

การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการตำรวจระหว่างประเทศของนัก
ศึกษาระดับกลางและสูง วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)

ปริญญานิพนธ์
ของ
เจตน์ โรจน์อัครเสถียร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษา
พฤษภาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

318.38

จ ๒5ก

๘.3

การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศของนัก
ศึกษาระดับกลางและสูง วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)

บทคัดย่อ

ของ

เจตน์ โรจน์อัสวเสถียร

-6 ก.ย. 2547

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษา

พฤษภาคม 2547

h250004.

เจตน์ โรจน์อัสวเสถียร.(2547).การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตร
การค้ำระหว่างประเทศของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยสถานแห่งวัฒนธรรม
ตะวันออก (OCA). ปรินซ์ตันพอร์ ค.ม. (เศรษฐศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ณัฐกา ตันสกุล, อาจารย์ ไมตรี อภิพัฒนะมนตรี.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากรใน
การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีน หลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ และทัศนคติของนัก
ศึกษาระดับกลางและสูง ที่มีต่อการเลือกเรียนและเลือกไม่เรียนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ
วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก ปีการศึกษา 2547 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ได้จากการ
สอบถามนักศึกษาระดับกลางและสูง ของวิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก จำนวน 266 คน
การวิเคราะห์ข้อมูลได้กระทำโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและใช้วิธีการ
วิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม

ผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ผู้ที่ตัดสินใจเรียนภาษาจีน มีจำนวน 153 คน (คิดเป็นร้อยละ
57.5) และผู้ที่ตัดสินใจไม่เรียนภาษาจีนจำนวน 113 คน (คิดเป็นร้อยละ 42.5) และจากการ
วิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม พบว่า ตัวแปรที่มีอำนาจการจำแนกกลุ่มประชากรในการตัดสินใจ
เลือกเรียนภาษาจีน หลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ ได้แก่ ตัวแปรอายุ จำนวนคนในครอบครัว รายได้
รวมของครอบครัว รายได้บิดา รายได้มารดา อาชีพของผู้เรียน อาชีพบิดา ระดับการศึกษาของ
ผู้เรียน ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดาและบุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล แสดง
ให้เห็นว่าตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากรในการตัดสินใจเลือก
หรือไม่เลือกเรียนภาษาจีน โดยตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากรต่อการตัดสินใจใน
การเลือกเรียนภาษาจีนมากที่สุด คือ ตัวแปรรายได้รวมของครอบครัว รองลงมาคือ ตัวแปรรายได้
มารดาและอายุของผู้เรียน

นอกจากนี้ จากการสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้เรียน พบว่า สาเหตุของนัก
ศึกษาที่เลือกเรียนส่วนใหญ่ มาจากสาเหตุที่ว่า อาจจะได้ใช้ในอนาคต จำนวน 57 คน (คิดเป็น
ร้อยละ 37.3) รองลงมา มีความสนใจในการศึกษาภาษาจีน จำนวน 44 คน (คิดเป็นร้อยละ
28.7) ต้องการมีความรู้เพื่อการติดต่อค้าขายกับประเทศจีน จำนวน 42 คน (คิดเป็นร้อยละ
27.5) และ เพื่อนชวนมาเรียน จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.5) ส่วนนักศึกษาที่เลือกไม่เรียน
นั้นส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจาก คิดที่ว่าไม่น่าไปใช้ ประโยชน์ จำนวน 45 คน (คิดเป็นร้อยละ
40) รองลงมา มีความเห็นว่ายากเกินไป จำนวน 25 คน (คิดเป็นร้อยละ 25.6) คิดว่าไม่น่าสนใจ
จำนวน 29 คน (คิดเป็นร้อยละ 22.1) และ ไม่มีเวลา จำนวน 14 คน (คิดเป็นร้อยละ 12.3)

**The Analysis of Decision for studying in international Trade chinese language
course : intermediate and upper-intermediate student of Oriental Culture Academy**

**AN ABSTRACT
BY
JAED ROJASAWASATHIEN**

**Presented in partial fulfillment of the requirements
for the master of Economics degree in Economics of Education
at Srinakharinwirot University
May 2004**

Jaed Rojasawasathien. (2004). *The Analysis of Decision Making for Studying in International Trade Chinese Language Course : Intermediate and Upper-Intermediate Students of Oriental Culture Academy (OCA)*. Master thesis. M.Econ. (Economics of Education). Bangkok : Graduate school, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Asst. Prof. Nathaga Tanskul, Mr. Maitri Abhibhatanamontri.

This research aimed to study factors that divide the group about decision-making of studying in international trade Chinese language course : intermediate and upper-intermediate students of Oriental Culture Academy (OCA) in 2004. Data for this research was collected from questionnaires that given from 266 intermediate and upper-intermediate students of Oriental Culture Academy. Percentage, arithmetic mean, Standard deviation, and Discriminant analysis were employed for data analysis of the research.

The results of this research showed that 153 students (57.5%) decided to study in international trade Chinese language course, and 133 students (42.5%) decided not to study in international trade Chinese language course. The result from discriminant analysis showed that discriminant factors of decision-making of studying in international trade Chinese language course were age, number of persons in family, family's income, father's income, mother's income, student's occupation, father's occupation, student's education, father's education, mother's education, , and influent persons or media. And the most effective factor to the decision-making of studying in international trade Chinese language course was family's income, influent persons or media, and student's income, respectively.

Moreover, from asking reason of students found that 57 students (37.3%) studied in international trade Chinese language course for their future usage, 44 students (28.7%) studied this course because they would like to study Chinese, 42 students (27.5%) studied this course for business communication purpose, and 10 students (6.5%) studied because of the persuasion of friends. While 45 students (40%) who did not studied in this course told that they felt that it was useless, 25 students (25.6%) said Chinese was too difficult, 29 students (22.1%) told that it was not interesting, and the rest 14 students (12.3%) said they had no spare time for studying.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ
ของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)

ของ

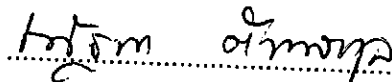
นายเจตน์ ไรจน์อัสวเสถียร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 28 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2547

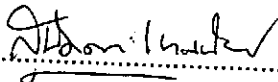
คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธีรภา ดันสกุล)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ไมตรี อภิพัฒน์มนตรี)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุนิตดา เทศนิยม)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อุทัย ชูธรรมขจร)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์เรื่องการวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการ
ค้าระหว่างประเทศของนักศึกษาในระดับกลางและสูง วิทยาลัยนานาชาติวันออก (OCA).
ซึ่งปริญญานิพนธ์เล่มนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี โดยได้รับความเมตตาและความกรุณา อย่างสูงจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ฌัฏกา ดันสกุล ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ และ อาจารย์ ไมตรี อภิ
พัฒนะมนตรี กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะตลอดจน
แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆให้แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบสอบถามและให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บ
ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือและเก็บข้อมูลมาใช้ในการนำมาใช้ในการวิจัย ทั้ง 3 ท่าน โดยมี
ศาสตราจารย์ ดร. ปรีดี เกษมทรัพย์ อธิการวิทยาลัยนานาชาติวันออก คุณ ธิยา เต็ด
ขาด หัวหน้าสำนักอธิการ คุณสุธัญญา ศรีจันทร์ ผู้จัดการฝ่ายทะเบียนและประชาสัมพันธ์ โดยผู้
วิจัยมีความรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ทุก ๆ ท่านของ
สถาบันวิทยาลัยนานาชาติวันออก ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการ
เก็บข้อมูล

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อธีรวัฒน์ คุณแม่เทียมแข โรจน์อัสวเสถียร และ สมาชิกทุก
คนใน ครอบครัวที่ให้อำนาจใจและให้ความช่วยเหลือทางด้านทุนทรัพย์ด้านการเรียนแก่ผู้วิจัย
ด้วยดีตลอดมา จนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จการศึกษามหาบัณฑิตในครั้งนี้

เจตน์ โรจน์อัสวเสถียร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	7
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ประวัติธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาและสอนพิเศษ.....	9
ความเป็นมาของการติดต่อกับประเทศจีนและความสำคัญของภาษาจีน.....	11
วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก.....	23
การลงทุนและค่าใช้จ่ายทางการศึกษา.....	25
แนวความคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจทางการศึกษา.....	29
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	32
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
การกำหนดประชากรและการสุ่มตัวอย่าง.....	37
กลุ่มตัวอย่าง.....	38
การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	38
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
การจัดทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	68
ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการศึกษา.....	68
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	70
การอภิปรายผล.....	73
ข้อเสนอแนะ.....	76
บรรณานุกรม.....	78
ภาคผนวก ก หนังสือขอเชิญผู้เชี่ยวชาญ.....	82
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย.....	86
ภาคผนวก ค แบบสอบถาม.....	88
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	93

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล.....	48
2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม.....	50
3 การวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม.....	55
4 การทดสอบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระระหว่างกลุ่ม.....	57
5 ตัวแปรที่เหมาะสมในการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม.....	58
6 การทดสอบความค่าความแตกต่างของความแปรปรวนร่วม.....	59
7 การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม.....	59
8 การทดสอบตัวแปรอิสระ.....	60
9 สัมประสิทธิ์ของตัวแปรในการแบ่งกลุ่ม.....	61
10 การหาฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มจากฟังก์ชันการจัดกลุ่ม.....	62
11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร.....	63
12 การวิเคราะห์ศูนย์กลางของกลุ่ม (Centroids).....	64
13 ผลการวิเคราะห์การพยากรณ์การจำแนกกลุ่ม.....	65
14 ทักษะของนักศึกษาระดับกลางและสูงที่มีต่อการเลือกเรียนต่อ.....	66
15 ทักษะของนักศึกษาระดับกลางและสูงที่มีต่อการเลือกไม่เรียนต่อหลักสูตร.....	66

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

หน้า

7

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ทรัพยากรมนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญของประเทศ ด้วยเป็นทรัพยากรที่เป็นปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ด้วยจากการที่ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดและมีการลดลงอย่างต่อเนื่องสวนทางกันกับทรัพยากรมนุษย์ที่มีเพิ่มมากขึ้นทุกวันจึงเป็นเหตุให้มีความจำเป็นในการที่จะเพิ่มหรือพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นเป็นการประหยัดทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด และการพัฒนามนุษย์นั้นการที่จะพัฒนาให้มีศักยภาพได้นั้นมีความจำเป็นที่จะต้องลงทุนโดยการศึกษา การฝึกอบรม และการพัฒนา เพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะความรู้ให้มีความสามารถศักยภาพเพิ่มมากขึ้นเป็นการลงทุนในมนุษย์ และการสะสมความรู้ความสามารถเข้าไปในตัวบุคคลนั้น เรียกว่า “ทุนมนุษย์” (Human Capital) อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการผลิตมูลค่าให้เกิดขึ้นกับตนเอง และในสังคม (เทียนฉาย กิระพันธ์.2519)

ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเทคโนโลยี ได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วในสถานการณ์ปัจจุบัน เป็นสาเหตุที่ทำให้มนุษย์ต้องปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การศึกษาเป็นเครื่องมือพัฒนาคนให้มีคุณภาพ และคนที่มีคุณภาพเท่านั้นที่เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ในแง่เศรษฐศาสตร์ถือว่ากระบวนการทางการศึกษาเป็นกระบวนการทางการผลิตชนิดหนึ่ง แต่สิ่งที่ไม่ผลิตไม่ใช่สินค้าไม่ใช่เครื่องจักรกล แต่เป็นสิ่งที่นักเศรษฐศาสตร์เรียกว่า “ทุนมนุษย์” (รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์.2519:1-2) ซึ่ง ก่อ สวัสดิพาณิชย์ (2529:8) ได้สรุปแนวคิดเชิงเศรษฐศาสตร์ไว้ว่า องค์ประกอบของการพัฒนาที่ทำให้ผลตอบแทนของแต่ละประเทศแตกต่างกันก็คือ พื้นฐานทางการศึกษาของประเทศนั้น

จากการที่การศึกษาเป็นส่วนช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบในชีวิตของผู้เรียน ทำให้บุคคลในสังคมต่างมีความต้องการในการศึกษาต่อเพื่อเพิ่มมูลค่าความสามารถให้กับตนเอง ให้มากขึ้นเท่าที่จะสามารถทำได้ ดังที่ เสน่ห์ จามริก (2532: 8-11) กล่าวว่า ผู้ที่รับการศึกษาเกือบทุกคนต่างมุ่งศึกษาต่อเท่าที่ระดับสติปัญญาความสามารถ และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวจะอำนวย เช่นเดียวกับที่ เปรมชัย สโรบล (2542:1) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่าการศึกษาเป็นการยกระดับหรือเลื่อนฐานะทางสังคม ให้สูงขึ้น การศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมากในการประกอบอาชีพ

การศึกษาก่อให้เกิดผลผลิตทางการผลิตของประเทศการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจการติดต่อการค้ากับประเทศต่าง ๆ การติดต่อค้าขายกับประเทศที่มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ดีเป็นส่วนช่วยให้เกิดสภาพคล่องทางการเงินของประเทศ เช่น ประเทศจีน

ซึ่งในช่วงทศวรรษ 2523-2532 เศรษฐกิจจีนได้ชื่อว่าเป็นเตีปโตเร็วที่สุดในจนได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเร็วที่สุดในโลกอีกครั้งหนึ่ง (บุญรัตน์ อภิชาติไตรสรณ์ : 2538. 2-3) และจากศักยภาพ เศรษฐกิจจีน ซึ่งประกอบไปด้วย ประชากรเกือบ1,300 ล้านคน และ มีพื้นที่9.6 ล้านตารางกิโลเมตร มีเส้นพรมแดนทางบกยาวกว่า 2 หมื่นกิโลเมตรตั้งอยู่ด้านตะวันออกของทวีปเอเชีย มีพรมแดนติดต่อกับประเทศต่าง ๆ โดยรอบ 15 ประเทศ คือ เกาหลีเหนือ รัสเซีย มองโกเลีย คาซัคสถาน เคอร์กิสสถาน ทาจิกิสถาน อัฟกานิสถาน ปากีสถาน อินเดีย เนปาล สิกขิม ภูฏาน พม่า ลาว และเวียดนาม ขณะที่มีทิศตะวันออกและทิศใต้จรดทะเลเหลือง ทะเลจีนตะวันออก และทะเลจีนใต้ เขตการปกครอง การปกครองส่วนกลางแบ่งออกเป็น 23 มณฑล (รวมถึงไต้หวัน) 5 เขตปกครองตนเอง (มองโกเลีย หนิงเซีย่ ชินเจียง กวางสี และทิเบต) 4 มหานครที่ขึ้นต่อส่วนกลาง (ปักกิ่ง เซี่ยงไฮ้ เทียนจิน และฉงชิ่ง และ 2 เขตบริหารพิเศษ(ฮ่องกง และมา

เก้าอี้แอนเปรีียบเสมือนทวีปทั้งทวีป ซึ่งรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี ในส่วนของประชากรในเมือง 906 เหรียญสหรัฐ (ปี 2545: เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 จากปี 2544) ประชากรในชนบท 298 ดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2545: เพิ่มขึ้นร้อยละ 4 จากปี 2544) GDP ประมาณ 1,233 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ถือว่าเศรษฐกิจของจีนมีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ 6 ของโลก GDP Growth 8% (ปี 2545) ในช่วงไตรมาสแรกของปี 2546 GDP เพิ่มขึ้น 9.9% เปรียบเทียบกับไตรมาสแรกของปี 2545 ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศ 286,400 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (สถิติปี 2545 สูงเป็นอันดับที่ 2 ของโลก รองจากญี่ปุ่น) ในช่วง 6 เดือนแรกของปี 2546 ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศเพิ่มสูงถึง 346,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สูงเป็นอันดับที่ 2 ของโลก รองจากญี่ปุ่น อัตราเงินเฟ้อ ร้อยละ 0.4 การค้าระหว่างประเทศ โครงสร้างเศรษฐกิจจีนในปัจจุบัน ประกอบด้วย ภาคอุตสาหกรรม 54% ของ GDP ภาคบริการ 28% ภาคเกษตรกรรม 14% และภาคการก่อสร้างคิดเป็น 4% ของ GDP เศรษฐกิจจีนยังขยายตัวอย่างต่อเนื่องภายใต้นโยบายการปฏิรูปและการเปิดประเทศที่ดำเนินมาตั้งแต่ปี 2521 รัฐบาลจีนมีเป้าหมายที่จะเน้นผลผลิตทางการเกษตรให้พอเพียงสำหรับการบริโภคภายในประเทศ โดยการเน้นการพัฒนาด้านเทคโนโลยีระดับสูงเพื่อยกระดับการผลิตและการกระจายรายได้อย่างเท่าเทียมกันด้วย การค้าระหว่างประเทศของจีนในปี 2545 มีมูลค่ารวม 620,768 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยเพิ่มขึ้นจากปี 2544 ร้อยละ 24 การค้าระหว่างประเทศของจีนตั้งแต่เดือนมกราคม – ตุลาคม 2546 มีมูลค่า 682.33 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มจากระยะเดียวกันของปี 2545 ร้อยละ 36.4 การส่งออกมีมูลค่า 348.6 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 32.8 มูลค่าของสินค้านำเข้าของจีนคิดเป็นมูลค่า 333.73 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 40

ความสัมพันธ์ทางการค้าไทย-จีน ที่มีประวัติศาสตร์มานานนับพันปีการติดต่ออย่างไม่เป็นทางการระหว่างจีนกับดินแดนที่เป็นประเทศไทยปัจจุบันคงมีมานานนับพันปีแล้ว ส่วนความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการนั้นตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ระบุว่าเริ่มขึ้นในสมัยสุโขทัย นับจากนั้นเป็นต้นมาไทย และจีนก็มีสัมพันธ์ไมตรีที่ดีต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน แม้ว่าในบางช่วงความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนจะหยุดชะงักไป อันเนื่องมาจากปัญหาภายในของประเทศไทยทั้งสองและสถานการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศ แต่ก็มี การฟื้นฟูความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการขึ้นใหม่ และประเทศทั้งสองได้กระชับสร้างสัมพันธ์ไมตรีที่ดีต่อกันเหมือนดังเช่นในอดีต

ประเทศไทยและประเทศจีนมีการติดต่อทางเศรษฐกิจมาช้านาน โดยเฉพาะความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุนได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้ากับจีน ในขณะที่นักลงทุนจีนให้ความสนใจเข้ามาลงทุนในไทยเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ ด้านการท่องเที่ยวปรากฏว่านักท่องเที่ยวจีนนิยมเดินทางมาเที่ยวไทยเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ส่งผลให้เงินตราต่างประเทศไหลเข้าสู่ประเทศไทยเพิ่มขึ้น

การค้าไทย-จีน การส่งออกสินค้าไทยไปจีนค่อนข้างสดใสในรอบปี 2545 โดยในช่วง 11 เดือนแรกมีมูลค่าการส่งออกไปยังจีนเป็นมูลค่า 3,166.8 ล้านดอลลาร์ หรือเพิ่มขึ้น 20.38% ขณะที่การนำเข้าสินค้าจากจีนก็ขยายตัวเช่นกัน เป็นมูลค่า 4,454.5 ล้านดอลลาร์ หรือเพิ่มขึ้นถึง 31.78% ส่งผลให้ไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้ากับจีน เป็นจำนวนเงิน 1,287.7 ล้านดอลลาร์ เทียบกับมูลค่า 749.7 ล้านดอลลาร์ ในช่วงระยะเวลาเดียวกันของปีก่อนหน้า

การลงทุนไทย-จีน นักลงทุนจีนหันมาสนใจขยายการลงทุนในต่างประเทศมากขึ้น รวมถึงการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เนื่องจากเล็งเห็นประโยชน์จากการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน ทำให้มีเม็ดเงินลงทุนจากจีนมาไทยเป็นจำนวนเงิน 463 ล้านบาทในช่วง 10 เดือนแรก 2545 เทียบกับมูลค่า 57 ล้านบาทในช่วงเดียวกันปีก่อน ขณะที่นักลงทุนไทยยังคงให้ความสนใจลงทุนในจีนอย่างต่อเนื่อง โดยในช่วง 9 เดือนแรก 2545 มีมูลค่าเงินลงทุนในจีนรวม 474 ล้านบาท เทียบกับมูลค่าเม็ดเงินลงทุนตลอดปี 2544 ประมาณ 489 ล้านบาท

ท่องเที่ยวไทย-จีน การเดินทางท่องเที่ยวติดต่อกันระหว่างคนไทยกับคนจีนสถิติ จำนวนนักท่องเที่ยวจีนมาเยือนไทยเป็นจำนวนถึง 667,615 คน ในช่วง 10 เดือนของปี 2545 หรือเพิ่มขึ้นราว 2.08% จากปีก่อน ส่วนคนไทยนิยมไปเที่ยวในจีนมากขึ้นอย่างชัดเจน มีจำนวนถึง 187,453 คน หรือคิดเป็นอัตราขยายตัวถึง 30.87% สำหรับในรอบปี 2544 ไทยดึงดูดนักท่องเที่ยวจีนเป็นจำนวนทั้งสิ้น 801,362 คน ขณะที่คนไทยไปเยือนจีนจำนวน 165,230 คน

การค้าไทยกับจีนมีแนวโน้มขยายตัวมากขึ้นในช่วง 11 เดือนแรก 2545 มูลค่าการค้ารวมระหว่าง 2 ประเทศมีมูลค่าราว 7,621.3 ล้านดอลลาร์ เพิ่มขึ้น 27% จากช่วงเดียวกันปีก่อน โดยการส่งออกไทยไปจีนมีมูลค่า 3,166.8 ล้านดอลลาร์ ขยายตัว 20.4% ขณะที่การนำเข้ามีมูลค่า 4,454.5 ล้านดอลลาร์ เพิ่มขึ้นถึง 31.8% จากช่วงเวลาเดียวกันปีก่อนหน้า ทั้งนี้ จีนเป็นตลาดส่งออกสำคัญอันดับ 5 ของไทย รองจากสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และฮ่องกง โดยตลาดจีนมีบทบาทคิดเป็นสัดส่วนราว 5% ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมดของไทย สินค้าส่งออกหลักของไทยไปจีน ได้แก่ คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์ยาง เม็ดพลาสติก เคมีภัณฑ์ น้ำมัน ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ เหล็ก เยื่อกระดาษ และข้าว เป็นต้น ในขณะที่เดียวกัน จีนเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 3 ของไทยในช่วง 11 เดือนแรก 2545 รองจากญี่ปุ่นและสหรัฐฯ โดยไทยนำเข้าจากจีนมีสัดส่วนอยู่ที่ระดับ 7.5% ของมูลค่าการนำเข้าทั้งหมดของไทย สินค้านำเข้าสำคัญจากจีน ได้แก่ เครื่องจักรและส่วนประกอบ คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ เสื้อผ้าสำเร็จรูป รองเท้าหลอดภาพโทรทัศน์และเหล็ก เป็นต้น ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้าจีนในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา โดยมียอดขาดดุลการค้าในช่วง 11 เดือนแรกของปี 2545 เป็นมูลค่า 1,287.7 ล้านดอลลาร์ หรือเพิ่มขึ้น 71.8% จากปีก่อน

แนวโน้มความสัมพันธ์ทางการค้าไทยกับจีนออกมาเป็นลำดับ โดยจีนสามารถส่งออกสินค้าประเภททุนและสินค้าอุปโภคบริโภคมายังไทยเพิ่มขึ้น เนื่องจากสินค้าจีนมีราคาถูก ส่วนไทยก็สามารถส่งออกสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปไปยังจีนมากขึ้นเช่นกัน เพราะจีนมีความต้องการสินค้ากลุ่มนี้จากไทยสูง ในระยะสั้นและระยะปานกลาง คาดว่าสินค้ากลุ่มเกษตรของไทยจะได้รับการตอบรับจากตลาดจีนเป็นอย่างดี โดยเฉพาะการที่จีนเปิดตลาดตามกฎเกณฑ์ WTO จะช่วยหนุนให้สินค้าไทยเจาะตลาดจีนได้กว้างขวางขึ้น อาทิ

ข้าว ไทยเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ในจีน หลังจากที่จีนเข้าเป็นสมาชิก WTO ส่งผลให้จีนเปิดตลาดภายในประเทศเป็นลำดับ ในปี 2545 จีนขยายโควตานำเข้าข้าวเป็น 3.99 ล้านตัน และเพิ่มเป็น 5.32 ล้านตันในปี 2547 ขณะเดียวกันก็ลดภาษีข้าวนอกโควตาให้ด้วยอยู่ในอัตรา 71% ในปี 2545 และเหลือ 65% ในปี 2547

ยาง จีนได้ลดภาษีนำเข้ายางนอกโควตาเหลือ 20% ตั้งแต่ปี 2545 ทำให้การส่งออกยางไทยได้รับประโยชน์

น้ำตาล คาดว่าไทยจะสามารถขยายตลาดส่งออกน้ำตาลไปยังจีนได้เพิ่มขึ้น เนื่องจากจีนปรับลดภาษีนำเข้าน้ำตาลในโควตาเหลือ 15% ในปี 2547 และภาษีนอกโควตาลดเหลือ 50% ในปีเดียวกัน

ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง จีนมีแผนลดภาษีมันอัดเม็ดและแป้งมันสำปะหลังลงเป็นลำดับจากอัตรา 10% และ 28% ในปี 2544 เหลือ 5% และ 20% ในปี 2548

ผลไม้และผลไม้อบแห้ง นับเป็นสินค้าออกของไทยที่ได้รับความนิยมอย่างมากในตลาดจีน และจีนก็มีการปรับลดภาษีลงด้วย ผลไม้ไทยที่ส่งออกไปจีน ได้แก่ ทุเรียน ลำไย ลิ้นจี่ มะม่วง และส้มโอ เป็นต้น

นอกจากนี้ สินค้ากลุ่มอุตสาหกรรมของไทยที่คาดว่าจะได้รับผลดีจากการที่จีนเข้าเป็นสมาชิก WTO อาทิ เคมีภัณฑ์ ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ กระดาษและเยื่อกระดาษ ผลิตภัณฑ์เหล็ก ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ และกลุ่มสินค้า IT เนื่องจากสินค้าเหล่านี้จีนมีมาตรการปรับลดภาษีนำเข้าลงในช่วงปี 2545-2548

เมื่อความสัมพันธ์ไทยจีนเริ่มตึงเครียดและจีนเปิดประเทศและปฏิรูปเศรษฐกิจในปี 1979 ก็พบว่า ภาษาจีนในไทยยังไม่เพียงพอต่อการใช้ในการติดต่อกับจีนยุคปฏิรูป คนรู้ภาษาจีนเป็นที่ต้องการของตลาดมากขึ้นอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน(จีนไทยในศตวรรษที่ 21 : 2542. 494)

ในทางด้านการติดต่อกับจีนนั้น มีภาษาเป็นสื่อกลางในการเข้าถึงที่สำคัญซึ่งทั้งไทยและจีนยังมีโอกาสอีกมากในการเรียนรู้ภาษาของกันและกันและมีข้อสังเกตว่า ภาษาจีน จะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆทั้งในเวทีเศรษฐกิจและการเมืองโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจีนได้เข้ามาเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก(ความสัมพันธ์ไทยจีน: เหลียวหนิงแลหลิง: 297) ซึ่งในโลกที่เทคโนโลยีสารสนเทศรุดหน้าอย่างรวดเร็วและพลโลกมีการติดต่อสัมพันธ์กันมากขึ้นความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างมีอานุภาพได้กระแสนวัตกรรมทำให้ภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญอยู่มานานแล้วมีความสำคัญมากขึ้นและจากการเปิดประเทศของจีนก็ส่งผลให้ภาษาจีนก็มีฐานะดีขึ้นมาด้วย(การศึกษาทุนนิยมและโลกาภิวัตน์: 2544. 34) และจากในปัจจุบันที่มีการให้ความสำคัญกับการศึกษาภาษาจีนที่มากขึ้น ก็จะส่งผลให้ความรู้วิทยาการต่างๆได้เพิ่มมากขึ้นอีกทั้งการเรียนรู้ทักษะทางด้านภาษาจะส่งผลให้เกิดศักยภาพของบุคลากรในประเทศ ทำให้การติดต่อกับชาวต่างชาติต่าง ๆ ระหว่างประเทศไทยและจีนมีความก้าวหน้ากว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นแล้ว การศึกษาภาษาจีน ในปัจจุบันได้มีความสำคัญมากขึ้น เมื่อมองจากสภาพทั่วไปแล้วจะเห็นว่าการตั้งสถาบันเพื่อการสอนภาษาจีนให้เพิ่มมากขึ้นอยู่ตลอดเวลาเพื่อสนองตอบต่อความต้องการศึกษาภาษาจีนเพื่อเป็นความรู้ทั้งเป็นการเพิ่มทักษะในการใช้ภาษา เพื่อการติดต่อสื่อสารและการค้าขายที่มีต่อประเทศจีนมากขึ้นเนื่องจากการเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิก WTO ของจีนทำให้ปริมาณการค้ากับจีนมีปริมาณที่เพิ่มมากขึ้นทำให้เกิด ความต้องการบุคลากรที่มีความสามารถทางภาษาจีนที่เพิ่มมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคม ของผู้เรียนภาษาจีน
2. เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากร ในการตัดสินใจเลือกเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาจีนในหลักสูตรการศึกษาระหว่างประเทศ
3. เพื่อรวบรวมเหตุผลที่มีต่อการตัดสินใจในการศึกษาภาษาจีนในหลักสูตรการศึกษาระหว่างประเทศ

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิเคราะห์การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการศึกษาระหว่างประเทศของ นักศึกษาในระดับกลางและสูงวัยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออกศูนย์ภาษาตะวันออก (Oriental Language Center) สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนทางการศึกษาของสถาบันภาษาจีน เป็นการช่วยในการมองเห็นถึงตัวแปรที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มประชากรในการตัดสินใจในการศึกษาภาษาจีนซึ่งมีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจในปัจจุบัน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการลงทุนทางการศึกษา นอกจากนี้ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสามารถนำผลที่ได้ไปใช้ในการวางแผนปรับปรุงการศึกษาจัดหลักสูตรให้เหมาะสมกับความต้องการของตลาดแรงงานภายในประเทศได้อย่างเหมาะสมและเพื่อเป็นประโยชน์ในอนาคตต่อผู้ที่ประกอบกิจการทางด้านการสอนภาษาจีน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร (Population)

การวิเคราะห์การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ ของนักศึกษาในระดับกลางและสูงวิทยาลัยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออกศูนย์ภาษาตะวันออก ประชากรที่ใช้ในการ ศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ ระดับกลาง และระดับสูง ในปีการศึกษา 2546 จำนวน 800 คน แบ่งออกเป็นระดับกลางจำนวน 400 คน ระดับสูง จำนวน 400 คน

กลุ่มตัวอย่าง (Sample)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ ระดับกลางและระดับสูง ในปีการศึกษา 2546 จำนวน 266 คน กำหนดค่าระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05 ซึ่งแบ่งออกเป็นระดับกลางจำนวน 133 คน และระดับสูงจำนวน 133 คน

การสุ่มตัวอย่าง (Sampling)

ในการวิจัยครั้งนี้ ทำการสุ่มตัวอย่างจาก นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ ระดับกลางและระดับสูง ในปีการศึกษา 2546 โดยใช้วิธีการ สุ่มตัวอย่างแบบแบ่งช่วงชั้นอย่างง่าย (Stratified Simple Random Sampling)

ขอบเขตของการวิจัย

ด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ ของนักเรียนในระดับกลางและสูงวิทยาลัยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออกศูนย์ภาษาตะวันออก แบ่งตัวแปรทางการวิจัยไว้ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ (Independent variable) ได้แก่

ตัวแปรส่วนบุคคล ประกอบด้วย

- 1.1.1 เพศ
- 1.1.2 อายุ
- 1.1.3 จำนวนพี่น้อง
- 1.1.4 จำนวนคนในครอบครัว

ตัวแปรทางเศรษฐกิจและสังคม

- 1.2.1 รายได้ของผู้เรียน
- 1.2.2 รายได้ครอบครัว
- 1.2.3 รายได้บิดา
- 1.2.4 รายได้มารดา
- 1.2.5 ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด
- 1.2.6 อาชีพของผู้เรียน
- 1.2.7 อาชีพบิดา
- 1.2.8 อาชีพมารดา
- 1.2.9 ระดับการศึกษาของผู้เรียน
- 1.2.10 ระดับการศึกษาของบิดา
- 1.2.11 ระดับการศึกษาของมารดา
- 1.3.13 บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล

2. ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่ การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีน
 หลักสูตรการคำนวณระหว่างประเทศ ใช้การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้
 การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการคำนวณระหว่างประเทศ
 การตัดสินใจไม่เลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการคำนวณระหว่างประเทศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาภาษาจีนในระดับกลางและสูงของสถาบันวิทยสถาน
 แห่งวัฒนธรรมตะวันออกศูนย์ภาษาตะวันออกอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป

สถาบันวิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก หมายถึง สถานที่เปิดสอนภาษาจีน แบ่ง
 ออกเป็นการสอน 3 ประเภท ได้แก่ การภาษาจีนสำหรับเด็ก การสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานสำหรับบุคคลทั่วไป
 การสอนภาษาจีนระดับสูงสำหรับบุคคลทั่วไป

จำนวนพี่น้อง หมายถึง จำนวนของพี่น้องที่มีบิดาและมารดา เดียวกัน

จำนวนคนในครอบครัว หมายถึง จำนวนของบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกันของผู้ที่ศึกษา
 ภาษา

รายได้ของผู้เรียน หมายถึง รายได้จากการทำงานทุกประเภทต่อเดือนของบุคคลที่ศึกษา
 ภาษาจีนในชั้นกลางและสูง

รายได้ครอบครัว หมายถึง รายได้รวมต่อเดือนของบุคคลที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน

รายได้บิดา หมายถึง รายได้รวมต่อเดือนของบิดาที่ได้รับเป็นรายเดือนของผู้ศึกษา
 ภาษาจีน

รายได้มารดา หมายถึง รายได้รวมต่อเดือนของมารดาที่ได้รับเป็นรายเดือนของผู้
 ศึกษาภาษาจีน

ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด หมายถึง ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ได้แก่ ค่าพาหนะ ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ที่
 นักเรียนใช้จ่ายในวันที่เดินทางมาเรียนภาษาจีน

จำนวนวันที่เรียน หมายถึง จำนวนวันที่ผู้เรียนเดินทางมาเรียนภาษาจีน ต่อสัปดาห์

อาชีพของผู้เรียน หมายถึง อาชีพของผู้เรียนที่ถือเป็นอาชีพหลักขณะที่กำลังศึกษาภาษา
 จีนในปัจจุบัน

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดรวมถึงขณะที่กำลังศึกษาในปัจจุบันของ
 ผู้ที่ศึกษาภาษาจีน ในชั้นกลางและสูง

ระดับการศึกษาของบิดา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาของผู้ที่ศึกษาภาษา
 จีน ในชั้นกลางและสูง

ระดับการศึกษาของมารดา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาของผู้ที่ศึกษาภาษา
 จีน ในชั้นกลางและสูง

สื่อบุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล หมายถึง คนที่คอยแนะนำผู้เรียนเกี่ยวกับการศึกษาภาษาจีน
 ได้แก่ เพื่อน ญาติ กลุ่มสมรส และสื่อต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจเรียน
 ภาษาจีน

การตัดสินใจเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ หมายถึง การตัดสินใจในการเรียนภาษาจีน ในหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ หรือ ตัดสินใจไม่เรียนในหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศของนักศึกษาผู้ที่กำลังศึกษาภาษาจีนอยู่ในชั้นกลางและสูงของสถาบันวิทยสถานแห่ง วัฒนธรรมตะวันออก ศูนย์ภาษาตะวันออก

กรอบแนวคิดในการวิจัย

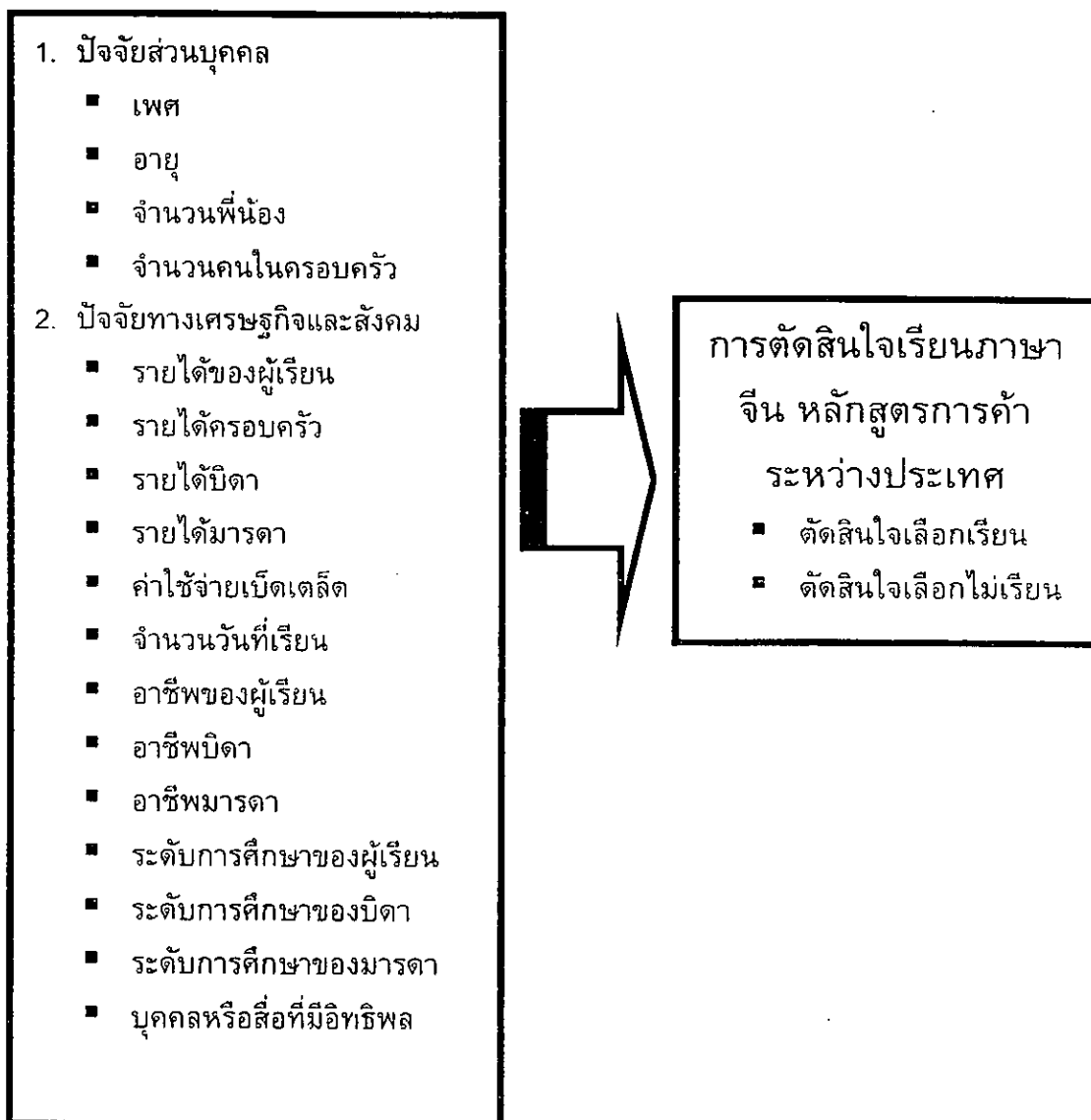
การวิจัยในครั้งนี้ได้ดำเนินการตามกรอบแนวคิดในการวิจัยการวิเคราะห์ถึงปัจจัยส่วนบุคคล ทางเศรษฐกิจ และ สังคม ของผู้เรียนภาษาจีนในระดับกลางและสูง ซึ่งประกอบไปด้วยเพศ อายุ อาชีพของผู้เรียน ระดับการศึกษา รายได้ของผู้เรียน รายได้ครอบครัว รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา จำนวนคนในครอบครัว จำนวนพี่น้อง บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล ซึ่งน่าจะเป็นตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกประชากร ในการเลือกเรียนภาษาจีนในหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ เขียนสรุปได้ดังภาพประกอบกรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Model)

การวิเคราะห์ปัจจัยในการจำแนกกลุ่มผู้เรียน
ภาษาจีน หลักสูตร การค้าระหว่างประเทศ

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

สมมติฐานในการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลต่อจำแนกกลุ่มประชากร ในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศของนักศึกษาในระดับกลางและสูง วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการคำระหว่างประเทศ ของ นักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA) ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบไปด้วย หัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประเภทธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาและสอนพิเศษ
2. ความเป็นมาของการติดต่อกับประเทศจีนและความสำคัญของภาษาจีน
3. วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก
4. การลงทุนและค่าใช้จ่ายทางการศึกษา
5. แนวความคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจลงทุนทางการศึกษา
6. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ประเภทธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาและสอนพิเศษ

จากการรวบรวมข้อมูลของบริษัท ศูนย์วิจัยไทยพาณิชย์ จำกัดพบว่า โรงเรียนกวดวิชาและโรงเรียนสอนพิเศษมีความหลากหลายดังนี้

- 1.1 โรงเรียนกวดวิชาที่มีการสอนเป็นรายวิชา เสริมจากบทเรียน โดยวิชาที่นิยมในการเรียนเสริมเพิ่มเติม ได้แก่ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา เป็นต้น
- 1.2 โรงเรียนกวดวิชา เพื่อเตรียมสอบเข้าศึกษาต่อ ในสถาบันทางการศึกษาต่างๆ ปัจจุบันมีตั้งแต่ในระดับอนุบาลไปจนถึงระดับอุดมศึกษา นอกจากนี้ยังมีการกวดวิชาเพื่อศึกษาเฉพาะทางเช่น ตำรวจ เตรียมทหาร พยาบาล เป็นต้น รวมไปถึงการศึกษาต่อในต่างประเทศอีกด้วย
- 1.3 โรงเรียนกวดวิชา เพื่อสอบเข้าทำงาน โดยเฉพาะข้าราชการตามหน่วยงาน
- 1.4 โรงเรียนกวดวิชา ทางด้านภาษา โดยเฉพาะภาษาที่นิยมเรียนได้แก่ ภาษาอังกฤษ จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เยอรมัน เป็นต้น
- 1.5 โรงเรียนสอนทักษะ ความสามารถพิเศษเฉพาะทาง เช่น ทางด้านคอมพิวเตอร์ เสริมทักษะทางด้านความจำ และคิดเลขเร็ว เช่น จินตคณิต และ Kumon เป็นต้น
- 1.6 โรงเรียนสอนพิเศษในสาขาต่างๆ โดยเฉพาะ ทางด้านวิชาชีพ เช่น การบริหาร การจัดการ การบัญชี กฎหมาย ช่างเทคนิค ช่างเสริมสวย ดัดเส้น ชีปิ้ง ทำอาหารและขนม มัคคุเทศก์ ดนตรี ไทย-สากล เป็นต้น (ศูนย์วิจัยไทยพาณิชย์.2544: บทสรุปสำหรับผู้บริหาร)

ประวัติการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย

บริการสอนภาษาต่างประเทศ เป็นบริการทางการศึกษาอันหนึ่งที่จะอำนวยความสะดวกแก่ประเทศชาติ ในการสร้างกำลังคนให้มีความรู้ และความคิดกว้างขวาง ซึ่งกำลังคนเหล่านี้จะเป็นกำลังสำคัญในการบริหาร ประเทศชาติ การให้บริการสอนภาษาต่างประเทศเริ่มเมื่อคณะมิชชันนารีเข้ามาตั้งโรงเรียนในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บริการสอนภาษาต่างประเทศเติบโตรวดเร็วมากในสมัยสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เพราะพระองค์ท่านทรงสนับสนุนการศึกษาแบบใหม่ของประชาชน ทรงจัดตั้งโรงเรียนแบบตะวันตกขึ้นและส่งเสริมให้นักเรียนไทยไปศึกษาต่อต่างประเทศ เพื่อกลับมาเข้ารับราชการในการบริหารแผ่นดินใหม่ต่อไป อนึ่ง

เมื่อเปิดการค้าขายกับต่างประเทศด้วยในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวตามสัญญาเบาริ่ง จึงมีความจำเป็นที่ผู้ทำการค้าจะต้องรู้ภาษาต่างประเทศและผู้รู้ภาษาต่างประเทศนั้นก็จะมีโอกาสประสบความสำเร็จ รวย ภาษาต่างประเทศจึงเสมือนบันไดที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าในสังคมและธุรกิจและความคิดนี้ยังคงมีสืบต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน กล่าวคือ วัตถุประสงค์ของผู้ไปสมัครเรียนตามสถานภาษาต่างๆ พอจำแนกได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่ประสงค์จะเดินทางไปศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี โท หรือปริญญาเอก ที่ต่างประเทศ
2. ข้าราชการที่จะไปปฏิบัติงานในต่างประเทศ
3. ปัญญาชนที่ต้องการค้นคว้าตำรา หรืออ่านนิตยสารภาษาต่างประเทศ
4. นักธุรกิจที่ต้องการติดต่อกับชาวต่างชาติ
5. ผู้เข้าสอบสถาบันใดสถาบันหนึ่ง เช่น สอบ TOFEL
6. นักเรียนที่ต้องเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย
7. นักเรียนชั้นเล็กๆ ที่บิดามารดาส่งให้มาเรียนพิเศษ

การจัดตั้งสถานสอนภาษาต่างประเทศ

เมื่อเกิดอุปสงค์ที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศมากเพียงพอ จึงเกิดสถานสอนภาษาต่างประเทศ ผู้ที่จะให้บริการสอนภาษาต่างประเทศได้จะต้องมีคุณสมบัติทางวิชาชีพ และมีคุณสมบัติโดยเฉพาะ นอกจากนั้นจะต้องมีความสามารถพิเศษเฉพาะตัว เช่น ต้องมีความรู้และความสามารถในการถ่ายทอดสูง มีศิลปะที่จะให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานกับการเรียน เป็นต้น และเพื่อจูงใจให้ผู้เรียนมากขึ้นอาจใช้ผู้สอนเป็นชาวต่างชาติ ดังเช่น วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก หรือ OCA

การจัดตั้งสถานสอนภาษา นอกจากจะต้องทำการศึกษาวาดลาดมี Demand มากพอหรือไม่แล้วยังจะต้องมีระเบียบราชการที่จะต้องคำนึงถึงด้วย มิใช่ตั้งได้ด้วยความพอใจ สถานสอนภาษาจะต้องได้รับอนุญาต และได้ใบรับรองจาก กระทรวงศึกษาธิการจึงจะเปิดดำเนินการได้ แต่ถ้าหากผู้ให้บริการสอนภาษามีเงินทุนน้อย ก็อาจจะหลีกเลี่ยงระเบียบต่างๆ ได้ โดยจัดทำการสอนเป็นส่วนตัว หรือจัดการสอนเป็นกลุ่มย่อยๆ ได้ เมื่อเห็นว่า กิจการนั้นมั่นคงและมีผู้รู้จักชื่อเสียงมากพอแล้ว จึงเปิดกิจการเป็นสถานสอนภาษาต่างประเทศขึ้น

เงินทุนที่ใช้ในการบริการในขั้นแรกค่อนข้างสูงมาก เพราะผู้รับบริการมักฐานะดี จึงต้องจัดสถานที่ให้ออ่า สะอาด ติดเครื่องปรับอากาศ รวมทั้งจะต้องจ้างชาวต่างประเทศมาช่วยสอนด้วย แต่หากเป็นบริการที่ได้รับความนิยม มีนักศึกษาจำนวนมากแล้วแล้ว ก็จะคุ้มทุนได้อย่างรวดเร็ว บริการนี้เป็นบริการที่มีต้นทุนคงที่สูงมาก แต่ต้นทุนแปรผันต่ำ ดังนั้นจึงต้องพยายามให้มีนักเรียนจำนวนมาก จึงได้กำไรสูง

อนึ่งเงินทุนที่ไปเช่าอาคารสถานที่เพื่อใช้สอนนั้น ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเงินทุนได้เต็มที่เพราะไม่ได้สอนตลอดทั้งวัน

การจัดระดับชั้นเรียน

การจัดชั้นเรียนจะจัดตามระดับความรู้ของผู้ที่มาเรียนโดยอาจมีการทดสอบความรู้ก่อน เช่นที่ วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก นอกจากจัดชั้นเรียนตามระดับความรู้แล้ว ยังจัดตามวัตถุประสงค์เฉพาะของผู้เรียน เช่น จัดชั้นเรียนเพื่อนำไปใช้ในการติดต่อกับชาวต่างประเทศ หลักสูตรการสอนหนาแน่นเร่งรัด เป็นต้น

2 ความเป็นมาของการติดต่อกับประเทศจีนและความสำคัญของภาษาจีน

2.1 ทางด้านเศรษฐกิจ

จีนและไทยมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้าระหว่างประเทศเนิ่นนานนับศตวรรษมาแล้ว นับมาตั้งแต่รัชสมัยของสมเด็จพระมหาจักราชเป็นต้นมา กรุงศรีอยุธยาก็ได้เปิดความสัมพันธ์กับประเทศตะวันตกเกือบทั้งหมด โดยมีเพียงฮอลันดาเท่านั้นที่ยังคงได้รับอนุญาตให้เข้ามาค้าขาย

ในขณะเดียวกัน กรุงศรีอยุธยาก็หันเหไปค้าขายกับจีนเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้คนเชื้อสายจีนไม่เพียงมีบทบาททางด้านการค้าเท่านั้น หากแต่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองโดยเป็นขุนนางระดับสูงด้วย ตัวอย่างเช่น ตำแหน่งออกญาพระคลัง สมุทกลาโหม สมุหนายก ฯลฯ

ความสัมพันธ์ทางการค้าไทย-จีน ที่มีประวัติศาสตร์มานานนับพันปีการติดต่ออย่างไม่เป็นทางการระหว่างจีนกับดินแดนที่เป็นประเทศไทยปัจจุบันก็มีมานานนับพันปีแล้ว ส่วนความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการนั้นตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ระบุว่าเริ่มขึ้นในสมัยสุโขทัย นับจากนั้นเป็นต้นมาไทย และจีนก็มี สัมพันธไมตรีที่ดีต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน แม้ว่าในบางช่วงความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนจะหยุดชะงักไป อันเนื่องมาจากปัญหาภายในของประเทศทั้งสองและสถานการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศ แต่ก็มีกาฟื้นฟูความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการขึ้นใหม่ และประเทศทั้งสองได้กระชับสร้างสัมพันธ์ไมตรีที่ดีต่อกันเหมือนดังเช่นในอดีต

ความสัมพันธ์ในระบบบรรณาการ

จีนเป็นอู่อารยธรรมของภูมิภาคเอเชียตะวันออก มีความเจริญรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ในระดับสูง จึงทำให้จีนเป็นมหาอำนาจทั้งทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจในโลกตะวันออกสมัยก่อน ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจีนได้รับอิทธิพล ทางด้านความคิดจากลัทธิขงจื๊อว่า จีนเป็นศูนย์กลางของอำนาจและอารยธรรมโลกในท่ามกลางดินแดนอื่น ๆ ที่มีความเจริญด้อยกว่า หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ จีนเป็นประจักษ์ อาณาจักรกลาง (จุงกั๋ว หรือ Middle Kingdom) ที่มีวัฒนธรรมสูงซึ่งประเทศอื่นที่มีวัฒนธรรมด้อยกว่าจะต้องเข้ามาสวามิภักดิ์ เพื่อแสวงหาความเปลี่ยนแปลงและความเจริญรุ่งเรือง โดยประเทศ เหล่านี้จะต้องยอมรับความเป็นเจ้าประเทศราชของจีน จะต้องส่งเครื่องราชบรรณาการมาถวายจักรพรรดิจีนตามกำหนด จึงจะมีสิทธิ์ติดต่อกับจีนได้ และจีนในฐานะประเทศที่ใหญ่กว่าก็จะให้ความช่วยเหลือคุ้มครองประเทศเล็ก ๆ เหล่านี้ รวมทั้งให้ผลประโยชน์อื่น ๆ ทางด้านเศรษฐกิจและการเมือง ด้วยเหตุนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างจีนกับประเทศต่าง ๆ ในสมัยก่อนจึงดำเนินภายใต้ความสัมพันธ์ในระบบบรรณาการ (Tributary relation) หรือ เจิงกุง ทางฝ่ายไทยมักอ่านว่าจิ้มก้อง การที่ประเทศต่าง ๆ ซึ่งติดต่อกับจีนยอมรับความสัมพันธ์ ในระบบบรรณาการนั้นก็เพราะว่าจีนเป็นประเทศที่มีความร่ำรวยทางเศรษฐกิจมาก มีทรัพยากรมากมายหลายอย่าง ซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาดการค้าระหว่างประเทศ ในขณะเดียวกันจีนก็เป็นแหล่งรับซื้อสินค้ารายใหญ่จากประเทศอื่น ๆ ดังนั้นประเทศต่าง ๆ จึงยอมรับความสัมพันธ์ในระบบบรรณาการ ในการติดต่อกับจีนเพื่อแลกกับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สืบแสง พรหมบุญ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ตอนหนึ่งว่า

การได้รับอนุญาตให้ค้าขายโดยตรงกับจีนภายหลังการถวายเครื่องราชบรรณาการเป็นสิ่งดึงดูดใจประเทศทั้งหลายอย่างมาก เราสามารถกล่าวได้อย่างมั่นใจว่า ในขณะทูตส่วนใหญ่จะมีพ่อค้าร่วมอยู่ในคณะด้วยเสมอ ซึ่งพวกพ่อค้าเหล่านี้มีจุดประสงค์สำคัญที่จะแสวงหาสิทธิพิเศษต่าง ๆ ทางการค้า

อย่างไรก็ตามเราอาจแบ่งประเทศต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์ในระบบบรรณาการกับจีนได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มประเทศที่จีนเข้าไปแทรกแซงกิจการภายใน เช่น เกาหลี ญี่ปุ่น เวียดนามต่าง ๆ ทางภาคตะวันตกของจีน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งนั้น เป็นประเทศที่อยู่ห่างไกล จากจีนมีความสัมพันธ์ในระบบบรรณาการกับจีนเพียงแต่ในนามเท่านั้น เช่น ไทย ตัวเมืองมลายู และรัฐต่าง ๆ ในหมู่เกาะอินโดนีเซีย เป็นต้น อนึ่งเรื่องความสัมพันธ์ในระบบบรรณาการระหว่างจีนกับไทย นั้น สืบแสง พรหมบุญ นักประวัติศาสตร์ไทยที่

ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างจีนไทยในสมัยโบราณ ได้วิเคราะห์สรุปไว้อย่างน่าสนใจ จึงขอตัดตอน มาให้ศึกษาดังนี้

จุดหมายที่สำคัญของคณะทูตไทยนั้นดูเหมือนจะเป็นด้านเศรษฐกิจและบรรดาของกำนัลที่มอบให้กับจีนนั้นก็ถือว่ามีได้มีความหมายอื่นใดมากไปกว่าของกำนัลตามมารยาท ที่จริงแล้ว ความตั้งใจของไทยที่จะส่งคณะทูตและของกำนัลตามมารยาท ที่จริงแล้วความตั้งใจของไทยที่จะส่งคณะทูตและของกำนัลต่าง ๆ ไม่อาจที่จะนับเป็นการยอมรับความมีอำนาจเหนือกว่าของจีน แต่เป็นข้อพิสูจน์ถึงความสามารถของไทยที่จะพลิกแพลงหรือปรับตัวให้เข้ากับข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของจีนก่อนที่จะได้รับสิทธิพิเศษทางเศรษฐกิจไทย ไม่สนใจต่อการอ้างสิทธิความมีอำนาจเหนือกว่าของจีนอย่างจริงจังมากนักตราบเท่าที่ความเป็นเอกราชที่แท้จริงและอำนาจอธิปไตยของตนเองไม่ถูกคุกคาม สำหรับไทยแล้ว การอ้างสิทธิแต่เพียงในนามของจีนเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ตราบเท่าที่ไทยยังคงได้รับผลประโยชน์ อันยิ่งใหญ่ทางด้านเศรษฐกิจจากจีนอยู่ ดังนั้นความสัมพันธ์ในระบบบรรณาการเป็นทางสายเดียวที่มีการสื่อสารสวนทางกัน ซึ่งทั้งจีนและไทยต่างก็บรรลุจุดมุ่งหมายพื้นฐานด้วยกัน กล่าวคือ การอ้างสถานภาพที่มีอำนาจเหนือกว่าของฝ่ายจีนและการได้สิทธิพิเศษทางด้านเศรษฐกิจของฝ่ายไทย แม้ว่าวัตถุประสงค์ทางการเมืองมีอิทธิพลต่อการส่งคณะทูตของไทยไปจีนในสมัยต้น ๆ ก็ตาม แต่ต่อๆมาการส่งคณะทูตของไทยเกือบตลอดสมัยอยุธยาและสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นมีวัตถุประสงค์ทางด้านเศรษฐกิจมากกว่าเรื่องอื่น ๆ ความจริงคณะทูต ของไทยนับจากปลายคริสต์ศตวรรษที่ 14 (ต้นพุทธศตวรรษที่ 20) เป็นต้นมา เปรียบเสมือนขบวนเรือที่บรรทุกสินค้าจากไทยไปจีนและบรรทุกสินค้าจากจีนกลับมาไทยมากกว่าจุดสูงสุดในระหว่างสมัยอยุธยาและสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นแล้ว ก็เริ่มเสื่อมลงอย่างรวดเร็ว

เมื่อเผชิญกับอิทธิพลบีบคั้นทางการเมืองและด้านเศรษฐกิจจากชาติตะวันตกที่มีเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อถึงต้นศตวรรษที่ 19 (ครึ่งหลังของพุทธศตวรรษที่ 24) ระบบบรรณาการซึ่งล้าสมัยได้พิสูจน์ให้เห็นว่ามีลักษณะตายตัวมากเกินไปที่จะเผชิญกับการท้าทายทางความคิดและวิทยาการแบบใหม่ ความบกพร่องของระบบนี้ ซึ่งที่จริงก็มีอยู่ตั้งแต่แรกนำมาใช้ เช่น ความไม่ยืดหยุ่น การขาดระบบ การติดต่อและสื่อความหมายที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพ และจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันในการใช้ระบบนี้ระหว่างจีนกับรัฐบาลบรรณาการของจีน ปรากฏให้เห็นชัดมากขึ้นเมื่อได้รับการบีบคั้นจากอิทธิพลตะวันตก ในที่ระบบบรรณาการก็ได้รับความกระทบกระเทือนอย่างมากที่สุด เมื่อจีนซึ่งถือตนเองอยู่เสมอว่าเป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่กว่าอาณาจักรอื่น ๆ และเป็นศูนย์กลางโลกต้องพ่ายแพ้แก่ชาติมหาอำนาจตะวันตกและถูกย่ำยีสปรมาทครั้งแล้วครั้งเล่าในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 (ต้นพุทธศตวรรษที่ 25) พร้อม ๆ กับการแตกสลายของระบบบรรณาการนั้น สิทธิพิเศษทางการค้าซึ่งบรรดารัฐบรรณาการของจีนเคยได้รับมาเป็นเวลานานก็หมดสิ้นลงไปด้วย ดังนั้นจึงเป็นเพียงเรื่องของกาลเวลา เท่านั้นที่ทำให้ไทยซึ่งมีความสัมพันธ์แบบบรรณาการเพื่อแลกกับผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจเป็นสำคัญ จะยุติความสัมพันธ์กับอาณาจักรจีน ซึ่งไม่ได้มีลักษณะเหมือนแต่ก่อนอีกต่อไปแล้ว

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนสมัยสุโขทัย

ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการระหว่างไทยกับจีนเริ่มในสมัยสุโขทัยซึ่งตรงกับช่วงที่ ราชวงศ์หยวน กำลังมีอำนาจปกครองเทศจีนพงศาวดารราชวงศ์หยวนฉบับหลวง ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “ปีที่ 19 (ตรงกับปี พ.ศ.1825) ในรัชกาลจื้อหยวน เดือนหก วันจีโฮ (ตรงกับวันที่ 17 กรกฎาคม) มีรับสั่งให้เหอจื้อจื่อ ซึ่งเป็นนายพลเป็นทูตไปยังประเทศสยาม (เสียน)จากหลักฐานนี้ทำให้มีการตีความคำว่า “เสียน” ที่ปรากฏในพงศาวดารราชวงศ์หยวนและสันนิษฐานว่ามาจากคำว่า “สยาม” นั้น หมายถึงอาณาจักรสุโขทัย จึงสรุปกันว่าพระเจ้าอู่โหลยงทรงส่งคณะทูตมายังสุโขทัยในปี พ.ศ. 1825 แต่ปรากฏว่า

เหอจื่อจื้อและคณะเดินทางมาไม่ถึงสุโขทัย เพราะเมื่อเรือแล่นผ่านมาถึงอาณาจักรจามปา คณะทูตได้ถูกพวกจามจับไปและถูกประหารชีวิตหมด การที่พระเจ้ากูปโลซาน ทรงส่งคณะทูตเดินทางมาสุโขทัยในปี พ.ศ. 1825 นั้น คงเป็นเพราะพระองค์ทรงต้องการจะแผ่อำนาจให้สุโขทัยยอมอ่อนน้อม ซึ่งเท่ากับ เป็นการเพิ่มพูนพระเกียรติคุณของพระองค์ให้ทวีมากยิ่งขึ้น การส่งทูตไปทวงบรรณาการจากรัฐต่าง ๆ เป็นวิธีการแสวงหารัฐบรรณาการที่จีน เคยปฏิบัติมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาล แต่เนื่องจากว่าเหอจื่อจื้อและคณะเดินทางมาไม่ถึงสุโขทัย ไทยและจีนจึงยังไม่มีความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการต่อกัน หลังจากส่งเหอจื่อจื้อเดินทางมาไม่ถึงสุโขทัย ในปี พ.ศ. 1825 แล้ว พระเจ้ากูปโลซาน ก็มีได้ส่งคณะทูตชุดต่อมาสุโขทัยอีก ทั้งนี้คงเป็นเพราะว่าระหว่าง พ.ศ. 1825-1835 พระองค์ทรงติดพันอยู่กับการทำสงครามรุกรานดินแดนต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น เขมร พม่า แคว้นอันหน่า แคว้นตังเกี๋ย และเกาะชวา ในปี พ.ศ.1830 กองทัพมองโกลได้รับชนะกองทัพพม่า และสามารถยึดดินแดนทางตอนเหนือและตอนกลางของพม่าไว้ได้

การที่อาณาจักรพม่าพ่ายแพ้กองทัพมองโกล ในปี พ.ศ.1830 และการรุกรานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อย่างต่อเนื่องของกองทัพ มองโกลแห่งราชวงศ์หยวนได้ก่อให้เกิดผลกระทบทางการเมืองบางประการต่ออาณาจักรต่าง ๆ ในดินแดนที่เป็นประเทศไทย ปัจจุบัน ดังจะเห็นได้ว่า พ่อขุนรามคำแหง แห่งสุโขทัย พ่อขุนมั่งราย แห่งเงินยางเชียงแสน และพ่อขุนงำเมือง แห่งพะเยา ได้ทำสัญญาเป็นพันธมิตรกันในปีนั้น (พ.ศ.1830) อีก 5 ปีต่อมา พ่อขุนรามคำแหงได้ทรงคณะทูตไทยชุดแรกไปเจริญพระราชไมตรีกับราชวงศ์หยวนไทย และจีนจึงมีความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 1835 เป็นต้นมา พงศาวดาร ราชวงศ์หยวนฉบับหลวงได้บันทึกไว้ว่า “ปีที่ 29 (ตรงกับ พ.ศ. 1835) ในรัชกาลจี้หยวน เดือนที่ 10 วันเจี๋ยเฉิน (ตรงกับวันที่ 26 พฤศจิกายน) ข้าหลวงใหญ่ฝ่ายรักษาความสงบของภาพกวางตุ้ง ส่งคนอัญเชิญพระราชาสันอักษรทองคำของกษัตริย์แห่งสยามไปยังนครหลวง

เมื่อพิจารณาจากหลักฐานต่าง ๆ ที่มีอยู่ อาจวิเคราะห์จุดประสงค์ที่พ่อขุนรามคำแหงทรงส่งคณะทูตไทยไปเจริญทางพระราชไมตรีกับราชวงศ์หยวนใน พ.ศ. 1835 ได้ 2 ประการ คือ

1. เพื่อป้องกันอาณาจักรสุโขทัยจากการรุกรานของกองทัพมองโกลที่อาจจะเกิดขึ้นได้พ่อขุนรามคำแหงไม่ทรงมีพระประสงค์ที่จะเป็นปรปักษ์กับพระเจ้ากูปโลซาน ดังนั้น การส่งทูตไปเจริญสัมพันธไมตรีกับราชวงศ์ หยวน จึงเป็น วิถี ทาง ห นึ่ง ที่ จะ ช่วย ร ัก ห ษา ผล ประ โย ช น์ ของ สุ โข ทั ย ได้ ดี ที่ สุ ด
2. เพื่อป้องกันไม่ให้พระเจ้ากูปโลซานเข้ามาแทรกแซงปัญหาความขัดแย้งระหว่างอาณาจักรสุโขทัยและแคว้นแคว้นของพวกคนไทยทางแถบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาตอนล่าง (สุพรรณภูมิและลโว) ตามหลักฐานในพงศาวดารราชวงศ์หยวน แคว้นละโว้ (ลพบุรี) เคยส่งทูตไปจีนในปี พ.ศ.1832 และปี พ.ศ.1834

หลังจากที่ไทยและจีนมีความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 1835 แล้ว พงศาวดารราชวงศ์หยวนระบุว่า สุโขทัยได้ส่งทูตไปจีนอีก 8 ครั้ง ในปี พ.ศ.1837 ปี พ.ศ.1838 ปี พ.ศ.1840 ปี พ.ศ.1842 ปี พ.ศ. 1843 ปี พ.ศ. 1857 ปี พ.ศ. 1861 และปี พ.ศ.1865 ส่วนทางฝ่ายจีนได้ส่งทูตมาสุโขทัย 3 ครั้ง ในปี พ.ศ.1836 ปี พ.ศ.1837 และปี พ.ศ. 1838

เมื่อพิจารณาจากหลักฐานที่มีอยู่เกี่ยวกับการติดต่อทางการทูตระหว่างไทยกับจีนในสมัยสุโขทัยแล้ว กล่าวได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสุโขทัย และราชวงศ์หยวนมุ่งผลประโยชน์ทางด้านการเมืองเป็นหลัก แต่การที่ทั้ง 2 ฝ่ายมีสัมพันธไมตรีที่ดีต่อกัน ก็มีส่วนทำให้การค้าระหว่างสุโขทัยและจีนเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น รวมทั้งทำให้สุโขทัยได้รับการถ่ายทอดความรู้เรื่องการทำเครื่องปั้นดินเผาเคลือบ หรือที่เรียกว่า “สังคโลก” จากช่างชาวจีน เครื่องสังคโลกนี้ต่อมาได้กลายเป็นสินค้าออกที่สำคัญในสมัยสุโขทัยตอนปลายมาจนถึงสมัยอยุธยาตอนต้น สืบแสง พรหมบุญ ได้วิเคราะห์สรุปความสัมพันธ์ระหว่างสุโขทัยกับราชวงศ์หยวนไว้ดังนี้ ถึงแม้ว่าจะเริ่มต้นทางการเมือง แต่ก็มิบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความเจริญให้กับกิจการด้านการส่งสินค้าออกของสุโขทัยนี้เป็นผลโดยตรงทางด้านเศรษฐกิจที่ได้จากสัมพันธภาพระหว่างสุโขทัยกับจีน เท่าที่ทราบนั้นไม่มีการ

ติดต่อทางการค้าอย่างเป็นทางการโดยรัฐจากการส่งคณะทูตของสุโขทัยไปยังจีนไม่มีหลักฐานใด ๆ ระบุว่าราชทูตของสุโขทัยหรือสมาชิกคนอื่น ๆ ในคณะทูตทำการติดต่อทางด้านเศรษฐกิจเพื่อผลประโยชน์ขององค์ประมุขของตน มีเพียงการค้าของเอกชนเท่านั้นที่ได้รับผลประโยชน์จากการติดต่อสัมพันธ์กันอย่างเป็นทางการระหว่างสุโขทัย-จีน บรรดาพ่อค้าจีนที่อาศัยอยู่ในอาณาจักรสุโขทัยหรือในจีน ผู้ซึ่งเคยเดินทางมายังสุโขทัยหรือกลับจากสุโขทัยโดยต้องเสี่ยงภัย เอาเองก็สามารถเรียกร้องขอความคุ้มครองบางอย่างในเวลานั้นได้จากความสัมพันธ์ฉันมิตรกันนี้ ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงนั้นความถี่ในการส่งคณะทูตของสุโขทัยไปจีนลดน้อยลงมากแล้วในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 14 (ช่วงครึ่งหลังของพุทธศตวรรษที่ 19) และหลังปี ค.ศ.1323 (พ.ศ.1865) สุโขทัยก็ได้ส่งคณะทูตไปจีนอีกเลย แต่บรรดาพ่อค้าเอกชนชาวจีนก็ยังคงเดินทางมาค้าขายในไทยดังเช่นแต่ก่อนจนกระทั่งสิ้นสุโขทัยราชวงศ์หยวน

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนสมัยอยุธยา ก่อนการติดต่อกับตะวันตก (พ.ศ.1913-2054)

ความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทยกับจีนซึ่งเริ่มต้นเมื่อปี พ.ศ.1835 ได้ขาดการติดต่อไปในช่วงปลายพุทธศตวรรษที่ 19 ทั้งนี้เนื่องจากความผันผวนทางการเมืองภายในประเทศจีน กล่าวคือ มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองจาก ราชวงศ์หยวน (พ.ศ.1822-1911) มาเป็นราชวงศ์หมิง (พ.ศ.1911-2187) ส่วนทางฝ่ายไทยนั้น อาณาจักรสุโขทัยได้เสื่อมอำนาจลง ในขณะที่เดียวกันสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 ได้ทรงเป็นผู้นำในการก่อตั้งอาณาจักรอยุธยาขึ้นในปี พ.ศ. 1893 อาณาจักรนี้เกิดจากการรวมตัวของกลุ่มเมืองสำคัญ 2 กลุ่ม ในเขตลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาตอนล่าง คือ กลุ่มเมืองสุพรรณภูมิ หรือสุพรรณบุรีกับเมืองบรีวาร และกลุ่มเมืองละโว้ หรือลพบุรีกับเมืองบรีวาร หลังการก่อตั้ง สมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 ทรงมีพระราชภาระในการก่อสร้างอาณาจักรให้มั่นคง ด้วยสภาพการณ์ดังกล่าว ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีนต้องห่างเหินไป อย่างไรก็ตาม เมื่อเหตุการณ์บ้านเมืองในจีนสงบเรียบร้อยแล้ว พระเจ้าหงหวู่ จักรพรรดิองค์แรกของราชวงศ์หมิงได้ทรงส่งราชทูตอัญเชิญพระบรมราชโองการมายัง อยุธยา หรือที่จีนเรียกว่า เสียนหลอหู่ ในปี พ.ศ. 1913

พงศาวดารราชวงศ์หมิงได้บันทึกถึงเหตุการณ์ตอนนี้อย่างไว้ว่า "ปีที่ 3 ตรงกับ พ.ศ. 1913 ในรัชกาลหงหวู่ เดือนที่ 8 มีรับสั่งให้ลู่จ่งจุ่น กับพวกอัญเชิญพระบรมราชโองการ (ประกาศการขึ้นครองราชย์ของจักรพรรดิ) ไปยังประเทศสยาม" (เพื่อเกลี้ยกล่อมให้ส่งเครื่องราชบรรณาการ ทางฝ่ายอยุธยา พระมหากษัตริย์ในขณะนั้นคือ สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ 1 (พ.ศ.1913-1931) ได้ทรงตอบสนองข้อเรียกร้องของพระเจ้าหงหวู่ ด้วยการส่งราชทูตไทยอัญเชิญพระราชสาสน์และเครื่องราชบรรณาการร่วมเดินทางไปจีนพร้อมกับลู่จ่งจุ่นในปี พ.ศ. 1914 พงศาวดารราชวงศ์หมิงได้บันทึกไว้ว่า

"ปีที่ 4 (ตรงกับ พ.ศ.1914) ในรัชกาลหงหวู่ เดือนที่ 9 ชันเลี้ยเจาพีเอี้ย กษัตริย์ของประเทศสยามส่งราชทูตอัญเชิญพระราชสาสน์พร้อมด้วยลู่จ่งจุ่น และพวกมาถวายเครื่องราชบรรณาการ ซึ่งประกอบด้วยช้างบ้าน 6 เชือก เต่า 6 ขา และของพื้นเมืองอื่น ๆ (จักรพรรดิ) ทรงมีพระบรมราชโองการให้นำกลับไปถวายและประทานผ้าแพรชนิดต่าง ๆ เงินทองแก่ทูตมากน้อยตามลำดับชั้นยศ"

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีนซึ่งหยุดชะงักไปเกือบ 50 ปี (พ.ศ.1865-1913) จึงได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ เมื่อพิจารณาจากหลักฐาน ร่วมสมัยเท่าที่มีอยู่ทั้งจากฝ่ายไทยและฝ่ายจีนแล้ว อาจวิเคราะห์สรุปแรงจูงใจที่ทำให้สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ 1 ทรงตัดสินใจพระทัยฟื้นฟูสัมพันธ์ไมตรีระหว่างไทยและจีนในปี พ.ศ.1914 ได้ 3 ประการคือ

1. เพื่อป้องกันไม่ให้จีนเข้าแทรกแซงช่วยเหลือสุโขทัยในปัญหาความขัดแย้งระหว่างสุโขทัยและอยุธยา ดังจะเห็นได้ว่าหลังจากที่สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ 1 ทรงส่งคณะทูตไปจีนในปี พ.ศ.1914 แล้ว ก็ได้ทรงรุกราน สุโขทัยในปีเดียวกันนั้นทันที

2. เพื่อผลประโยชน์ทางการค้าภายใต้ระบบการทูตบรรณาการ ทำไปอย่างตรงตามทางการค้าที่ได้รับจากการติดต่อค้าขายกับจีนเป็นที่ทราบกันดีในขณะนั้น และเป็นแรงจูงใจอย่างเพียงพอที่จะทำให้มีการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทยและจีนใหม่อีกครั้งหนึ่ง

3. เพื่อเป็นหลักประกันสิทธิพิเศษทางด้านเศรษฐกิจที่จะได้รับจากจีน หลังสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 ได้เกิดการแย่งอำนาจทางการเมืองระหว่าง เจ้านายลพบุรี หรือ ราชวงศ์อุทองและเจ้านายสุพรรณบุรี หรือราชวงศ์สุพรรณภูมิ สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ 1 (เจ้านายสุพรรณบุรี) ได้ทรงแย่งราชสมบัติจากสมเด็จพระรามาธิบดี พระราชโอรสของสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 (เจ้านายลพบุรี) ใน พ.ศ.1913 การที่สมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ 1 ทรงขึ้นครองราชย์ด้วยวิธีปราบดาภิเษก อาจทำให้พระองค์ทรงเกรงว่าจีนอาจจะงดการให้สิทธิพิเศษทางด้านเศรษฐกิจแก่อยุธยา จึงทรงฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีนเพื่อเป็นประกันสิทธิพิเศษทั้งปวงทางด้านเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตามการยอมรับจากจีนไม่มีโดยตรงต่อความมั่นคงของราชบัลลังก์ไม่ว่าในทางการเมืองหรือทางการทหาร

หลังการฟื้นฟูความสัมพันธ์ทางการทูตในปี พ.ศ. 1914 แล้ว ไทยและจีนก็มีการติดต่อคบค้าสมาคมกันอย่างใกล้ชิด จากช่วง พ.ศ.1914-2054 อยุธยาได้ส่งทูตไปจีนรวม 89 ครั้ง และทางฝ่ายจีนได้ส่งทูตมาอยุธยา 18 ครั้ง คณะทูตอยุธยาที่เดินทางไปจีน 89 ครั้งนั้นได้รวมเอาคณะทูตไทยบางคณะที่ไปจากสุพรรณบุรีและลพบุรีด้วย การที่สุพรรณบุรีและลพบุรีส่งทูตไปจีน ก็เพราะว่าหลังสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 ได้เกิดการแย่งชิงอำนาจทางการเมืองระหว่างเจ้านายราชวงศ์สุพรรณภูมิและราชวงศ์อุทอง บางช่วงเจ้านายราชวงศ์สุพรรณภูมิ ได้ครองอำนาจทางการเมือง ในขณะที่บางระยะเจ้านายราชวงศ์อุทองกลับเป็นฝ่ายที่ได้ดำเนินการแย่งชิงอำนาจทางการเมืองระหว่างเจ้านายทั้งสองกลุ่มนี้ทำให้เกิดการแข่งขันกันเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากจีน โดยมุ่งหวังผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางการเมืองจึงยังผลให้มีการแข่งขันกันระหว่างสุพรรณบุรีและลพบุรีในการส่งคณะทูตไปจีนการแย่งชิงอำนาจทางการเมืองระหว่างเจ้านายราชวงศ์สุพรรณภูมิและราชวงศ์อุทองดำเนินอยู่นาน 40 ปี ก็ยุติลงโดยราชวงศ์สุพรรณภูมิได้ครองอำนาจทางการเมืองอย่างเด็ดขาด ส่วนราชวงศ์อุทองก็หมดบทบาทไปจากการเมืองอยุธยา

ความผูกพันทางการค้าระหว่างอยุธยาและจีนที่มีต่อกันอย่างเหนียวแน่น นอกจากสังเกตได้จากอัตราความถี่ของการส่งทูตและปริมาณของเครื่องราชบรรณาการแล้ว ยังอาจพิจารณาได้จากการแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับอยุธยาของทางฝ่ายจีน กล่าวคือ พระเจ้าหงหวู่ จักรพรรดิองค์แรกของราชวงศ์หมิง ผู้ทรงริเริ่มการใช้ระบบหนังสือเดินทาง (tally system) ได้พระราชทานหนังสือเดินทางแก่อยุธยาเป็นอาณาจักรแรกก่อนรัฐบรรณาการอื่น ๆ นอกจากนั้น ในปี พ.ศ. 1934 พระองค์ยังได้พระราชทานเครื่องชั่ง ตวง วัด แก่อยุธยาด้วย ทำให้สินค้าต่าง ๆ ของทั้งสองอาณาจักรใช้ระบบการชั่ง ตวง วัด ด้วยมาตรฐานเดียวกันตั้งแต่นั้นมา ในขณะเดียวกัน ทางฝ่าย อยุธยาก็ได้ตอบรับสัมพันธ์อันดีงามนี้ด้วยการให้อภิสิทธิ์บางประการแก่พ่อค้าจีน เพื่อดึงดูดให้สำเนา ของพ่อค้าจีนเข้ามาจอดแวะทำการค้าขายที่อยุธยา เช่น ลดหย่อนอัตราภาษีนำเข้าให้พ่อค้าจีนจ่ายเพียง 12 ซัก 2 ในขณะที่พ่อค้าชาติอื่น ๆ ต้องจ่ายถึง 9 ซัก 2 อยุธยา และจีนจึงมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจที่แน่นแฟ้นจนรายงานของพ่อค้าต่างชาติ ในช่วงครึ่งหลังของพุทธศตวรรษที่ 21 ถึงกับระบุว่า "สยามทำการค้ากับจีนเป็นอย่างมาก

กล่าวโดยสรุป ตลอดช่วง พ.ศ.1914-2054 ความสัมพันธ์ระหว่างอยุธยาและจีนได้ดำเนินไปอย่างใกล้ชิดและมีสัมพันธ์ภาพที่ตึงเครียดต่อกัน อยุธยามุ่งผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจึงเป็นหลักในการติดต่อสัมพันธ์กับจีน และได้ผลกำไรอย่างมากจากการติดต่อค้าขายกับจีน ภายใต้ความสัมพันธ์ในระบบบรรณาการ

ความสัมพันธ์ระหว่างไทย-จีน ภายหลังการติดต่อกับตะวันตก (พ.ศ.2054-2310)

หลังจากพระมหากษัตริย์ไทยในสมัยอยุธยาขึ้นครองราชย์แล้วและเมื่อราชบัลลังก์ปลอดภัย ก็จะมีการส่งคณะทูตบรรณาการไปเมืองจีน เพราะเป็นเงื่อนไขที่จะต้องกระทำก่อนจะได้รับสิทธิพิเศษทางเศรษฐกิจส่วนจินนั้น ถึงแม้จะได้รับเครื่องบรรณาการจากพระมหากษัตริย์ไทย แต่ก็ปรากฏว่าจีนแทบจะไม่เคยแทรกแซงในปัญหาการสืบราชบัลลังก์ของไทยเลย

การที่ไทยมีสัมพันธ์ไมตรีกับจีนในฐานะรัฐบรรณาการของจีนโดยที่ไทยเองไม่เคยคิดว่าตนเองอยู่ในฐานะเช่นนั้นอย่างจริงจังก็เพราะว่าไทยต้องการผลประโยชน์จากจีนทางด้านการค้าขายเป็นสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด เพราะถ้าไทยส่งบรรณาการ ไปถวายจักรพรรดิจีนไทยก็จะได้รับผลประโยชน์จากการค้าขายกับจีนควบคู่ไปด้วย ดังจะเห็นได้จากลักษณะการค้าขายระหว่างไทยกับจีนในยุคนั้น ในปี พ.ศ. 2058 ไทยส่งคณะทูตบรรณาการไปจีน และก่อนที่สมเด็จพระรามาธิบดีที่ 2 จะเสด็จสวรรคตในปี พ.ศ. 2072 พระองค์ได้ส่งคณะทูตไปจีนอีกสองชุด ในปี พ.ศ. 2069 และปี พ.ศ. 2072 หลังจากนั้นเป็นต้นมาจนถึงปี พ.ศ.2096 ไทยมิได้ส่งคณะทูตบรรณาการ ไปจีนเลยแม้แต่ครั้งเดียว เพราะกำลังเกิดวิกฤตการณ์ทางการเมืองภายในอยุธยา และมีความขัดแย้งกับพม่าเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2096 ซึ่งตรงกับรัชกาลสมเด็จพระมหาจักรพรรดิไทยได้ส่งช่างเผือกจำนวน 1 เชือกถวายเป็นเครื่องราชบรรณาการแก่จักรพรรดิจีน ในสมัยสมเด็จพระมหาจักรพรรดิจีน ในสมัยสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ พระองค์ทรงส่งคณะทูตไปจีน 4 ชุด หลังจากนั้นก็หยุดชะงักไป จนมาถึงสมัยสมเด็จพระมหาธรรมราชา (พ.ศ.2112-2133) จึงได้ส่งคณะทูตบรรณาการไปจีนอีก ในปี พ.ศ. 2135 สมเด็จพระนเรศวรมหาราช (พ.ศ. 2133-2148) ได้ส่งคณะทูตไทยไปจีนเพื่อยื่นข้อเสนอส่งกองทัพเรือเข้าช่วยรบกับญี่ปุ่น แต่จีนมิได้ขอเสนอของไทย แต่ประการใด หลังจากจีนมิได้รับเสนอของไทยแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนก็ห่างเหินมากขึ้นกว่าเดิม ตลอดรัชสมัยสมเด็จพระเอกาทศรถ (พ.ศ.2148-2153) และรัชสมัยสมเด็จพระศรีเสาวภาคย์ (พ.ศ.2153) ไทยมิได้ส่งทูตไปจีนอีกเลย จนกระทั่งมา ถึงรัชสมัยสมเด็จพระเจ้าทรงธรรมจึงได้จัดส่งทูตไปจีนอีกตามปกติ

ภายหลังสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชแล้ว พระมหากษัตริย์ไทยบางพระองค์ก็ทรงจัดส่งคณะทูตไปจีนอยู่บ้างเพียงเพื่อรักษาสัมพันธภาพกับจีน ระหว่าง พ.ศ. 2243-2309 ซึ่งตรงกับสมัยราชวงศ์บ้านพลูหลวง ไทยส่งทูตไปจีนรวมแล้วจำนวน 12 ครั้ง โดยที่ระหว่าง พ.ศ. 2251-2263 ไทยมิได้มีการส่งทูตไปจีนเลย ถึงแม้ว่าการส่งทูตของไทยจะลดจำนวนลงเรื่อย ๆ แต่สัมพันธภาพระหว่าง 2 อาณาจักรก็ยังคงเป็นไปอย่างฉันท์มิตรจนกระทั่งเสียกรุงศรีอยุธยาในปี พ.ศ. 2310

จากการที่ไทยมีสัมพันธภาพทางการเมืองและการทูตกับจีนในลักษณะรัฐบรรณาการของจีนดังกล่าว ทำให้มีผลต่อการค้าขายระหว่างไทยกับจีนไปด้วย โดยเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ ในบางครั้งและในบางครั้งก็อาจจะหยุดชะงักไปบ้างถ้าทั้งสองฝ่ายมีปัญหาภายในที่จะต้องแก้ไขสถานการณ์ให้กลับคืนสู่สภาพเดิม ก่อนหน้าปี พ.ศ. 2054 การค้าระหว่างอยุธยากับจีนมีสภาพคล่องตัวมาก สินค้าจีนที่ส่งมาค้าขายในไทย นำส่งไปขายในบริเวณใกล้เคียงกับไทยเป็นจำนวนมากขึ้น ขณะเดียวกันสินค้าของไทยที่ไปขายยังมะละกาและหมู่เกาะริวกวก็ถูกส่งต่อไปขายยังจีน สินค้าดังกล่าว ได้แก่ ไม้ฝางและพริกไทย เป็นต้น จากการลงนามสัญญาทางการค้ากับโปรตุเกสในปี พ.ศ. 2059 ทำให้โปรตุเกสได้ซื้อสินค้าจีนจากไทย เพราะยังมิได้รับอนุญาตให้ค้าขายกับจีนโดยตรงได้มีผลทำให้การค้า ระหว่างจีนกับไทยเจริญเติบโตมากขึ้น ระหว่าง พ.ศ. 2059-2068 การค้าขายระหว่างไทยกับจีนยังคงเป็นปกติในรูป "การค้าแบบบรรณาการ" ระหว่าง พ.ศ. 2063 -2093 จีนถูกโจรสลัดชาวญี่ปุ่นและโจรสลัดชาวโปรตุเกสซึ่งปฏิบัติการอยู่บริเวณชายฝั่งทะเลของจีนคุกคาม จีนจึงประกาศห้ามการค้าขายตามชายฝั่งยกเว้นเฉพาะการค้าแบบบรรณาการที่จำกัดเท่านั้น นโยบายดังกล่าวอาจมีผลกระทบต่อการค้าของไทยอยู่บ้าง แต่พ่อค้าไทยก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีขณะพำนักอยู่ในจีน จากการคุกคามของโจรสลัดชาวโปรตุเกส ทำให้สำเภากาญที่ค้าขายกับมะละกาหันมาค้าขายกับเมืองท่าทางใต้ของไทยแทน และ

การค้าระหว่างไทยกับจีนก็ดำเนินต่อไปโดยมิได้หยุดชะงัก ภายหลังปี พ.ศ. 2073 ไปแล้ว จีนเริ่มผ่อนคลายความเข้มงวดลงเป็นลำดับ ซึ่งนับว่าเป็นผลดีต่อการค้าระหว่างไทยกับจีนมาก แต่ไทยก็กำลังประสบปัญหาการเมืองภายในและการรุกรานจากพม่า ดังนั้น ระหว่างพ.ศ. 2071-2095 การค้าระหว่างไทยกับจีนจึงซบเซาลงแต่ชาวจีนในไทยก็ยังคงดำเนินธุรกิจการค้าของตนได้ตามปกติจนสามารถขยายอิทธิพลทางการค้าเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ประมาณปลายปี พ.ศ.2096 ภายหลังเหตุการณ์ยุ่งยากภายในของไทยส่งผลให้การติดต่อค้าขายระหว่างไทยกับจีนได้เฟื่องฟูขึ้นอีก แต่ในขณะเดียวกันพ่อค้าไทยก็ต้องเผชิญปัญหาการแทรกแซงของข้าราชการจีนอย่างหนัก ทั้งนี้เนื่องมาจากข้าราชการจีนได้เรียกร้องผลประโยชน์ตอบแทนจากพ่อค้าไทยเพื่อแลกเปลี่ยนกับการผ่อนผันความเข้มงวดของข้อบังคับทางการค้าจนกระทั่งทูตไทยต้องยื่นฎีการ้องเรียนกล่าวโทษพวกข้าราชการจีนที่กวางตุ้ง ก่อนหน้าที่อยุธยาจะตกเป็นของพม่าในปี พ.ศ. 2112 ไทยต้องเผชิญปัญหาการรุกรานของพม่า ทำให้กระทบกระเทือนการค้าระหว่างไทยกับจีนอยู่บ้างแต่ชาวจีนในไทยก็ยังมิพบาปสำคัญในการควบคุมการค้ากับต่างประเทศไว้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะการค้ากับจีน ถึงแม้ว่าการค้าของหลวงจะได้รับความสะดวกสบายกับสงครามที่ยืดเยื้อกับพม่าก็ตามตราบจนอยุธยาตกเป็นของพม่าในปี พ.ศ. 2112 การค้าของหลวงกับจีนก็หยุดชะงักลง และการค้าของเอกชนชาวจีนก็ซบเซาลงด้วย ในปี พ.ศ.2116 ความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างไทยกับจีนฟื้นฟูลงมาอีกครั้งหนึ่งระหว่าง พ.ศ.2153-2171 การค้าระหว่างไทยกับจีนทรุดต่ำลงเพราะสถานการณ์ภายในของจีนไม่มั่นคง มีเรือสำเภาจากจีนเข้ามาค้าขายในไทยเพียงปีละ 4 ลำเท่านั้น ตัวนเหตุนี้ไทยจึงหันไปดำเนินธุรกิจการค้ากับญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม ในสมัยพระเจ้าปราสาททอง พ.ศ.2173-2198 ชาวจีนก็ถูกขับออกจากไทยเพราะตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อการขึ้นครองราชย์ของพระองค์ ทำให้การค้าระหว่างไทยกับญี่ปุ่นซบเซา และการค้าระหว่างไทยกับจีนก็ฟื้นตัวขึ้นอีก ขณะเดียวกันไทยก็ดำเนินนโยบายผูกขาดการค้าโดยพระคลังสินค้ามากขึ้น ทำให้พระมหากษัตริย์ต้องอาศัยชาวจีนดำเนินงานตามนโยบายผูกขาดการค้าทั้งในการเดินเรือและขายสินค้า ในขณะเดียวกันชาวจีนก็ยังคงทำธุรกิจการค้าส่วนตัวไปด้วย ในระยะการฟื้นฟูการค้าระหว่างไทยกับจีนนี้ มีเรือหลวงประมาณ 3 ลำ และเรือของพ่อค้าชาวจีนประมาณ 3 ลำแล่นไปค้าขายยังเมืองจีนทุกปี ในขณะที่มีเรือสำเภาจากจีนเข้ามาค้าขายประมาณ 5 ลำ ทุกปี ไทยได้ส่งคณะทูตบรรณาการไปจีนอีกใน ปีพ.ศ.2195 หลังจากนั้นการค้าระหว่างไทยกับจีน ทั้งของรัฐและเอกชนได้เพิ่มสูงขึ้นแต่ก็ค่อนข้างช้า เพราะจีนหันกลับมาใช้นโยบายทางการค้าที่เข้มงวดอีกภายหลังจากสมเด็จพระนารายณ์มหาราชเสด็จขึ้นครองราชย์ในปี พ.ศ.2194 แล้ว การค้าระหว่างไทยกับจีนเริ่มขยายตัวอย่างรวดเร็ว คณะทูตไทยที่คุมเครื่องบรรณาการไปจีนก็ทำการค้าด้วย ดังจะเห็นได้จากความพยายามของคณะทูตที่นำเรือบรรทุกสินค้า เต็มลำไปจีนเกินจำนวนที่จีนวางกฎเกณฑ์เอาไว้ และยังได้จัดส่งคณะทูตบรรณาการไปจีนถึง 2 ชุดภายในปีเดียวกัน ทั้งนี้ก็เพื่อหวังผลประโยชน์ทางการค้าที่อยู่เบื้องหลังบรรณการนั่นเอง

นับจากสมัยพระเพทราชา (พ.ศ.2231-2246) เป็นต้นไป การค้าของรัฐเริ่มตกต่ำลงเนื่องมาจากการจลาจลภายในอยุธยา ภายหลังสมัยสมเด็จพระเพทราชาไปแล้ว จีนได้อนุญาตให้คนไทยขายสินค้าของตนได้ทั้งในปากกึ่งและกวางตุ้ง ระหว่าง พ.ศ. 2225-2264 จีนหันกลับไปใช้นโยบายเข้มงวดทางการค้าอีก ทำให้การค้าระหว่างไทยกับจีนซบเซาลงชั่วระยะเวลาหนึ่งในปี พ.ศ. 2265 จีนขอร้องให้ไทยส่งข้าวไทยจำนวน 300000 หาบ ไปขายที่เมืองฟูเกี้ยน กวางตุ้ง และ닝โป โดยสัญญาจะยกเว้นภาษีให้ ทำให้ข้าวเป็นสินค้าออกที่สำคัญของไทยที่ส่งไปจีน และพ่อค้าจีนในไทยก็มีอิทธิพลเหนือการส่งข้าวออกนอกอาณาจักรทั้งหมด จีนได้ออกคำสั่งให้ขุนนางจีนช่วยดูแลมิให้กีดกันพ่อค้าไทย และได้มีการยกเว้นภาษีสินค้าข้าวและสินค้าอื่น จากไทย ในปี พ.ศ.2283จีนได้สนับสนุนให้ชาวจีนเดินทางไปไทยและต่อเรือในไทยเพราะไทยมีไม้เนื้อแข็งที่อุดมสมบูรณ์ มาก นอกจากนี้ จีนยังได้ส่งเสริมให้บรรดา พ่อค้าจีนส่งสินค้าข้าวจากไทยมากขึ้น ความรุ่งเรืองของการค้าระหว่างไทยกับจีนยังคงดำเนินต่อไป จนอยุธยาเสียแก่พม่าในปี พ.ศ. 2310 จึงได้หยุดชะงักลง สำหรับสินค้าที่ไทยส่งไปขายยังจีนนั้น จากบันทึกของชาวตะวันตกได้กล่าวถึงการค้าในสมัยสมเด็จพระนารายณ์

มหาราช ซึ่งเป็นยุคที่การค้าของไทยเจริญสุดขีดว่า ไทยส่งสินค้าไปจีนที่สำคัญ ได้แก่ หมาก ฝาง งาช้าง ริงนก ดิบูก ดินประสิ่ว พริกไทย กายาน ครั่ง และจากจีนก็มีไหมดิบ แพรดิบ แพรต่าง ๆ เหล็ก เงิน เครื่องลายคราม ฯลฯ เป็นต้น

ความสัมพันธ์ระหว่างไทย-จีน สมัยกรุงธนบุรีและรัตนโกสินทร์ตอนต้น (พ.ศ.2310-2394)

ภายหลังกรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่าในปี พ.ศ. 2310 แล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีนก็หยุดชะงักลงไปชั่วขณะ และได้มาเริ่มขึ้นใหม่อย่างเป็นทางการในปี พ.ศ.2320 เมื่อจักรพรรดิ เซียน หลง ทรงมีพระบรมราชานุญาตให้พระเจ้ากรุงธนบุรีส่งเครื่องราชบรรณาการไปจีนอีก ซึ่งก็เป็นช่วงปลายสมัยธนบุรีแล้ว ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ได้ส่งทูตบรรณาการไปจีนในปี พ.ศ.2325 แต่จีนยังไม่พร้อมที่จะรับรองในความชอบธรรมของการขึ้นเป็นกษัตริย์ของรัชกาลที่ 1 จนกว่าจะทราบรายละเอียดที่แน่นอน ต่อมาในปี พ.ศ.2327 และปี พ.ศ. 2328 รัชกาลที่ 1 ก็จัดส่งทูตบรรณาการไปจีนอีก แต่จีนก็ยังไม่ให้การรับรองจนกระทั่งในปี พ.ศ.2329 จีนจึงเปลี่ยนนโยบายมาให้การรับรองรัชกาลที่ 1

ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น (พ.ศ.2325-2394) ไทยได้ส่งทูตบรรณาการไปจีนรวม 52 ครั้ง ภายในระยะเวลา 69 ปี โดยแยกเป็นในสมัยรัชกาลที่ 1 จำนวน 22 ครั้ง รัชกาลที่ 2 จำนวน 13 ครั้ง และรัชกาลที่ 3 จำนวน 17 ครั้ง

ระหว่าง พ.ศ.2368-2385 เป็นระยะที่จีนกำลังถูกบังคับจากประเทศตะวันตกให้เปิดประเทศ คณะทูตไทยยังคงเดินทางไปจีนเกือบทุก ๆ ปี ในขณะเดียวกัน ไทยก็ถูกบีบบังคับจากประเทศตะวันตกให้ยกเลิกอุปถัมภ์สัมพันธภาพทางการทูตและการค้าในที่สุดไทยก็ได้ตกลงทำสัญญาทางการค้ากับอังกฤษในปี พ.ศ. 2368 และกับสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ.2376

การติดต่อกับประเทศตะวันตกของไทยที่เพิ่มมากขึ้นเป็นเหตุให้ สัมพันธภาพระหว่างไทยกับจีนต้องเสื่อมลงที่ละน้อยนอกจากนี้ก็เนื่องจากจีนกำลังประสบปัญหาการคุกคามจากประเทศตะวันตกด้วย ในเวลานั้นชาติตะวันตกสามารถติดต่อค้าขายกับจีนได้โดยตรง ทำให้แหล่งสินค้าจีนในไทยลดความสำคัญลง และผลกำไรจากการค้ากับจีนก็ลดลงด้วย นอกจากนี้คณะทูตบรรณาการ ของไทยที่จะไปจีนก็มีความปลอดภัยน้อยลง เพราะจีนกับชาติตะวันตกกำลังเกิดความขัดแย้งกันจนถึงขั้นปะทะกันด้วยกำลัง ดังได้กล่าวมาแล้ว จีนให้การรับรองคณะทูตบรรณาการจากไทยอย่างเป็นทางการภายหลังกรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่าในปี พ.ศ. 2310 ไปแล้ว ก็ต่อเมื่อเวลาล่วงเลยมาถึงปลายรัชกาลสมัยสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี แต่กระนั้นก็มีผลทำให้ธุรกิจการค้าในธนบุรี รุ่งเรืองยิ่งขึ้นได้มีชาวจีนแต่จิวอพยพเข้ามาเมืองไทยเป็นจำนวนมาก และได้เพิ่มพูนมากขึ้นในสมัยรัตนโกสินทร์ ความเชี่ยวชาญในธุรกิจการค้าของชาวจีนเหล่านี้ทำให้ชาวจีนแต่จิวสามารถควบคุมเศรษฐกิจของไทยเกือบทุกสาขา ขณะเดียวกันการค้าระหว่างไทยกับจีนก็เจริญรุ่งเรืองมากขึ้นด้วย

ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ระหว่างรัชกาลที่ 1-3 การค้าระหว่างไทยกับจีนมีลักษณะเจริญเฟื่องฟูมากขึ้น และมีความสำคัญยิ่งกว่าความสัมพันธ์ทางด้านอื่น ๆ กับจีนโดยสิ้นเชิง ลักษณะการค้าในสัมพันธภาพบรรณาการระหว่างไทยกับจีนซึ่งมีอิทธิพลเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนกลางเป็นต้นมา ได้มีความสำคัญสูงสุดในสมัยรัตนโกสินทร์อย่างไม่เคยมีมาก่อน พระมหากษัตริย์ของไทยได้โปรดให้บรรดาทูตานุทูตและผู้แทนพระองค์ที่มีอำนาจไปดำเนินธุรกิจการค้าขายกับจีนขณะเดียวกันก็ทรงจ้างบรรดาพ่อค้าจีนเป็นตัวแทนค้าขายของพระองค์เพื่อไปค้าขายกับจีนอีกด้วย

ในสมัยนี้ไทยได้เปิดโอกาสให้ชาวจีนได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในไทยเพิ่มมากขึ้นนอกจากนี้ ชาวจีนยังเป็นชาวต่างประเทศที่ได้รับความนิยมมากกว่าชาติอื่น ๆ ในการประกอบการค้าขายกับไทยและได้รับอนุญาตให้ซื้อขายได้โดยไม่ต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ที่ยุ้งยากแต่ประการใด ขณะเดียวกัน บรรดาพ่อค้าจากไทยก็ได้รับสิทธิพิเศษอย่างมหาศาลในการค้าขายกับจีนด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม การค้าระหว่างไทยกับจีนก็เริ่มพบกับอุปสรรค เมื่อทั้งจีนและไทยเริ่มเผชิญปัญหาจากแรงกดดันของชาติตะวันตก การผูกขาดการค้าของกรมพระคลังสินค้าของไทยเริ่มได้รับความกระทบกระเทือนเมื่อไทยต้องตกลงทำสัญญาการค้ากับอังกฤษในปี พ.ศ. 2368 และกับสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. 2376 การค้าระหว่างไทยกับจีนได้เริ่มลดปริมาณน้อยลงเป็นลำดับ แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของจักรวรรดินิยมตะวันตกที่จะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ทางการเมืองและการค้าระหว่างไทยกับจีนในรูปบรรณาการ ซึ่งจะยุติลงภายหลังที่สิ้นสุดสมัยรัชกาลที่ 3 ไปแล้วไม่นาน

ประเทศจีนตั้งอยู่ในทวีปเอเชียตะวันออก นับเป็นมิตรประเทศเพื่อนบ้านที่สำคัญของไทย จีนเป็นประเทศที่มีอารยธรรมและประวัติศาสตร์ยาวนาน มีดินแดนกว้างใหญ่ไพศาล อีกทั้งทรัพยากรธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ และที่สำคัญจีนเป็นประเทศที่มีจำนวนประชากรมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก ภายหลังการเปิดประเทศตั้งแต่ปีพ.ศ. 2522 จีนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างรวดเร็ว จนกลายเป็นประเทศเป้าหมายทางการค้าและการลงทุนของนักธุรกิจและนักลงทุนทั่วโลก การเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO) ของจีนเมื่อปลายปี 2544 นับเป็นการเปิดตลาดใหญ่แห่งสุดท้ายให้ทั่วโลกเข้ามาลงทุน สินค้าที่ผลิตในจีนส่งออกไปสู่ตลาดโลกมากขึ้นเรื่อยๆ ปริมาณเงินลงทุนต่างชาติไหลเข้าสู่ประเทศจีนเป็นจำนวนมหาศาล ธุรกิจจีนเข้าไปขยายกิจการในประเทศต่างๆ มากขึ้น อาจกล่าวได้ว่า อนาคตเศรษฐกิจจีนมีแนวโน้มสดใสมากขึ้นเป็นลำดับ

ประเทศจีนวันนี้ ประกอบด้วยข้อมูลข่าวสารสำคัญด้านเศรษฐกิจจีน ข่าวเด่นรายวัน ความเคลื่อนไหวของอุตสาหกรรมต่างๆ รวมทั้งการวิเคราะห์ภาวะตลาดเงินและตลาดหุ้นของจีน ส่วนหัวข้อรู้จักประเทศจีน เป็นการแนะนำประเทศจีนในภาพรวมทั่วไป ระบบการเมืองและภาวะเศรษฐกิจของประเทศจีน ในส่วนของคู่มือการลงทุนในประเทศจีนประกอบด้วยกฎหมายธุรกิจต่างประเทศ ภาษีอากร สิทธิประโยชน์การลงทุน และค่าใช้จ่ายการดำเนินธุรกิจในจีนที่นักธุรกิจต่างชาติควรรู้

นับตั้งแต่มีการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทยกับจีนเมื่อปี พ.ศ. 2518 เป็นต้นมา ผู้นำของทั้งสองประเทศได้เยี่ยมเยือนระหว่างกันหลายครั้ง ความสัมพันธ์และความร่วมมืออันดีของทั้งสองประเทศพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ การค้า การทหาร การศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และวัฒนธรรม เช่นเดียวกับสัมพันธ์ไมตรีของประชาชนทั้งสองประเทศที่กระชับแน่นแฟ้นขึ้นเป็นลำดับ ในปี 2518 ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช นายกรัฐมนตรีของไทยในสมัยนั้นได้ไปเยือนจีนและเข้าพบเหมาเจ๋อตุง ประธานาธิบดีจีนเป็นครั้งแรก นอกจากนี้ พระบรมวงศานุวงศ์ไทยหลายพระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินไปเยือนประเทศจีนหลายครั้ง ในปี 2521 นายเติ้งเสี่ยวผิง รองนายกรัฐมนตรีจีนได้มาเยือนประเทศไทยและเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นอกจากนี้ยังมีผู้นำจีนหลายท่าน ได้แก่ นายหลี่เซียนเนียน นายหยางชางคุน นายเฉียวฉือ นายหลี่ผิง นายจูหรงจี นายหลี่รู่ยวัน นายหูจิ่นเทา นายหลี่หลานซิง และนายหลัวกาน ก็ล้วนเคยมาเยือนประเทศไทย ในเดือนกันยายนปี 2542 นายเจียงเจ๋อหมิน ประธานาธิบดีของจีนประสบความสำเร็จในการมาเยือนประเทศไทย ในปี 2543

การที่ผู้นำไทยและจีนได้เดินทางไปเยี่ยมเยือนซึ่งกันและกันอย่างสม่ำเสมอ นับเป็นแรงผลักดันสำคัญในการพัฒนาความร่วมมือและเสริมสร้างความไว้วางใจระหว่างทั้งสองประเทศให้เพิ่มพูนมากขึ้น ประเทศไทยและจีนกลายเป็นมิตรประเทศบ้านใกล้เรือนเคียงที่มีสัมพันธ์ไมตรีอันดีระหว่างกัน ความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศได้รับการพัฒนาในทุกด้าน ส่งผลให้เกิดความไว้วางใจ การอำนวยความสะดวกและความร่วมมืออันดีระหว่างสองประเทศ “สายสัมพันธ์สองแผ่นดิน” ได้กลายเป็นแบบอย่างความร่วมมือและไมตรีจิตระหว่างประเทศเพื่อนบ้าน

นับตั้งแต่การสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการระหว่างไทยกับจีนเป็นต้นมา ทั้งสองประเทศได้ร่วมทำสนธิสัญญาความร่วมมือในด้านเศรษฐกิจ การค้า วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การท่องเที่ยว การบิน การขนส่งทางทะเล กฎหมาย และกงสุล สนธิสัญญาและข้อตกลงเหล่านี้ได้เปิดทางให้ความ

สัมพันธ์ระหว่างประเทศของไทย-จีนให้กว้างขวางยิ่งขึ้นในอนาคต ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้าไทย-จีนพัฒนาอย่างมั่นคงโดยตลอด มูลค่าการค้าทวิภาคีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และการลงทุนระหว่างทั้งสองประเทศขยายตัวเป็นลำดับ ความร่วมมือของทั้งสองประเทศในด้านการศึกษา วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม สาธารณสุข และกีฬาได้รับการพัฒนาใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น

ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2521 รัฐบาลของไทยและของจีนร่วมลงนามในข้อตกลงทางการค้า อันเป็นการสร้างพื้นฐานที่ดีในการพัฒนาการค้าระดับทวิภาคี การค้าระหว่างไทยกับจีนในปี 2518 ซึ่งเป็นปีแรกที่ตั้งเป้าความสัมพันธทางการทูตระหว่างไทยจีน มีมูลค่าเพียง 24.62 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หลังจากการฟื้นฟูความสัมพันธ์ทางการทูต มูลค่าการค้าไทย-จีนเพิ่มเป็น 7,050 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2544 และในช่วง 9 เดือนแรกปี 2545 มีมูลค่าการค้ารวม 6,037 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้น 17.7% (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย:2546) เมื่อเทียบจากช่วงเดียวกันปี 2544 ปัจจุบัน ไทยเป็นประเทศคู่ค้าอันดับที่ 16 ของจีน และเป็นประเทศคู่ค้าของจีนอันดับที่ 3 ในกลุ่มประเทศในอาเซียน สินค้าหลักของไทยที่ส่งออกไปยังจีน ได้แก่ อุปกรณ์เครื่องคอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ แผงวงจรไฟฟ้าและชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็ก ยางพารา ข้าว และก๊าซธรรมชาติเหลว เป็นต้น สินค้าหลักที่ไทยนำเข้าจากจีน ได้แก่ ส่วนประกอบเครื่องจักรกล สิ่งทอและผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเบา อุปกรณ์คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ เหล็กกล้า เครื่องไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ เวชภัณฑ์ เป็นต้น

ปี 2528 รัฐบาลไทยและจีนได้ร่วมลงนามในข้อตกลงการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมด้านเศรษฐกิจระหว่างไทยจีนและข้อตกลงการคุ้มครองการลงทุน ซึ่งส่งผลต่อการขยายความร่วมมือด้านการลงทุนของทั้งสองประเทศ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา การลงทุนระหว่างทั้งสองประเทศค่อนข้างคึกคัก มูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประเทศไทยเป็นประเทศแรกในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้าไปลงทุนในจีน นับตั้งแต่ปี 2524 ที่จีนเริ่มเปิดประเทศมากขึ้น นักธุรกิจไทยต่างทยอยเข้าไปลงทุนในจีนอย่างต่อเนื่อง บริษัทไทยที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปลงทุนในจีนรวมทั้งสิ้น 3,000 โครงการ เงินทุนในสัญญาทั้งหมดมีมูลค่ากว่า 5,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เงินลงทุนจริงมีมูลค่ากว่า 2,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ณ สิ้นปี 2544 ธุรกิจที่ไทยเข้าไปลงทุนในจีน ประกอบด้วย ธุรกิจอาหารสัตว์ การเพาะพันธุ์สัตว์ การแปรรูปอาหาร การผลิตมอเตอร์ไซค์ อุตสาหกรรมกระดาษ ไฟฟ้า และวัสดุก่อสร้าง เป็นต้น แม้ว่าจีนเริ่มเข้ามาลงทุนในไทยค่อนข้างล่าช้า แต่การลงทุนของจีนในไทยขยายตัวอย่างรวดเร็ว บริษัทร่วมทุนระหว่างจีนไทยและบริษัทจีนในประเทศไทยมีจำนวน 230 แห่ง มูลค่าการลงทุนของนักลงทุนฝ่ายจีนคิดเป็นมูลค่า 223 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ณ สิ้นปี 2544 ธุรกิจที่จีนเข้ามาลงทุนในไทย ได้แก่ อุตสาหกรรมเบา สิ่งทอ ยางพารา เคมีภัณฑ์ การแปรรูปอาหาร การหลอม สแตนเลส ธุรกิจการธนาคาร การประกันภัย การค้า การตรวจสอบสินค้า โรงแรม ร้านอาหาร และอสังหาริมทรัพย์ เป็นต้น

การแลกเปลี่ยนและความร่วมมือของทั้งสองประเทศในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วัฒนธรรม สาธารณสุข การศึกษา การทหารและกฎหมายได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ไทยและจีนได้ร่วมลงนามในข้อตกลงความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยจัดการประชุมคณะกรรมการร่วมชุดแรกในประเทศไทยเมื่อปี 2521 หัวข้อที่ทั้งสองฝ่ายดำเนินการร่วมมือกันมีทั้งหมด 689 รายการ มีเจ้าหน้าที่แลกเปลี่ยนความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจำนวน 2,790 กว่าคน รวมทั้งประสานความร่วมมือด้านการเกษตร การคมนาคม เทคโนโลยีด้านการสื่อสารและการติดต่อผ่านดาวเทียม รัฐบาลของทั้งสองประเทศให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในด้านการร่วมมือและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างสองประเทศ ส่งผลให้ความร่วมมือดังกล่าวพัฒนาอย่างรวดเร็วในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ในปี 2539 กระทรวงศึกษาธิการของไทยและกระทรวงวัฒนธรรมของจีนได้ร่วมลงนามใน “บันทึกความเข้าใจด้านความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมไทย-จีน” และในปี 2544 รัฐบาลของทั้งสองประเทศได้ร่วมลงนามใน “ข้อตกลงเรื่องความร่วมมือด้านวัฒนธรรมระหว่างรัฐบาล

จีน-ไทย" ข้อตกลงทั้งสองฉบับนี้จะเป็นแรงผลักดันให้การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมของทั้งสองประเทศพัฒนา
ยิ่งขึ้น การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมของทั้งสองประเทศได้ขยายวงกว้างขึ้น จากช่วงแรกของการสถาปนา
ความสัมพันธ์ทางการทูตซึ่งครอบคลุม 4 ประเด็นหลัก เพิ่มขึ้นเป็น 300 กว่ารายการ

การแลกเปลี่ยนในด้านศิลปะ ศาสนา กีฬา และสังคมศาสตร์ของประชาชนทั้งสองประเทศก็ได้รับการ
พัฒนาในทุกทิศทาง และขยายขอบข่ายกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ทางด้านกองทัพของทั้งสองประเทศยังคงมีการ
ติดต่อและแลกเปลี่ยนทางทหารในระยะยาว ผู้นำทางการทหารของทั้งสองประเทศต่างมาเยี่ยมเยือนซึ่งกัน
และกันอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ โรงเรียนเตรียมทหารของทั้งสองประเทศยังได้มีการแลกเปลี่ยนนักเรียน
เตรียมทหารอีกด้วย ความร่วมมือในด้านกฎหมายของทั้งสองประเทศแน่นแฟ้นมากขึ้น ส่งผลให้ความร่วมมือ
ในการจับกุมอาชญากรรมข้ามประเทศ อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ และการลอบค้ายาเสพติดมีประสิทธิภาพ
มากขึ้น

การลงทุนไทย-จีน

นักลงทุนจีนเข้ามาขอส่งเสริมการลงทุนจากไทยในรอบปี 2544 เป็นมูลค่า 8,515 ล้านบาท นับเป็น
นักลงทุนรายใหญ่อันดับ 6 ของไทย แต่ปรากฏว่าในช่วงปี 2545 มูลค่าการลงทุนลดลงเหลือราว 2,081 ล้าน
บาท หรือลดลง 75% จากช่วงปีก่อน ทั้งนี้เป็นผลจากนักลงทุนจีนได้เข้ามาลงทุนในไทยอย่างมากแล้วในช่วง
ก่อนหน้านั้น จึงชะลอการลงทุนลงในระยะต่อมา โครงการการลงทุนของจีนในไทย ได้แก่ อุตสาหกรรมการ
เกษตรและเกษตรแปรรูป เครื่องจักร ผลิตภัณฑ์โลหะ สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป ส่วนใหญ่นักลงทุนจีนนิยม
เข้ามาลงทุนเพื่อการส่งออก คาดว่าการที่ไทยเป็นสมาชิกเขตการค้าเสรีอาเซียนจะช่วยดึงดูดให้จีนสนใจเข้า
มาลงทุนมากขึ้น เนื่องจากไทยมีทำเลที่ตั้งเป็นศูนย์กลางกระจายสินค้าไปยังประเทศอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี

ส่วนนักลงทุนไทยก็นิยมเข้าไปลงทุนในจีนในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่อาจจะลดตัวลงบ้าง หลังจากที่เกิด
วิกฤตเอเซียในปี 2540 ในปี 2545 มูลค่าการลงทุนไทยในจีนประมาณ 500 ล้านบาท เทียบกับมูลค่าเฉลี่ย
ก่อนวิกฤตค่าเงินบาทอยู่ในระดับเฉลี่ยราว 1,000 ล้านบาท ธุรกิจที่นักลงทุนไทยเข้าไปลงทุน ได้แก่ ก่อสร้าง
ธนาคาร กำปลึก ท่องเที่ยว และโรงพยาบาล เป็นต้น

ในปัจจุบันตลาดหุ้นและตลาดพันธบัตรจีนมีมูลค่าการลงทุนสูงถึง 500,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่ง
เดิมสงวนไว้สำหรับนักธุรกิจจีนเท่านั้น การเปิดตลาดจึงเปรียบเสมือนการเปิดโอกาสในการลงทุนที่มีมูลค่าสูง
ให้แก่ นักลงทุนต่างชาติ ขณะเดียวกัน จะช่วยระดมทุนใหม่ ๆ และสร้างความชำนาญให้แก่ตลาดหลักทรัพย์จีน
และกระตุ้นให้เกิดแรงซื้อขายในตลาดหุ้น

การลงทุนของไทยในจีน 2522-2543 ไทยลงทุนในจีนรวม 3,000 โครงการ มูลค่าการลงทุน 2,000 ล้าน
ดอลลาร์สหรัฐปี 2544 ไทยลงทุนในจีนรวม 140 โครงการ มูลค่าการลงทุน 194 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็น
0.41% ของการลงทุนต่างชาติในจีน ปี 2545 ไทยลงทุนในจีนรวม 161 โครงการ เพิ่มขึ้น 15% คิดเป็นมูลค่า
การลงทุนทั้งสิ้น 359.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็น 0.47% ของการลงทุนต่างชาติในจีน

การค้าของไทยกับจีน การค้าสองฝ่ายในปี 2545 มีมูลค่าประมาณ 8.452 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ
28.67 จากปี 2544 มูลค่าการส่งออกของไทย คิดเป็น 3.55 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 23.74
และนำเข้าจากจีน 4.89 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 32.51 การค้าสองฝ่ายไทย-จีนการค้าสองฝ่าย
ตั้งแต่เดือนมกราคม-กันยายน 2546 มีมูลค่า 8.342 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 41.27 มูลค่าการส่ง
ออกคิดเป็น 4.021 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 68.62 และนำเข้าจากจีน คิดเป็น 4.32 พันดอลลาร์
สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 22.74 ไทยขาดดุลการค้าจีน 1.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าเข้าจากไทย 10 อันดับแรก เครื่องคอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ ยางพารา เม็ดพลาสติก เคมีภัณฑ์ น้ำมันสำเร็จรูป น้ำมันดิบ แผงวงจรไฟฟ้า ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ข้าว เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์

สินค้าออกมาไทย 10 อันดับแรก เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ประกอบ เคมีภัณฑ์ ผ้าผืน เครื่องจักรใช้ในอุตสาหกรรม เครื่องใช้ไฟฟ้า ผลิตภัณฑ์โลหะ เสื้อผ้า รองเท้าและผลิตภัณฑ์สิ่งทอ ด้ายทอผ้า เครื่องมือเครื่องใช้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การแพทย์ แผงวงจรไฟฟ้า

จากเหตุผลดังกล่าว นั้น จีนมีเหตุผลและข้อได้เปรียบด้านการลงทุนหลายประการ เช่น แรงงานจำนวนมาก และ ค่าแรงต่ำ ทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ตลาดผู้บริโภคที่กำลังซื้อเพิ่มสูงขึ้นและการให้การสนับสนุนของภาครัฐจึงเป็นโอกาสของไทยที่จะเข้าไปขยายฐานการผลิตเพื่อรองรับตลาดใน ประเทศที่กำลังขยายตัว และส่งออก(คู่มือการลงทุนในจีน: 2538.44) และหลังจากการเข้ามาเป็น สมาชิก WTO ของจีน ก็จะส่งผลให้เกิดการติดต่อค้าขายส่งออกสินค้าไปยังประเทศจีนได้มากยิ่งขึ้น

ท่องเที่ยวไทย-จีน

นักท่องเที่ยวจีนเดินทางมาไทยมากเป็นอันดับ 3 รองจาก ญี่ปุ่นและมาเลเซีย ในปี 2544 และในช่วง 10 เดือนแรก 2545 ชาวจีนมาเที่ยวไทยเป็นจำนวน 667,615 คน หรือเพิ่มขึ้น 2.08% จากช่วงเวลาเดียวกันปีก่อน คาดว่าไทยจะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจีนได้มากขึ้นในอนาคต หลังจากที่ทางการไทยกวาดล้างขบวนการเอาเปรียบนักท่องเที่ยวจีนและทางการไทยได้จัดตั้งสำนักงานส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยในจีนเป็นครั้งแรก ในปี 2545 เพื่อประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลที่ถูกต้องให้แก่ชาวจีนที่ต้องการมาเที่ยวเมืองไทยได้อย่างสนุกสนานและปลอดภัย

ส่วนคนไทยไปเที่ยวจีนมากขึ้นเป็นลำดับ โดยจีนเป็นแหล่งท่องเที่ยวต่างประเทศยอดนิยมอันดับ 4 ของคนไทย รองจาก มาเลเซีย สิงคโปร์และฮ่องกง ในช่วง 10 เดือนแรก 2545 คนไทยไปเยือนจีนจำนวน 187,453 คน หรือเพิ่มขึ้น 30.1% จากช่วงเวลาเดียวกันปีก่อน เนื่องจากจีนมีแหล่งท่องเที่ยวมากมายหลากหลายและราคาไม่แพงนัก ทำให้นักท่องเที่ยวไทยมีแนวโน้มเดินทางไปเยือนจีนมากขึ้นเช่นกัน

การที่เศรษฐกิจและธุรกิจการท่องเที่ยวพัฒนามากขึ้น ส่งผลให้ไทยและจีนเร่งพัฒนาและขยายเส้นทางท่องเที่ยวระหว่างสองประเทศ ปัจจุบันทั้งสองประเทศได้เปิดเส้นทางการบินเชื่อมระหว่างเมืองปักกิ่ง เชียงไฮ่ ศูนย์หมิงของจีน กับ กรุงเทพฯ เชียงใหม่ และภูเก็ตของไทย เป็นต้น นักท่องเที่ยวของทั้งสองประเทศมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี ในช่วง 10 เดือนแรกของปี 2545 นักท่องเที่ยวจีนที่เข้ามาท่องเที่ยวในไทยมีจำนวนถึง 668,000 คน ส่วนนักท่องเที่ยวไทยที่ไปท่องเที่ยวยังประเทศจีนมีจำนวน 187,000 คน ชาวจีนมักนิยมมาเที่ยวชมและพักผ่อนที่ประเทศไทยในช่วงวันหยุดเทศกาล และประเทศจีนก็เป็นสถานที่ท่องเที่ยวลำดับต้นๆ ที่คนไทยเลือกไปท่องเที่ยวในช่วงวันหยุดเทศกาลเช่นกัน

ดังนั้นจากการที่ประเทศไทยมีการติดต่อการค้าอีกทั้งทางด้านการท่องเที่ยวที่มีมูลค่าสูงจำเป็นเหตุอันควรที่จะพัฒนาศักยภาพบุคลากรของประเทศให้มีความรู้ ทักษะทางด้านภาษาจีน เพื่อเปิดโอกาสให้เกิดหนทางในการติดต่อค้าขาย การท่องเที่ยวให้เกิดรายได้เข้าสู่ประเทศได้มากยิ่งขึ้น มีโอกาสลงทุนในจีนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งการเข้าไปลงทุนในจีน จีนมีข้อได้เปรียบด้านการลงทุนหลายประการเช่นแรงงานจำนวนมากและค่าแรงต่ำ ทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ตลาดผู้บริโภคที่กำลังซื้อเพิ่มสูงขึ้นและการให้การสนับสนุนของภาครัฐบาลจึงเป็นโอกาสที่จะเข้าไปลงทุนทางการค้าในประเทศจีนและส่งเสริมให้คนจีนเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยเพื่อให้เกิดรายรับทางด้านการท่องเที่ยวของประเทศให้มากขึ้น

2.2 ด้านการศึกษา

ด้านการเรียนภาษาจีนนั้นไม่มีหลักฐานที่แน่นอนชัดเจนแต่มีผู้กล่าวว่าสมัยสมเด็จพระนารายณ์ได้มีชาวจีนที่มีฐานะดีจ้างครูมา สอนภาษาจีน ที่บ้านให้แก่บุตรหลาน ก่อนไปศึกษาต่อที่ ประเทศจีน(ก้านทิพย์ ชาติวงศ์.2539:13) ต่อมา ในสมัยรัฐบาลของจอมพลป.พิบูลสงคราม ได้มีการกำหนดไม่ให้มีการสอนภาษาจีน เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ มีลูกหลาน จีน จำนวน ไม่มากนักที่เรียนพิเศษภาษาจีนเพิ่มเติมหลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปแล้ว ส่วนใหญ่ จะเข้าไปเรียนในโรงเรียนไทยตัดขาดจากภาษาจีนในระบบออกไปคงเหลือไว้แต่ภาษาจีนนอกระบบที่ใช้สื่อสารภายในครอบครัวและชุมชนชาวจีนด้วยกันเท่านั้น และภาษาจีนนอกระบบตามความหมายนี้แทบไม่ได้เอื้อต่อการอ่านและการเขียนเลยนอกจากการพูด ผลของการเปลี่ยนแปลงนี้คือ การที่ลูกหลานชาวจีนจำนวนมากได้ค่อย ๆ ถูกหล่อหลอมให้เข้าอยู่ในวัฒนธรรมไทยมากขึ้น การใช้ภาษาจีนจึงเริ่มห่างไกลออกไปจากการเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ ทั้ง ๆ ที่ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีผู้ใช้อยู่ใน 4 ของพลเมืองโลก(คู่มือการลงทุนในจีน.2538.44)

และเมื่อความสัมพันธ์ไทยจีนเริ่มตึงเครียดขึ้นหลังจีนเปิดประเทศและปฏิรูปเศรษฐกิจในปี 1979 ก็พบว่า ภาษาจีนในไทยยังไม่เพียงพอต่อการใช้ในการติดต่อกับจีนยุคปฏิรูป คนรู้ภาษาจีนเป็นที่ต้องการของตลาดมากขึ้นอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน(จีนไทยในศตวรรษที่ 21.2542: 494)

ในทางด้านการติดต่อการค้ากับจีนนั้น มีภาษาเป็นสื่อกลางในการเข้าถึงที่สำคัญซึ่งทั้งไทยและจีนยังมีโอกาสอีกมากในการเรียนรู้ภาษาของกันและกันและมีข้อน่าสังเกตว่า ภาษาจีน จะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งในเวทีเศรษฐกิจและการเมืองโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจีนได้เข้ามาเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก(ความสัมพันธ์ไทยจีน:เหลียวหนัาแลหลัง.2543: 297) ซึ่งในโลกที่เทคโนโลยีสารสนเทศรวดเร็วและพลโลกมีการติดต่อสัมพันธ์กันมากขึ้น ความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างมีอจปฏิเสธได้ กระแสโลกาภิวัตน์ทำให้ภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญอยู่มานานแล้วมีความสำคัญมากขึ้นและจากการเปิดประเทศของจีนก็ส่งผลให้ภาษาจีนก็มีฐานะดีขึ้นมาด้วย(การศึกษาทุนนิยมและโลกาภิวัตน์: 2544. 34)

2. วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก

2.1 ประวัติของวิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก

พ.ศ. 2535 มูลนิธิไทย-จีน เพื่อการศึกษาและวัฒนธรรม ซึ่งมีนายปรีชา พิณสุขเกษม เป็นผู้ก่อตั้ง ได้รับโอนกิจการของโรงเรียนสืตบุตรบำรุงในบริเวณเนื้อที่ประมาณ 5 ไร่ และตึก 7 หลัง ตั้งอยู่ใจกลางพระนครระหว่างสถานีรถไฟหัวลำโพงและสนามกีฬาแห่งชาติเข้ามาอยู่ในความดูแล และสถาปนาสถาบันการศึกษาในรูปแบบและอุดมคติใหม่ขึ้นในปีพ.ศ.2536โดยได้ทำการเรียนเชิญ ศาสตราจารย์ ดร. ปรีดี เกษมทรัพย์ อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นผู้บุกเบิกก่อตั้งสถาบันนี้ขึ้นและให้ชื่อว่า"วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก" และเรียกในชื่อภาษาอังกฤษว่า "Oriental Culture Academy" (OCA) โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเป็นสถาบัน การศึกษาชั้นสูงทางภาษาและวัฒนธรรมพร้อมทั้งทำหน้าที่ในการส่งเสริมเผยแพร่วัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมตะวันออกซึ่งประกอบไปด้วยวัฒนธรรม3สายคือจีนอินเดียและมุสลิมบน พื้นฐานความเชื่อที่ว่าโลก ศตวรรษใหม่จะเป็นศตวรรษแห่งความเจริญรุ่งเรือง ของวัฒนธรรม ชนชาติตะวันออกที่มีพุทธศาสนาและคำสั่งสอนของขงจื้อเป็นรากฐานสำคัญและจะเป็นหลัก ธรรมช่วยจรรโลงให้กลับสู่ความสงบสุข อีกครั้งหนึ่ง

2.2 หน่วยงานต่าง ๆ ของวิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก

ศูนย์ภาษาตะวันออก (ORIENTAL LANGUAGE CENTER) ทำหน้าที่เผยแพร่ภาษาตะวันออก โดย

จะเน้นการสอนภาษาจีนสำหรับเด็กและสอนภาษาจีนขั้นพื้นฐานถึงระดับสูงสำหรับบุคคลทั่วไปเพื่อประโยชน์ทางด้านวิชาชีพและวิชาการตามความต้องการของโลกปัจจุบัน และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและการศึกษาต่อได้ หลักสูตรที่เปิดสอนมีดังนี้

หลักสูตรปกติ แบ่งเป็น

- ระดับต้น

เป็นหลักสูตรเน้นสอนให้ผู้เรียนรู้ถึงการออกเสียงระบบ Pinyin สอนกฎเกณฑ์การเขียนอักษรจีนที่ถูกต้อง และสอนคำศัพท์ที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้เหมาะสำหรับผู้ไม่เคยเรียนภาษาจีนมาก่อน หรือมีพื้นฐานเพียงเล็กน้อย โดยในระดับต้นนี้แบ่งออกเป็นระดับชั้น 5 ระดับ โดยในแต่ละระดับใช้เวลาเรียน 30 ชั่วโมง

- ระดับกลาง

เป็นหลักสูตรเน้นสอนในเรื่องทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้เกิดความชำนาญทางภาษามากขึ้น การใช้คำศัพท์และการแต่งประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เหมาะสำหรับผู้ที่มีพื้นฐานทางภาษาจีนมาบ้างโดยในระดับกลางนี้แบ่งออกเป็นระดับชั้น 10 ระดับ โดยในแต่ละระดับใช้เวลาเรียน 30 ชั่วโมง

- ระดับสูง

เป็นหลักสูตรที่ศึกษาต่อจากหลักสูตรระดับกลาง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะและความชำนาญเฉพาะด้านมากขึ้น เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการนำภาษาจีนไปใช้เพื่อการประกอบอาชีพ การติดต่อสื่อสารและการค้าระหว่างประเทศโดยในระดับสูงนี้แบ่งออกเป็นระดับชั้น 10 ระดับ โดยในแต่ละระดับใช้เวลาเรียน 30 ชั่วโมง

หลักสูตรสนทนาเร่งรัด

เป็นหลักสูตรที่มุ่งสอนด้านการพูดและการฟังเป็นหลัก เพื่อให้ผู้ศึกษาสามารถสนทนาภาษาจีนกลางระดับพื้นฐานได้ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง เหมาะสำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นฐานทางภาษาจีนกลางหรือมีพื้นฐานบ้างเพียงเล็กน้อย

หลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ

เป็นหลักสูตรระดับสูงสำหรับผู้ที่มีพื้นฐานทางภาษาจีนมาดีโดยจะเน้นคำศัพท์ด้านการค้าและธุรกิจสมัยใหม่ เช่น การพบปะลูกค้า การตกลงซื้อขาย การจัดส่งสินค้า ประกันภัย การธนาคาร ฯลฯ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปทำงานด้านธุรกิจและการค้าได้เป็นอย่างดี โดยผู้เรียนจะต้องจบหลักสูตรระดับกลางขึ้นไป เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศให้เกิดความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

หลักสูตรตรุณศึกษา สำหรับเด็กอายุ 7-13 ปี

เป็นหลักสูตรการสอนเน้นการพูด อ่าน เขียนเป็นหลัก แต่ละบทเรียนจะมีแบบฝึกหัดเสริมให้นักเรียนฝึกเขียนและฝึกแต่งประโยค เหมาะสำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้มาก่อนหรือเคยเรียนภาษาจีนมาบ้าง

หลักสูตรด้านศิลปวัฒนธรรม เปิดสอน 3 หลักสูตร คือ

- หลักสูตรการเขียนพู่กันจีน

สอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงหลักการใช้พู่กันจีนเขียนตัวอักษรอย่างถูกวิธี ซึ่งนอกจากจะช่วยให้เขียนตัวอักษรได้งดงามแล้ว ยังถือเป็นการฝึกสมาธิ ทำให้ใจเย็นและรอบคอบ เหมาะสำหรับผู้ที่มีพื้นฐานทางภาษาจีนและสามารถเขียนตัวอักษรจีนได้พอสมควร

- หลักสูตรวาดภาพหุ่นจีน

สอนการใช้หุ่นในการวาดภาพต่างๆ โดยสอนศิลปะการลากเส้นเพื่อให้ภาพปรากฏออกมาสวยงาม มีชีวิตชีวา เป็นการช่วยฝึกสมาธิให้แก่ผู้เรียน ทำให้จิตใจเยือกเย็นมีประโยชน์ต่อสุขภาพ

- หลักสูตรโคลงกลอนจีน

สอนให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความหมายและภาษาที่ใช้ในบทกลอนได้อย่างลึกซึ้ง เน้นสอนในเรื่องของวิธีการเขียนกลอนแบบโบราณที่มีแบบแผนเคร่งครัด โดยนำเอาบทกลอนในสมัยราชวงศ์ถังและราชวงศ์ซ่งมาเป็นต้นแบบในการสอน เหมาะสำหรับผู้ที่มีพื้นฐานทางภาษาจีนเป็นอย่างดี

3. แนวคิดเกี่ยวกับการลงทุนและค่าใช้จ่ายทางการศึกษา

ในสมัยก่อนคนมักถือว่าการศึกษาคือการบริโภค (Consumption) เพียงอย่างเดียว นั่นคือการที่คนเรามาเรียนหนังสือก็เพราะอาจได้ความรู้ ความเพลิดเพลินสนุกสนานจากการเรียน อยากมีเพื่อนฝูงมาก ๆ อยากมีหน้าตาในวงสังคม และสิ่งอื่นๆ อีกมากอันนำมาซึ่งอรรถประโยชน์และความพอใจของผู้เรียน แต่ในปัจจุบันการศึกษานอกจากจะถือว่าเป็นส่วนหนึ่งเป็นไปเพื่อการบริโภคตามความคิดเดิมแล้ว การศึกษายังถือว่าเป็นการลงทุน (Investment) อีกด้วย (วรัญญา ผ่านเจริญ. 2525 : 3) เป็นความคิดเห็นที่สอดคล้องกับอภิชัย พันธเสน (2518 : 250) ที่เห็นการศึกษาอยู่ในรูปของการบริโภคและการลงทุนพร้อมกันไป

ทรัพยากรมนุษย์นับเป็น "ทุน" (Capital) อย่างหนึ่งในการผลิต เป็นปัจจัยที่สามารถสร้างขึ้นมาได้ โดยกระบวนการทางการศึกษา ในการพัฒนาของประเทศด้อยพัฒนาต่างๆ ได้มีการทุ่มเทงบประมาณจำนวนมากไปด้านการศึกษา มีการลงทุนทั้งโดยรัฐบาลและเอกชน เป็นการลงทุนที่มีประโยชน์อย่างมากทั้งสังคมโดยส่วนรวมและปัจเจกชน การศึกษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดของรัฐ ในการสร้างคนเพื่อเสริมสร้างพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง (ปิยนุญ สาร. 2524 : 1) การศึกษาจึงเป็นกลไกของความเจริญทางเศรษฐกิจ และเป็นมรรค วิธีสำคัญที่ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวทางสังคม (Benson. 1985:21) ซีโอดอร์ (Theodore. 1966 : 127-132) ได้กล่าวถึง การศึกษาเป็นการลงทุนอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งการศึกษานั้นเป็นการลงทุนให้กับตนเอง อีกทั้งการศึกษายังช่วยพัฒนาความสามารถและความเจริญงอกงามต่างๆ

กฤษ ภูริสินสิทธิ์ (2521: 3) กล่าวว่า การพัฒนากำลังคนนั้นมุ่งให้เศรษฐกิจเจริญต้องมีการวางแผนที่ดีด้วย เพื่อก่อให้เกิดผลดี และมีประสิทธิภาพ จะต้องมีการให้การศึกษาหรือการลงทุนทางการศึกษา เพื่อสร้างความสามารถของคนในสังคมทางด้านวิชาการ ฝีมือ การทำงานและปัญญาความรอบรู้ แบ่งการพัฒนา กำลังคนได้ดังนี้

1. การศึกษาและฝึกอบรมจากสถาบันอย่างมีแบบแผนในทุกๆ ระดับ
2. การศึกษาและฝึกอบรมนอกสถาบัน ซึ่งรวมถึงการฝึกในเวลาปฏิบัติงาน
3. การศึกษาและฝึกอบรมเพื่อพัฒนาคน เป็นการริเริ่มตนเอง เพื่อให้ได้มาซึ่งความชำนาญ มีฝีมือ เช่นการอ่านตำรา การเรียนรู้ผู้อื่น

วรัญญา ผ่านเจริญ (2525: 3-4) กล่าวถึงการศึกษาเป็นเสมือนการบริโภคเพียงอย่างเดียว นั่นก็คือคนเรามาเรียนหนังสือเพราะอยากได้ความรู้ อยากมีเพื่อนฝูง เป็นต้น แต่ในปัจจุบันการศึกษายังเป็นเครื่องมือให้คนมีความสามารถ ไม่ใช่มองคนสำคัญเฉพาะปริมาณของแรงงานเท่านั้น เราต้องคำนึงถึงคุณภาพของแรงงานที่มีความรู้ความสามารถประกอบอาชีพได้ รวมถึงการเพิ่มปริมาณผลิตผล คุณภาพ ซึ่งถือได้ว่าต้องมีการลงทุนทางการศึกษาก่อนเพื่อให้ได้มาของการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานให้สูงขึ้น

นวลทิพย์ ควกุล (2527 : 5) ได้กล่าวถึง การจัดการศึกษาของภาครัฐบาลว่า การศึกษาถือเป็นสินค้าสาธารณะูปโภค โดยทั่วไปแล้วการศึกษาเป็นการลงทุนเพื่อผลิตกำลังแรงงานและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มี

คุณภาพสูงขึ้น ซึ่งแรงงานและทรัพยากรมนุษย์เหล่านั้น จะเป็นผู้ก่อให้เกิดสินค้าและบริการต่อไป ส่วนภาคเอกชนก็จัดได้ว่าการศึกษาคือได้ทั้งการลงทุนและการบริโภค คือ ถ้าประชากรที่มีอายุเข้าตามเกณฑ์การศึกษาที่จะชวนชวนเข้ารับการศึกษา ก็เป็นการบริโภค ในขณะที่เดียวกันการศึกษาก็คือเป็นการลงทุนส่วนตัว เพราะต้องใช้เวลาหลายปีกว่าจะเรียนสำเร็จแล้วออกมาประกอบอาชีพ โดยมีรายได้เป็นผลตอบแทนจากการลงทุน

บุญพุ่ม เสนารักษ์ (2531 : 219-221) การลงทุนทางการศึกษาสามารถแบ่งออกตามทัศนะ 2 ประเภท คือทัศนะแรก การลงทุนทางการศึกษาเป็นการพัฒนาทางด้านความรู้ความสามารถ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ทักษะ ทัศนคติ และด้านอื่นๆ ของมนุษย์ ตั้งแต่วัยแรกเริ่มเรื่อยไป เพื่อการประกอบธุรกิจต่างๆ ทั้งสินค้าและบริการ ทัศนะที่สอง คล้ายกับทัศนะแรก แต่ต่างตรงที่สินค้าที่ผลิตขึ้นนั้นจะเรียกว่า ทุนมนุษย์ (Human capital) ซึ่งวัตถุประสงค์ตามทัศนะคติที่สองก็คือ การศึกษาเพื่อความพึงพอใจ การหวังผลตอบแทนในอนาคต การยอมรับมีหน้าตาในสังคม เป็นต้น

บุญคง หันจากสิทธิ์ (2540 : 181-183) ได้กล่าวถึง การลงทุนในมนุษย์หรือการลงทุนทางการศึกษาว่า มีลักษณะคล้ายๆ กับการลงทุนในสินทรัพย์ ก็คือ เป็นขบวนการปรับปรุงคุณภาพทรัพยากรบุคคลให้มีความรู้ (Knowledge) ความชำนาญ (Skill) ความสามารถปรับตัวเองให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี สิ่งแวดล้อมสิ่งใหม่ๆ ได้เป็นอย่างดี ฉะนั้นแล้วการลงทุนทางการศึกษาเป็นกิจกรรมที่ช่วยเพิ่มผลผลิตและรายได้ในอนาคตของบุคคล

ธำรงค์ อุดมไพจิตรกุล (2543 : 1-2) กล่าวถึง การลงทุนทางการศึกษานั้นไม่เป็นการกระทำซ้ำทางวิชาการ หรือการกระทำซ้ำทางความรู้ แต่การลงทุนทางการศึกษาจะต้องสร้างทุนปัญญา การลงทุนทางการศึกษาจะนำภูมิปัญญาเดิมมาผสมกับองค์ความรู้สากล อีกทั้งเป็นการบูรณาการความรู้ คุณลักษณะของผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากการลงทุนทางการศึกษาคือ

1. มีความสามารถในการเรียนรู้
2. มีความสามารถในการริเริ่มและจัดกระบวนการเรียนรู้
3. มีความสามารถในการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้
4. มีความสามารถทางจิต

อภิชัย พันธเสน (2544 : 580-582) ได้กล่าวว่า การศึกษาไม่ว่าจะเป็นการศึกษาในระบบหรือการศึกษานอกระบบก็ตาม จะเป็นเครื่องมือสำคัญเพื่อเพิ่มพูนความรู้ เพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและรายได้ อีกทั้งเพิ่มพูนทุนมนุษย์ให้สูงขึ้น สำหรับผู้ที่ได้รับการศึกษาเป็นหนทางที่พวกเขาจะเพิ่มรายได้ให้ตนเอง ดังนั้นการศึกษาจึงเป็นการลงทุนร่วมระหว่างบิดามารดาหรือผู้ปกครองกับตัวของบุตรเอง

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการศึกษาคือการลงทุนประเภทหนึ่ง คือเป็นการลงทุนมนุษย์ (Human Capital) ที่ให้ประโยชน์แก่บุคคลและสังคมทั้งในปัจจุบันและในระยะยาว การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจนั้น มิได้มีผลมาจากการลงทุนทางวัตถุเพียงอย่างเดียวแต่เป็นการลงทุนในการพัฒนาคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์โดยใช้การศึกษาเป็นองค์ประกอบสำคัญ (พทุทธิ ศิริบรรณพิทักษ์.2528:29-30) ตรงกันกับคำกล่าวของ นีโลคัส เบเนดิกต์ (นีโลคัส เบเนดิกต์.2518:51) กล่าวไว้ว่า การศึกษาทุกระดับมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

ในทางเศรษฐศาสตร์ถือว่าการศึกษาเป็นกระบวนการผลิตซึ่งช่วยเปลี่ยนแปลงคุณภาพ ของมนุษย์ให้ดีขึ้น มีความรู้และทักษะเพิ่มขึ้น ซึ่งนักเศรษฐศาสตร์เรียกว่า “ทุนมนุษย์” (เทียนฉาย กิระนันท์. 2519:4) และจากหนังสือ The Wealth of Nations ของ อัดัม สมิท ได้ชี้ให้เห็นว่าการศึกษาคือต้องเสียค่าใช้จ่ายมากขึ้นทั้งในรูปเวลาและแรงงานผู้ที่ได้รับการศึกษาจึงเปรียบเสมือนเครื่องจักรราคาแพงและสามารถประกอบกิจการที่ยุ่งยากมากกว่า มีประสิทธิภาพมากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาจะทำได้ นอกจากนี้ อัดัม สมิท ยังชี้ให้เห็นว่า

การศึกษาเป็นสาเหตุที่ทำให้แต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันอีกด้วยแต่ สำหรับ อัดัม เคิร์ล (อดัม เคิร์ล. 2516:11-12) ให้ทัศนะว่าแม้ว่า การ ศึกษาจะช่วยพัฒนาคนก็ตาม

แต่ถ้าใช้การศึกษาไม่ถูกทางก็ไม่สามารถช่วยให้เกิดการพัฒนาขึ้นได้และจะยิ่งทำให้เกิดการสูญเสียเปล่าทางทรัพยากรที่นำมาใช้ในการศึกษามากขึ้นอีกด้วย เศรษฐศาสตร์การศึกษาเป็นสาขาวิชาหนึ่งของ เศรษฐศาสตร์ ไพจิตร เอื้อทวีกุล (2522 : 245) ได้กล่าวถึงลักษณะพื้นฐานของวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษา เป็นการนำความรู้และเทคนิคทางเศรษฐศาสตร์ไปประยุกต์ในการวิเคราะห์ระบบและบริการการศึกษา รวมทั้ง ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างระบบเศรษฐกิจและระบบการศึกษา ซึ่งมีผลพลอยได้เป็นการขยาย ขอบเขตและเพิ่มพูนความรู้ในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ ซึ่งธำรงค์ อุดมไพจิตรกุล (2544 : 3) ได้ให้ความหมาย เพิ่มจากนี้คือ การประยุกต์ทฤษฎีและวิธีการวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์เพื่อตัดสินใจกำหนดนโยบายการลงทุนทางการศึกษา รวมทั้งการตัดสินใจแก้ปัญหาการลงทุนทางการศึกษาเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการ เพิ่มมูลค่าภายใน (Intrinsic Value) และมูลค่าภายนอก (Extrinsic Value) กับประชากรของประเทศ คอห์น (บุญพุ่ม เสนารักษ์. 2531 : 1) ได้มีความคิดเห็นเช่นเดียวกันที่นำเอาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์และการศึกษามา ประยุกต์เข้าด้วยกันและCohกต้องการให้กิจกรรมทางการศึกษาดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีความเป็น ธรรมและเกิดประโยชน์ต่อสังคมโดยรวมสูงสุด จะเห็นได้ว่าทั้ง 3 ท่านนำเศรษฐศาสตร์และการศึกษามา พิจารณาร่วมกัน โดยเน้นการนำทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์มาใช้ในการศึกษา เพื่อให้เกิดประโยชน์ในด้าน ต่างๆ มากที่สุด นอกจากนี้ คอห์นและเกสก์ (1990 : 2) ได้กล่าวถึงเศรษฐศาสตร์การศึกษาว่าเป็นการศึกษา ถึงเรื่องมนุษย์และสังคมที่จะเลือกใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดไปใช้ในการผลิตการฝึกอบรมประเภทต่างๆ เพื่อไปพัฒนาความรู้ ทักษะ จิตใจ อุนิสัย และอื่นๆ โดยเฉพาะการศึกษาในระบบ และกระจายการศึกษาไป ยังบุคคลต่างๆ และกลุ่มคนในสังคมทั้งในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่สอดคล้องกับบุญพุ่ม เสนา รักษ์ (2531 : 2) อย่างไรก็ตามมีบุคคลหลายท่านที่ให้ความหมายของเศรษฐศาสตร์การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับ เศรษฐศาสตร์แรงงาน เช่น อัมพร วิจิตรพันธ์ (2520 : 8) สรุปได้ว่าเศรษฐศาสตร์การศึกษาเป็นการปรับปรุง แรงงานหรือมุ่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีฝีมือ มีสมรรถภาพสูง เพื่อให้ได้ใช้แรงงานเกิดประโยชน์เต็มที่และ มีงานทำ ส่วนสุปรียา ควรเดชะคุปต์ (2529 : 9) บอกถึงเศรษฐศาสตร์การศึกษาว่าเป็นส่วนหนึ่งของเศรษฐ ศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ และเชื่อมโยงกับเศรษฐศาสตร์แรงงานที่ศึกษาวิธีเพิ่มประสิทธิภาพในทุนมนุษย์โดย วิธีการลงทุนในทุนมนุษย์ เพื่อให้มีผลผลิตและประสิทธิภาพมากขึ้นในอนาคต เป็นการพิจารณาเรื่องการ ศึกษาเรื่องเดียว อภิชัย พันธเสน (2544 : 573) ได้กล่าวในลักษณะเดียวกันที่เน้นการศึกษาในฐานะการลงทุน ของปัจเจกชนหรือสังคมเพื่อเพิ่มผลผลิต แต่จุดสำคัญอยู่ที่ผลตอบแทนจากการลงทุนทางการศึกษา ที่ส่วน หนึ่งตัวผู้ที่ได้รับการศึกษาจะได้รับ แต่อีกส่วนหนึ่งอาจจะตกอยู่กับนายจ้างหรือ/และสังคมโดยรวม ลักษณะที่ ต่างกันของผลตอบแทนจากการศึกษาทำให้สังคมต้องมิวิจิจัดสรรทรัพยากรเพื่อการศึกษา เพื่อทำให้การ ศึกษาให้ผลตอบแทนต่อการลงทุนในลักษณะที่แตกต่างกันสูงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

จากแนวคิดเกี่ยวกับต้นทุนทางการศึกษา สามารถพิจารณาด้านทุนการศึกษา ซึ่งมีความคล้ายคลึง กัน ออกได้เป็น 2 ส่วนใหญ่ ตามที่ มาร์ค บลาวก์ (Blaug.1971: 4) และจอห์น ชีอาน (Sheehan.1973 : 31 - 43) กล่าวไว้ว่า

1. ต้นทุนส่วนบุคคล แบ่งออกเป็น

1.1 ต้นทุนทางตรงส่วนบุคคล เป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับผู้ฝึกอบรมโดยตรงในการ เข้ามารับการฝึกอบรม ได้แก่ ค่าเดินทาง ค่าธรรมเนียม ค่าหนังสือและอุปกรณ์การฝึกอบรม ค่าอาหาร ค่าที่ พัก ค่าเสื้อผ้า และค่าใช้จ่ายส่วนตัว เป็นต้น

1.2 ต้นทุนทางอ้อมส่วนบุคคล เป็นต้นทุนจากการสูญเสียรายได้จากอาชีพไปจาก การเข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งเรียกว่าต้นทุนค่าเสียโอกาส

2. ต้นทุนส่วนสังคม หรือค่าใช้จ่ายของหน่วยงานในการอบรม แบ่งออกเป็น

2.1 ต้นทุนทางตรงส่วนสังคม เป็นค่าใช้จ่ายที่สังคมต้องเสียเพื่อการจัดฝึก อบรม แบ่งออกเป็น

2.1.1 ต้นทุนส่วนสังคมทางตรงด้านการดำเนินงาน ประกอบด้วย หมวดเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทน ,หมวดค่าวัสดุในการฝึกอบรม,หมวดค่าสาธารณูปโภค ค่าน้ำค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ , หมวดเงินอุดหนุน ค่ายา ค่ารักษาพยาบาล ,หมวดค่าใช้สอย ค่าที่พัก และหมวดรายจ่ายอื่นๆ

2.1.2 ต้นทุนส่วนสังคมทางตรงด้านการลงทุน เป็นค่าใช้จ่ายในด้านสิ่งก่อสร้าง อาคาร เครื่องมือ และที่ดิน ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีอายุการใช้งานมากกว่า 1 ปี

2.2 ต้นทุนทางอ้อมส่วนสังคม เป็นต้นทุนที่เกิดจากการนำทรัพยากรของสังคมไปใช้เพื่อการจัดฝึกอบรม ทำให้เสียผลประโยชน์หรือเสียโอกาสในการที่จะนำมาใช้ด้านอื่น

ในสมัยก่อนคนมักถือว่าการศึกษเป็นการบริโภค (Consumption) เพียงอย่างเดียว นั่นคือการที่คนเรามาเรียนหนังสือก็เพราะอาจได้ความรู้ ความเพลิดเพลินสนุกสนานจากการเรียน อยากมีเพื่อนฝูงมากๆ อยากมีหน้าตาในวงสังคม และสิ่งอื่นๆ อีกมากอันนำมาซึ่งอรรถประโยชน์และความพอใจของผู้เรียน การศึกษาในแง่ของปัจเจกบุคคลจึงจัดได้ว่าเป็นทั้งการลงทุนและการบริโภคโดยพิจารณาว่าเมื่อบุคคลหนึ่งเข้าศึกษาจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา แต่บุคคลนั้นจะได้รับความพอใจและชื่นชมต่อความสำเร็จของตน จัดได้ว่าเขาได้รับอรรถประโยชน์โดยตรงต่อการศึกษาต่อ รายจ่ายเพื่อการศึกษากรณีนี้จึงเป็นรายจ่ายเพื่อการบริโภค แต่ในปัจจุบันการศึกษานอกจากจะถือว่าส่วนหนึ่งเป็นไปเพื่อการบริโภคตามความคิดเดิมแล้ว การศึกษายังถือว่าการลงทุน (Investment) อีกด้วย (วรัญญา ผ่านเจริญ. 2525 : 3) เป็นความคิดเห็นที่สอดคล้องกับอภิชัย พันธเสน (2518 : 250) ที่เห็นการศึกษาอยู่ในรูปของการบริโภคและการลงทุนพร้อมกันไป

การศึกษาจะเป็นการบริโภคหรือการลงทุนขึ้นอยู่กับตัวผู้รับการศึกษาว่าการตัดสินใจรับการศึกษา นั้น เพื่อวัตถุประสงค์อะไรเนื่องจากเหตุใด และสามารถเป็นทั้งการบริโภคและการลงทุนพร้อมๆ กัน แต่อย่างไรก็ตามการศึกษามักถูกมองว่าเป็นการลงทุนมากกว่าการบริโภค

การลงทุนในการศึกษาจึงเป็นวิธีหนึ่งของการลงทุนในทุนมนุษย์ สามารถพิจารณาได้จากการวิเคราะห์ของซูลท์ (อ้างอิงจากบุญคง หันจางสิทธิ์. 2540 : 183-184) สรุปได้ว่า กิจกรรมที่เป็นการลงทุนในทุนมนุษย์ ได้แก่

1. บริการที่เพิ่มพูนสุขภาพ
2. การฝึกอบรมหรือเรียนรู้ในขณะทำงาน
3. การจัดการศึกษาอย่างเป็นทางการในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับที่สูงขึ้นไป
4. โครงการสำหรับศึกษาผู้ใหญ่ที่ไม่ได้จัดขึ้นโดยหน่วยธุรกิจ รวมถึงการสาธิตทางการเกษตร
5. การอพยพย้ายถิ่นของบุคคลและครอบครัวเพื่อโอกาสในการทำงานที่ดีขึ้น

ซูลท์ได้บอกเพิ่มเติมว่ากิจกรรมที่เป็นการลงทุนในทุนมนุษย์ที่กล่าวมาคนส่วนมากไม่รู้จัก ยกเว้นการศึกษา ดังนั้นการศึกษาจึงเป็นแนวทางหนึ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

การศึกษาทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ เกิดทักษะ ส่งผลให้ประสิทธิภาพการผลิตและรายได้จากการทำงานเพิ่มสูงขึ้น ถือเป็นความคิดพื้นฐานของทฤษฎีทุนมนุษย์ แต่การลงทุนทางการศึกษามีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น ค่าใช้จ่ายในการศึกษาถือเป็นการลงทุน เพราะค่าใช้จ่ายนี้จะทำให้ผู้ที่รับการศึกษาได้รับผลตอบแทนในอนาคต

แนวคิดปัจจุบันจึงถือว่าการลงทุนทางการศึกษาเป็นการลงทุนเพื่อเพิ่มผลผลิตในอนาคต (เทียน ฉาย กิระนันท์.2519:27) จากที่กล่าวมานั้นแสดงให้เห็นว่า การศึกษา เป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง ซึ่งผลของการ

ลงทุนจะเป็นความก้าวหน้า ทางเศรษฐกิจสังคม และการเมืองของชาติเพราะชาติจะ พัฒนาสิ่งเหล่านี้ได้จะ ต้องพัฒนาคนเป็นอันดับแรก (บรรจง ชูสกุลชาติ.2517:120)

การศึกษาถือเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง ซึ่งจะมีผลทำให้เกิดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทำให้มนุษย์ นั้นมีคุณภาพสูงขึ้นยิ่งทำให้คุณภาพมนุษย์เพิ่มสูงขึ้นด้วยเพราะมนุษย์เป็นส่วน สำคัญที่สุด ในการสร้างสม ความมั่งคั่งของชาติ

ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจทางการศึกษา

1. แนวโน้มของประชากร การเพิ่มความเป็นเมืองในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มี ความจำเป็นมากขึ้น

2. ปัจจัยทางวัฒนธรรม การศึกษาจำเป็นต้องอนุรักษ์ทางวัฒนธรรมเดิมไว้

3. ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี การศึกษามีส่วนช่วยในการสร้าง กระบวนการการพัฒนาเทคโนโลยี ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจึงหมายถึงความก้าวหน้า ทางการศึกษา

4. แนวโน้มทางเศรษฐกิจ แนวโน้มทางเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ จะเปลี่ยนแปลง ตามเศรษฐกิจโลก เชื่อว่าข้อจำกัดทางด้านการเปลี่ยนแปลงที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาการศึกษาจะลดลง การจ้างงานดีขึ้น

4. แนวความคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจทางการศึกษา

การตัดสินใจ ความหมายของการตัดสินใจนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่าตัดสินใจไว้อย่าง หลากหลาย ดังนี้ วุฒิชัย จานง (2523: 3) ได้ให้ความหมายว่า เป็นกระบวนการเลือกในระหว่างทางเลือก ต่าง ๆ ซึ่งเป็นไปตามลำดับขั้นตอนในอันที่จะเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำหรับนำไปปฏิบัติ ภาวิต ประกาศิต (2537: 27) กล่าวว่า กระบวนการตัดสินใจ คือวิธีการที่สามารถใช้ควบคุมปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจที่มีเป็น จำนวนมาก สามารถเรียนรู้วิธีจำแนก ความแตกต่างขององค์ประกอบต่างๆของการตัดสินใจ และรู้ว่าการกำลังอยู่ ที่ไหน ในขั้นตอนไหนของการตัดสินใจ

ไซมอน (Simon .1976: 241) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความมีเหตุผลในการตัดสินใจว่า ในความเป็นจริง การตัดสินใจที่มีเหตุผลสมบูรณ์ที่สุดนั้นมักจะไม่มีเกิดขึ้น เนื่องจากการตัดสินใจมักมีข้อจำกัดในเรื่อง ความรู้ ความสามารถ ตลอดจนข้อจำกัดในการรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการตัดสินใจ นอกจากจะมีนิสัย คำ นิยมในตัวผู้ตัดสินใจเป็นตัวแปรที่สำคัญ ที่จะทำให้การตัดสินใจเอนเอียงไปทางใดก็ได้ ไซมอนจึงมีความเห็น ว่า การแก้ปัญหาต่างๆทางการบริหารไม่อาจหวังผลเลิศได้เสมอไป เหมือนกับการตัดสินใจแก้ปัญหาอื่นๆเหตุ นี้การตัดสินใจจึงเกี่ยวกับการเลือกทาง และปฏิบัติตามทางเลือกที่เห็นว่าจะให้ผลเป็นที่น่าพอใจเสียส่วน ใหญ่

ทอลเบิร์ต (สุภาวดี บุญญวงศ์.2528 : 138-139 ; อ้างอิงจาก Tolbert.1974) กล่าวว่าทฤษฎีการตัดสินใจเป็นทฤษฎีที่แสดงถึงวงจรกระบวนการตัดสินใจ โดยเริ่มจากจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์และเมื่อบุคคลมีความประสงค์ที่ต้องการจะตัดสินใจ บุคคลนั้นก็ประสงค์จะได้รับข้อเสนอแนะ โดยเขาจะรวบรวมข้อมูลให้สอดคล้องกับการตัดสินใจของเขาต่อจากนั้นบุคคลก็จะพิจารณาข้อมูลที่ได้รับ และพยายามนำมาประยุกต์ให้สอดคล้องกับการเลือกพิจารณาความเป็นไปได้ของทางเลือก สำหรับการทำนายผลอาจจะขึ้นอยู่กับความสำเร็จของประสบการณ์ในอดีตและระดับความปรารถนาของบุคคลนั้น ซึ่งการทำนายผลจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งต่าง ๆดังนี้

1. ข้อมูลที่รวบรวมได้และน้ำหนักในการคาดคะเนอย่างเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม
2. ลำดับขั้นของค่านิยม ในขั้นนี้บุคคลจะพิจารณาถึงผลที่ปรารถนา เขาจะเปรียบเทียบผลที่

ได้รับกับลำดับขั้นของค่านิยม

3. การประเมินผลและการตัดสินใจเลือกซึ่งเป็นผลจากการตัดสินใจได้ในครั้งนั้น โดยผลที่ได้รับเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายและข้อมูล หรือการตัดสินใจที่จะสำรวจต่อไป

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ สามารถจำแนกเป็นกลุ่มใหญ่ได้ดังนี้

1. ตัวตัดสินใจซึ่งแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ทำให้การตัดสินใจของแต่ละคนแตกต่างกัน (ก้อ สวัสดิพานิช. 2519 : 172) ประกอบด้วย ความรู้ ประสบการณ์ ระดับการศึกษา วิธีการตัดสินใจ เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่มีผลกระทบต่อกระบวนการตัดสินใจ ความรู้และ ประสบการณ์เป็นประเด็นหนึ่งในการที่จะบอกถึงการตัดสินใจที่ดี เมื่อนำมาประกอบกับการตัดสินใจที่ดี เมื่อนำมาประกอบกับการตัดสินใจจะช่วยให้มีเหตุผลมากขึ้น (Rakich and others. 242)

การรับรู้เป็นพฤติกรรมเริ่มต้นของการตัดสินใจ ทำให้เข้าใจปัญหามากขึ้นมีส่วนที่ทำให้ผู้ทำการตัดสินใจมองสถานการณ์ปัญหาหรือสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน

ค่านิยม คือ หลักเกณฑ์พื้นฐานที่บุคคลยึดถือเป็นเครื่องช่วยในการตัดสินใจ

ความเชื่อ เกิดจากความคิด ความรู้ที่กระทำเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเกิดจากการรับข้อมูลที่เป็นจริงหรือข้อมูลอาจทำให้ไขว้เขว ความเชื่อเป็นสิ่งที่มั่นคงเปลี่ยนแปลงได้ยาก (สุพัตรา สุภาพ. 2523 : 52)

2. สถานการณ์ในการตัดสินใจ ได้แก่ ความเร่งด่วนทางด้านเวลา ขนาด โครงสร้างของการตัดสินใจ

3. สิ่งแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม บุคคลมักจะตัดสินใจตามเศรษฐกิจสังคมที่เป็นอยู่ หรือไม่ก็ปรับเศรษฐกิจ สังคมให้เข้ากับตนเอง(ก้อ สวัสดิพานิช. 2519 : 177)

จากแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการตัดสินใจนั้นสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจประกอบไปด้วย ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และทางจิตวิทยา

แรงจูงใจที่ส่งผลหรือมีอิทธิพลโดยตรงต่อการศึกษาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรค ฝ่าฟันกระทำสิ่งยากๆ ให้ประสบผลสำเร็จได้ เป็นความปรารถนาที่จะกระทำการสิ่งใด ๆ ให้สำเร็จเร็วที่สุดแลได้ผลดีที่สุดในสิ่งที่เขาทำได้ ผู้ที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงจะบรรลุผลสำเร็จในการศึกษาและมีความมานะพยายามที่จะศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป (ประหยัด ทองมาก. 2529: 48)

ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการศึกษาของบุคคลนั้นมีผู้กล่าวไว้ หลายทัศนะ ด้วยกันดังนี้
เจือจันทร์ จงสถิตย์อยู่. (2525 : 19-20) กล่าวถึงเหตุจูงใจในการศึกษาว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. สภาพฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน
2. ทุนทรัพย์ที่ใช้ในการศึกษามากหรือน้อยกว่ากัน
3. คุณภาพของการจัดการศึกษาที่แตกต่างกันออกไป
4. ภูมิสำเนาของสถานที่ศึกษาที่อยู่ในส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาค
5. ความมีชื่อเสียงของสถานศึกษาที่แตกต่างกัน

ปัจจัย ทั้ง 5 ประการดังกล่าว เป็นผลให้บุคคลมีเหตุจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อต่างกัน

ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา. (2526 : 32-34) กล่าวถึงเหตุจูงใจในการศึกษาว่าเหตุจูงใจในการศึกษาของบุคคลในแต่ละระดับจะแตกต่างกันออกไปตามวัย ฐานะ และโอกาส ในวัยเด็กส่วนใหญ่จะเรียนเพราะพ่อแม่ให้เรียน หรือเรียนตามเพื่อน ถ้าเป็นวัยรุ่นตอนปลาย และวัยที่กำลังย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้น คือ อายุระหว่าง 16-25 ปี ก็อาจจะมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับการเรียนไปอีกแบบหนึ่ง เพราะผู้ที่อยู่ในวัยนี้เริ่มจะมองเห็นแนวทางในชีวิต ซึ่งเห็นได้จากบุคคลรอบข้าง บางคนอาจเริ่มมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับภาระของครอบครัวด้านต่างๆ ที่นอกเหนือไปจากความรับผิดชอบที่มีต่อตนเอง เพื่อน ญาติพี่น้องหรือผู้ใกล้ชิดอื่นๆ ความคิดเกี่ยวกับการเรียนอาจจะเริ่มมีแนวทางเห็นผลได้ทางเศรษฐกิจเช่น การเรียนในสาขาที่หางานทำได้ง่าย ที่รายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก และที่สำคัญคือ ต้องเป็นงานประเภทที่ตนเองมีใจรักและชอบที่จะทำด้วย เป็นต้น บางครั้งการเลือกสาขาวิชาต่างๆ ของเด็กวัยรุ่นมักขึ้นอยู่กับคำแนะนำพ่อแม่พี่น้องและเพื่อน เพราะการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของคนไทย ไม่ค่อยจะเปิดโอกาสให้บุตรหลานมีโอกาสตัดสินใจด้วยตนเอง พ่อแม่ญาติพี่น้องบางคนมีคำแนะนำว่า การเรียนระดับมหาวิทยาลัย เท่านั้นที่ทำให้บุตรหลานได้งานดี ๆ มีเงินเดือนสูง ๆ เป็นเจ้าคนนายคน เป็นที่เชิดหน้าชูตาของพ่อแม่วงศ์ตระกูล โดยไม่คำนึงถึงความสามารถของผู้เรียน ในเรื่องการสนับสนุนของครอบครัวนี้ ครอบครัวใดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี มักจะพยายามส่งบุตรหลานให้ได้เรียนถึงระดับสูงสุดเท่าที่สติปัญญาจะเอื้ออำนวยให้เรียนได้ อาจเรียนจนถึงขั้นปริญญาโท ปริญญาเอก ส่วนครอบครัวใดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ไม่อาจส่งบุตรหลานให้เรียนระดับอุดมศึกษาได้ ก็จำเป็นที่จะต้องให้ออกไปประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือครอบครัวก่อน เมื่อมีโอกาสในภายภาคหน้าและมีความสนใจจึงกลับเข้ามาศึกษาต่อ ในการเข้าศึกษาของกลุ่มหลังนี้มักมีความแตกต่างจากกลุ่มแรก กล่าวคือ คนกลุ่มหลังนี้มักจะเลือกเรียนในสิ่งที่ตนสนใจ และเพื่อเพิ่มพูนวิทยฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ ด้วย

ปฐม นิคมานนท์. (2528 : 321) กล่าวว่า เหตุจูงใจให้ผู้เข้ามาเรียนเหตุหนึ่ง คือ เหตุจูงใจด้านอาชีพ เป็นเหตุที่สำคัญและชัดเจนที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่วัยต้นหรือคนหนุ่มสาว เข้าเรียนเพราะต้องการพัฒนาตนเองทั้งด้านอาชีพและด้านความรู้เพื่อที่จะหางานได้ง่ายขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้นหรือตำแหน่ง หรือเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

พจน์ สะเพียรชัย (2526 : 8) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการศึกษาระดับต่างๆ โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาว่า นับวันจะมีแนวโน้มสูงขึ้นตามลำดับ ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากความต้องการของผู้เรียน ส่วนหนึ่งมาจากค่านิยมในปริญญา และอีกส่วนหนึ่งเนื่องมาจากการไม่มีงานทำ ซึ่งจากการพิจารณาการศึกษาที่ผ่านมาพบปรากฏชัดอย่างหนึ่งคือ การศึกษาได้รับการยอมรับให้เป็นปัจจัยพื้นฐานอีกประการหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตสมบูรณ์ เช่นเดียวกับ ปัจจัยด้านอาหาร ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม เมื่อทุกคนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาเช่นนี้ ทุกคนจึงต้องการและใฝ่หา

ปราณี งามสุด (2528 : 26) กล่าวถึงความสนใจทางด้านการศึกษา นักศึกษามักจะสนใจการเรียนที่เขาได้มีโอกาสเป็นตัวของเขาเอง ดังนั้น วิธีที่จะสร้างสิ่งจูงใจให้นักศึกษามีความอยากต้องการอยากเรียน อยากรู้ อยากเห็น มีความสนใจในการเรียนแตกต่างกัน และการที่นักศึกษาสนใจที่จะศึกษาต่อเกิดจากมีการวางเป้าหมายในการศึกษาต่อตัวเองไว้ คนเราหากมีเป้าหมาย มักจะมีความพยายามและให้ความสนใจกระทำกิจกรรม ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย

ประยัต ทองมาก (2529 : 48) ได้ระบุไว้ว่าแรงจูงใจคือเหตุจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ซึ่งเป็นเหตุจูงใจที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรคฟันฝ่ากระทำการที่ยากๆ ให้ประสบความสำเร็จ เป็นความปรารถนาที่จะกระทำการสิ่งใด ๆ ให้สำเร็จเร็วที่สุด และได้ผลดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้ที่มีเหตุจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงหรือต่ำจะแสดงออกมาให้เห็นในพฤติกรรมของแต่ละบุคคล

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัจจัยส่วนบุคคล

ณัฐฉิ ธรรมกุลมงคล (2534 :126) ได้ศึกษาเรื่ององค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในเขตกรุงเทพมหานคร ผลจากการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนมากเป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 18-35 ปี บิดามารดาจบชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น มาจากครอบครัวที่ประกอบอาชีพค้าขาย นักศึกษามีพื้นฐานการศึกษาระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลายจนถึงอนุปริญญา มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่จบชั้นปริญญาตรีขึ้นไป สำหรับนักศึกษาที่ประกอบอาชีพบริการและอาชีพระดับช่างฝีมือมีระดับแรงจูงใจในการเรียนทุกด้านสูงกว่านักศึกษาที่ประกอบอาชีพผู้ใช้แรงงาน และที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ นอกจากนี้นักศึกษาที่เรียนวิชาช่างตัดเสื้อและช่างวิทยุ โทรทัศน์ มีระดับแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ พิมพ์ดีด ในก้านการหลีกเลี่ยงหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ และช่างตัดเสื้อ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนวิชาพิมพ์ดีดในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าเรียนรวมทั้ง 6 ด้าน ไม่แตกต่างกัน ผู้ที่มีอายุระหว่าง 18-35 ปี มีเหตุจูงใจในการเรียน สูงกว่า ผู้เรียนที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป

พล แสงสว่าง(2521:54-55)ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาองค์ประกอบในการศึกษาต่อและไม่ ศึกษา ต่อของนักเรียนไทยมุสลิม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในจังหวัดยะลา ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาที่ศึกษาต่อเป็นชายมากกว่าหญิง เพราะว่าเป็นนักเรียนชายมีความสะดวกและปลอดภัยในการเดินทางไปโรงเรียนมากกว่านักเรียนหญิง

ประจักษ์ บุญอารีย์ (2522:80) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการและการได้โอกาสในการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เขตการศึกษาที่ 10 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือเทียบเท่า จำนวน 1,152 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับอุดมศึกษา จำนวน 2,384 คน ในปีการศึกษา 2521 ผลการศึกษาพบว่านักเรียนหญิงต้องการศึกษาต่อมากกว่านักเรียนชาย

จำเนียร สุขสง (2543:66) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาส: กรณีศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดสตูล พบว่า ปัจจัยเพศมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจเลือกสายวิชาของนักเรียน

จุติมา ภิมรมย์ (2523: 274) ได้วิจัยเรื่อง ปัญหาการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกพาณิชยการ และมีผลวิจัยสอดคล้องกับ ระวีวรรณ ภัทรปริษา (2524 : 16 และ 124) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกวิชาภาษาฝรั่งเศสเป็นวิชาเอกของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย และ อาพันธ์ หงส์พัฒนานนท์ (2526 : 240) ได้ศึกษาความต้องการในการเรียนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร ผลจากการวิจัยพบว่านักเรียนศึกษาเลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสเฉพาะทางมากกว่าภาษาฝรั่งเศสทั่วไป เพื่อนำไปประกอบอาชีพเป็นครูสอนภาษา ทำงานในบริษัทห้างร้าน มักคุ้นเคยในบริษัทท่องเที่ยว แอร์โฮสเตสหรือสวิตในสายการบินต่างๆและนักแปล

ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา. (2526 : 32-34) กล่าวถึงเหตุจูงใจในการศึกษาว่าเหตุจูงใจในการศึกษาของบุคคลในแต่ละระดับจะแตกต่างกันออกไปตามวัย ฐานะ และโอกาส ในวัยเด็กส่วนใหญ่จะเรียนเพราะพ่อแม่ให้เรียน หรือเรียนตามเพื่อน ถ้าเป็นวัยรุ่นตอนปลาย และวัยที่กำลังย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้นคือ อายุระหว่าง 16-25 ปี ก็อาจจะมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับการเรียนไปอีกแบบหนึ่ง เพราะผู้ที่อยู่ในวัยนี้เริ่ม

จะมองเห็นแนวทางในชีวิต ซึ่งเห็นได้จากบุคคลรอบข้าง บางคนอาจเริ่มมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับการะของครอบครัวด้านต่างๆ ที่นอกเหนือไปจากความรับผิดชอบที่มีต่อตนเอง เพื่อน ญาติพี่น้องหรือผู้ใกล้ชิดอื่นๆ ความคิดเกี่ยวกับการเรียนอาจจะเริ่มมีแนวโน้มเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจเช่น การเรียนในสาขาที่หางานทำได้ง่าย ที่รายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก และที่สำคัญคือ ต้องเป็นงานประเภทที่ตนเองมีใจรักและชอบที่จะทำด้วย เป็นต้น บางครั้งการเลือกสาขาวิชาต่างๆ ของเด็กวัยรุ่นมักขึ้นอยู่กับค่านิยมพ่อแม่พี่น้องและเพื่อน เพราะการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของคนไทย ไม่ค่อยจะเปิดโอกาสให้บุตรหลานมีโอกาสตัดสินใจด้วยตนเอง พ่อแม่ญาติพี่น้องบางคนมีค่านิยมเก่าๆ ว่าการเรียนระดับมหาวิทยาลัย เท่านั้นที่ทำให้บุตรหลานได้งานดีๆ ทำ มีเงินเดือนสูงๆ เป็นเจ้าคนนายคน เป็นที่เชิดหน้าชูตาของพ่อแม่วงศ์ตระกูล โดยไม่คำนึงถึงความสามารถของผู้เรียน ในเรื่องการสนับสนุนของครอบครัวนี้ ครอบครัวใดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี มักจะพยายามส่งบุตรหลานให้ได้เรียนถึงระดับสูงสุดเท่าที่สติปัญญาจะเอื้ออำนวยให้เรียนได้ อาจเรียนจนถึงขั้นปริญญาโท ปริญญาเอก ส่วนครอบครัวใดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ไม่อาจส่งบุตรหลานให้เรียนระดับอุดมศึกษาได้ ก็จำเป็นต้องให้ไปประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือครอบครัวก่อน เมื่อมีโอกาสในภายภาคหน้าและมีความสนใจจึงกลับเข้ามาศึกษาต่อ ในการเข้าศึกษาของกลุ่มหลังนี้มักมีความแตกต่างจากกลุ่มแรก กล่าวคือ คนกลุ่มหลังนี้มักจะเลือกเรียนในสิ่งที่ตนสนใจ และเพื่อเพิ่มพูนวิทยฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ ด้วย

ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

สมศรี สุขเกษม (<http://server2.tiac.or.th/thesis>) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้ตัดสินใจศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิตของข้าราชการสำนักงานปลัด กระทรวงศึกษาธิการ โดยปัจจัยบุคคลรอบข้างที่เกี่ยวข้องมีผลต่อการตัดสินใจในระดับปานกลาง ซึ่งผลการวิจัย มีหาร ได้กล่าวถึงการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อขึ้นอยู่กับกลุ่มเพื่อน และรายได้บิดามารดามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเรียนต่อ

พรสวรรค์ เพชรรัตน์ (2542) ศึกษาถึงแรงจูงใจในการศึกษาต่อโปรแกรมวิชาเกษตรศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันราชภัฏภาคใต้ ว่าแรงจูงใจด้านการเรียนเพื่อรู้มีอยู่ในระดับมาก และ แรงจูงใจด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับปานกลาง

ชูเพ็ญศรี วงศ์พุทธา (2514:77-78) ได้ศึกษากลุ่มวัยรุ่นไทยในชนบทในเรื่องประกอบอาชีพหรือเลือกศึกษาต่อ การศึกษาพบว่า นักเรียนที่บิดาเดินทางออกไปยังตัวเมืองหรืออำเภอหรือไปตลาดบ่อยครั้ง บิดาจะได้รับข้อมูลข่าวสารด้านการศึกษาก่อนนอกชุมชน ทำให้เห็นความสำคัญของการศึกษา ประกอบกับผู้ปกครองได้รับฟังข่าวสารจากทางวิทยุ โทรทัศน์ หรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ จึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาและนำมาแนะนำต่อบุตรหลาน ทำให้เด็กได้รับทราบข้อมูล เมื่อได้ฟังได้ยินบ่อยครั้งจะมีใจเอนเอียง และมีความตั้งใจที่จะศึกษาต่อเกิดขึ้นในความนึกคิด

ปฐม นิคมานนท์. (2528 : 321) กล่าวว่า เหตุจูงใจให้ผู้เข้ามาเรียนเหตุหนึ่งคือ เหตุจูงใจด้านอาชีพ เป็นเหตุที่สำคัญและชัดเจนที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่วัยต้นหรือคนหนุ่มสาว เข้าเรียนเพราะต้องการพัฒนาตนเองทั้งด้านอาชีพและด้านความรู้เพื่อที่จะหางานได้ง่ายขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้นหรือตำแหน่ง หรือเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

สถาบันการศึกษาผู้ใหญ่แห่งชาติของประเทศอังกฤษ หรือ NIAE. (National Institute for Adult Education. 1970) ได้ทำการสำรวจหาเหตุผลที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้าเรียนในสถานศึกษาพบว่าเหตุจูงใจด้านอาชีพเป็นเหตุจูงใจ สำคัญที่สุด รองลงมา ได้แก่ เพื่อพัฒนาตนเอง รองลงมา เพื่อต้องการนำความรู้ไปปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น เช่น กลุ่มแม่บ้าน รองลงมา ได้แก่ ต้องการไปร่วมสังคม และเหตุผลอื่น เช่น มาเรียนเพราะมีเวลาว่างช่วงนั้นพอดี หรือสนใจกิจกรรมนั้นเป็นพิเศษอยู่แล้ว เป็นต้น

โสมอุษา เลียงถนอม. (2528 : 222) ได้ศึกษาเหตุจูงใจและความต้องการของผู้เรียนในโครงการรณรงค์เพื่อการเรียนรู้หนังสือแห่งชาติ ในจังหวัดนครราชสีมา ปี 2527 พบว่าเหตุจูงใจให้ผู้เรียนเข้าโครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ คือ ต้องการมีความรู้และต้องการเรียนรู้ในขั้นสูงต่อไป

สมชัย เจนจตุรงค์ (2542 : 64) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักศึกษาในวิทยาลัยพาณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า แรงจูงใจต่อการศึกษาต่อ 4 ด้าน ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการสนับสนุนของผู้อื่น ด้านกระประกอบอาชีพและด้านการเรียนรู้เพื่อเป็นแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก นักศึกษาที่เรียนแผนกวิชาต่างกันมีแรงจูงใจต่างกัน นักศึกษาที่มีเพศต่างกันและอาชีพของผู้ปกครองต่างกันมีแรงจูงใจไม่ต่างกัน

สุพจน์ นฤมล (2534 : 623) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเรียนต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 : กรณีศึกษาจังหวัดยโสธร และจังหวัด ระยอง แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกันที่อยู่ในจังหวัดพื้นที่เขตอุตสาหกรรมมีความคิดเห็นในการตัดสินใจเลือกสายในการเรียนต่อของนักเรียนต่างกัน

สุวิมล ดีสัน (2521 : 45) ได้ทำการวิจัยองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยสรุปว่า องค์ประกอบทางด้านบุคคลมีอิทธิพลต่อการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่ บิดา มารดา หรือผู้อุปการะคุณทางด้านการเงินมีฐานะดีพอที่จะอุดหนุนให้เรียนต่อจนสำเร็จการศึกษาชั้นสูงเท่าที่ต้องการ รองลงมาคือครู อาจารย์แนะแนว และตามพี่ๆน้องๆ หรือญาติสนิท ตามลำดับ

สุวิมล ไชยเพชร (2536 : 79) ทำการวิจัยแรงจูงใจในการเข้าเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในกรุงเทพมหานคร พบว่าความต้องการความก้าวหน้าในอาชีพเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

โสมอุษา เลียงถนอม. (2528 : 222) ได้ศึกษาเหตุจูงใจและความต้องการของผู้เรียนในโครงการรณรงค์เพื่อการเรียนรู้หนังสือแห่งชาติ ในจังหวัดนครราชสีมา ปี 2527 พบว่าเหตุจูงใจให้ผู้เรียนเข้าโครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ คือ ต้องการมีความรู้และต้องการเรียนรู้ในขั้นสูงต่อไป

โสภณ เสือพันธ์ (2529 : 232) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักศึกษาระดับประโยควิชาชีพขั้นต้น ชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิค ดอนเมือง สังกัดกรมอาชีวศึกษา ผลการศึกษาพบว่า อาชีพผู้ปกครอง ความคาดหวังการว่างงาน ในตลาดแรงงาน ค่าแนะนำของผู้ปกครอง และความคาดหวังในรายได้สูงมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือก โปรแกรมการเรียนของนักศึกษา

อรชร ชื่นศิริ (2509) ได้ทำการศึกษาวิจัยการเลือกสาขาอาชีวศึกษาเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร พบว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนอาชีวศึกษา เพราะนักเรียนทราบว่าตนมีปัญหาไม่ติพพอ เหตุผลต่อมาคือขาดแคลนทุนทรัพย์ และผู้ปกครองไม่ต้องการให้เรียนต่อ

โพธิเทวัญ (2538 :75) ได้ศึกษาสิ่งที่จูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจของนิสิตระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สิ่งจูงใจในการเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของนิสิตรวม 5 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านความสนใจและความถนัด ด้านความคิดเห็นส่วนตัว ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง นิสิตที่มีเพศต่างกันและผู้ปกครองมีฐานะต่างกันสิ่งจูงใจในการเลือกเรียนไม่ต่างกัน ส่วนนิสิตที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีสิ่งจูงใจ ในการเลือกเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นวลฉวี วิศาลศิริกุล (2538 : 85) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการมาเรียนของนักศึกษาโรงเรียนฝึกอาชีพ กรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษามีระดับแรงจูงใจในการมาเรียนอยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือ ด้านการเรียนเพื่อรู้และด้านการประกอบอาชีพ

เมตตา ศรีสุข.(2546:บทคัดย่อ) ได้วิจัยถึง ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย-ญี่ปุ่น) ได้ศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า มีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ลัดดาวัลย์ ไคว้ตระกูล. (2528 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของการเลือกและไม่เลือกแผนการเรียนวิชาชีพ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดลำปาง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.4) ปีการศึกษา 2527 จำนวน 2,439 คน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของการเลือกแผนการเรียนวิชาชีพนั้น นักเรียนให้ความสำคัญต่อองค์ประกอบด้านส่วนตัวเป็นอันดับ 1 ซึ่งหมายความว่า ความถนัด ความสำเร็จ ความสนใจ ความสามารถ ตลอดจนเหตุผลส่วนตัวของนักเรียน เช่น เกียรติยศ ชื่อเสียง ลักษณะงาน และความก้าวหน้าที่ต้องการได้รับ รายได้และโอกาสในการศึกษาต่อเป็นสาเหตุสำคัญต่อการเลือกแผนการเรียนวิชาชีพ องค์ประกอบด้านโรงเรียน นักเรียนให้ความสำคัญเป็นอันดับที่ 2 ซึ่งผู้หมายความว่า บุคลากร สิ่งแวดล้อม และความพร้อมของโรงเรียน เช่น การสนับสนุนของผู้บริหารมีครูที่มีความรู้ความสามารถความชำนาญโดยตรง มีอุปกรณ์เครื่องมืออย่างเพียงพอ มีอิทธิพลต่อการเลือกแผนการเรียนวิชาชีพของนักเรียน ส่วนองค์ประกอบด้านครอบครัวนักเรียนให้ความสำคัญในอันดับสุดท้าย ซึ่งหมายความว่า บุคคลและสิ่งแวดล้อมในด้านต่างๆของครอบครัวเช่น ความคิดเห็นและการสนับสนุนของบิดา มารดา ญาติพี่น้องหรือ ผู้ปกครองระดับการศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง ไม่ใช่สาเหตุสำคัญต่อการเลือกแผนการเรียนวิชาชีพ

เลิศพร ภาระสกุล (2527:34) ศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ปานกลางมีความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้สูง

บุญเพ็ง ธานี(2530:85) ศึกษาเรื่องสภาพภาพของผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดเทศบาล ปีการศึกษา2528 ที่ได้ศึกษาต่อและไม่ได้ศึกษาต่อ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่บิดามารดาหรือผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ รับราชการ และค้าขายที่มั่นคงจะได้รับการศึกษาต่อมากกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครองประกอบอาชีพกรรมกรใช้แรงงาน

วิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย (2544 : 58) ศึกษาถึงแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ ได้กล่าวถึงแรงจูงใจด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจ มีแรงจูงใจมากที่สุด

ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2539:บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

แมคควีน (McQueen.1963:210-212) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพื้นฐานบางประการในการเลือก วิชาชีพโดยสุ่มจากนักเรียนเกรด 4 ถึงเกรด 12 จากโรงเรียน 2 แบบ พบว่าแนวทางในการเลือกอาชีพของนักเรียนชายและหญิงเปลี่ยนแปลงไปตามอายุ และพบว่าทางเลือกอาชีพจะเลือกโดยดูสภาพทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ เกณฑ์การเลือกอาชีพนั้นนักเรียนจะถือคุณภาพและรายได้ของอาชีพนั้นๆเป็นสำคัญ

จากการศึกษางานวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นสรุปได้ว่า ตัวแปรในส่วนบุคคลนั้น เพศหญิงมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนมากกว่าเพศชาย มีอายุในช่วง 18-35 ปี ส่วนผู้เรียนภาษาที่มีอายุมากกว่าจะมีความเข้าใจมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุน้อยกว่า ทางด้านเศรษฐกิจและสังคม มีความสัมพันธ์ คือ ด้านรายได้บิดามารดามี

ความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษาเนื่องจากบิดาและมารดามีฐานะทางเศรษฐกิจดีพอที่จะสนับสนุนทางด้านการศึกษาแก่บุตร อาชีพของบิดามารดาที่ทำธุรกิจ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษามากกว่าบิดามารดาที่ประกอบอาชีพ ราชการ เกษตรกรรม และใช้แรงงาน ระดับการศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษาของบุตรและบิดามารดาที่มีการศึกษาสูงจะยินยอมจ่ายค่าเล่าเรียนในอัตราที่แพง

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษานี้ เป็นการวิเคราะห์การตัดสินใจเลือกเรียนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศของนักศึกษาในระดับกลางและสูง ของสถาบันวิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออกศูนย์ภาษาตะวันออก โดยในบทนี้จะทำการนำเสนอวิธีการดำเนินการวิจัย ซึ่งจะนำเสนอตามหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา
2. กลุ่มตัวอย่างและการสุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
5. การสร้างเครื่องมือ
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

การวิเคราะห์การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ ของ นักศึกษาในระดับกลางและสูง วิทยาลัยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออกศูนย์ภาษาตะวันออก ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ คือ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ ระดับกลาง และระดับสูง ในปีการศึกษา 2546 จำนวน 800 คน

กลุ่มตัวอย่าง (Sample)

จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้จากการคำนวณโดยใช้สูตรดังนี้ (Yamane, 1973 : 886)

$$n = \frac{N}{1 + Ne}$$

โดย	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนประชากร
	e	แทน	ระดับความคลาดเคลื่อน

ประชากร คือ นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ ระดับกลางและระดับสูง ในปีการศึกษา 2547 จำนวน 800 คน กำหนดค่าระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้นค่าความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 0.05 แทนค่าลงในสูตร Yamane ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$\begin{aligned} n &= \frac{800}{1 + 800(0.05)^2} \\ &= 266 \end{aligned}$$

จากประชากร 800 คน ทำการสุ่มตัวอย่างทั้งหมด 266 คน ที่ศึกษาอยู่ระดับกลาง และ ระดับสูงในปีการศึกษา 2546 จำนวน 800 คน

การสุ่มตัวอย่าง (Sampling)

การสุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ทำการสุ่มนักศึกษาสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งช่วงชั้นอย่างง่าย (Stratified Simple Random Sampling) คือ จับสลากเลขลำดับประจำตัวนักศึกษาของแต่ละระดับชั้น จะได้จำนวนนักศึกษาแต่ละระดับ โดยใช้สูตรดังนี้

$$n_i = n \left[\frac{N_i}{N} \right]$$

โดย	N	แทน	จำนวนประชากร
	n	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
	N _i	แทน	ประชากรของแต่ละกลุ่ม
	n _i	แทน	กลุ่มตัวอย่างของแต่ละกลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1.1 แบบสอบถามปลายปิด (Close form) เป็นแบบสอบถามที่มีข้อคำถามที่ผู้วิจัยกำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบ (Check list) เช่น

- เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง

1.2 แบบสอบถามปลายเปิด (Open form) เป็นแบบสอบถามที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนคำตอบอย่างอิสระ หรือเขียนแสดงข้อแนะนำหรือความคิดเห็นต่าง ๆ

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลแบ่งออกเป็นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นส่วนชี้แจงรายละเอียดของแบบสอบถาม ซึ่งจะระบุชื่อเรื่องที่จะทำการวิจัย และอธิบายการตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล และลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ของนักศึกษาในระดับกลางและสูง

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนภาษาจีน เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ตัดสินใจศึกษาหลักสูตรภาษาจีนระหว่างประเทศ

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย เพื่อใช้ในการบรรยายลักษณะของข้อมูลขั้นต้น
ลักษณะส่วนบุคคล ประกอบไปด้วย

1.1 เพศ

เพศชาย

เพศหญิง

1.2 อายุ

อายุ 18 - 22 ปี

อายุ 23 - 27 ปี

อายุ 28 - 32 ปี

อายุ 33 - 37 ปี

อายุ 38 ปี ขึ้นไป

1.3 จำนวนพี่น้อง

มีพี่น้อง 0-2 คน

มีพี่น้อง 3 - 4 คน

มีพี่น้อง 5 คน ขึ้นไป

1.4 จำนวนคนในครอบครัว

0 - 4

5 - 8

9 คน ขึ้นไป

2. ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ประกอบไปด้วย

2.1 รายได้ของผู้เรียน

น้อยกว่าเท่ากับ 10,000

10,001-15,000

15,001-20,000

มากกว่า 20,000

2.2 รายได้รวมของครอบครัว

ต่ำกว่า 10,000 บาท

10,001 - 20,000 บาท

20,001 - 30,000 บาท

30,001 - 50,000 บาท

50,000 บาทขึ้นไป

2.3 รายได้บิดา

น้อยกว่า 15,000

15,001-20,000

20,001-25,000

25,001-30,000

30,001-35,000

มากกว่า 35,000

2.4 รายได้มารดา

น้อยกว่า 15,000

15,001-20,000

20,001-25,000

25,001-30,000

30,001-35,000

มากกว่า 35,000

2.5 ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดในการศึกษา

2.6 จำนวนวันที่เรียน

2.7 อาชีพของผู้ศึกษา

นักเรียน นิสิต นักศึกษา

รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ

รับจ้างภาคเอกชน

ธุรกิจส่วนตัว

อาชีพอิสระ

2.8 อาชีพของบิดา

รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ

รับจ้างภาคเอกชน

ธุรกิจส่วนตัว

อาชีพอิสระ

2.9 อาชีพของมารดา

รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ

รับจ้างภาคเอกชน

ธุรกิจส่วนตัว

อาชีพอิสระ

แม่บ้าน

2.10 ระดับการศึกษา

มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า

มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า

อนุปริญญา/เทียบเท่า

ปริญญาตรี/เทียบเท่า

สูงกว่าปริญญาตรี

2.11 ระดับการศึกษาของบิดา

มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า

มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า

อนุปริญญา/เทียบเท่า

ปริญญาตรี/เทียบเท่า

สูงกว่าปริญญาตรี

2.12 ระดับการศึกษาของมารดา

มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า

มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า

อนุปริญญา/เทียบเท่า

ปริญญาตรี/เทียบเท่า

สูงกว่าปริญญาตรี

2.13 บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล

เพื่อน

ญาติ

หนังสือพิมพ์

อินเทอร์เน็ต

คู่สมรส

การวัดตัวแปรจำแนกกลุ่ม

ในการทำการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) ได้กำหนด ตัวแปรต้น และตัวแปรตามไว้ดังนี้

ตัวแปรต้น (Independent variable) ได้แก่

ลักษณะส่วนบุคคล ประกอบไปด้วย

เพศ	มีการวัดแบบนามบัญญัติ โดยแปลงค่าให้เป็นตัวแปรเทียบ ดังนี้
เพศชาย	กำหนดค่าเท่ากับ 1
เพศหญิง	กำหนดค่าเท่ากับ 0
อายุ	มีการวัดแบบอัตราส่วน โดยดูจากอายุของผู้เรียน
จำนวนพี่น้อง	มีการวัดแบบอัตราส่วน โดยดูจากจำนวนพี่น้องของผู้เรียน
จำนวนคนในครอบครัว	มีการวัดแบบอัตราส่วน โดยดูจากจำนวนคนในครอบครัวของผู้เรียน

ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ประกอบไปด้วย

รายได้ของผู้เรียน	มีการวัดแบบอัตราส่วน โดยดูจาก รายได้ของผู้เรียน
รายได้รวมของครอบครัว	มีการวัดแบบอัตราส่วน โดยดูจาก รายได้รวมของครอบครัว
รายได้บิดา	มีการวัดแบบอัตราส่วน โดยดูจาก รายได้รวมของบิดาที่ได้รับต่อเดือน
รายได้มารดา	มีการวัดแบบอัตราส่วน โดยดูจาก รายได้รวมของมารดาที่ได้รับต่อเดือน
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดในการศึกษา	มีการวัดแบบอัตราส่วน โดยดูจากค่าใช้จ่ายที่ผู้เรียนใช้จ่ายในการมาเรียนแต่ละครั้ง
จำนวนวันที่เรียน	มีการวัดแบบอัตราส่วน โดยดูจากจำนวนวันที่ผู้เรียนมาเรียนแต่ละสัปดาห์
อาชีพของผู้ศึกษา	มีการวัดแบบอันตรภาคชั้น โดยแบ่งออกเป็น
นักเรียน นิสิต นักศึกษา	กำหนดค่าเท่ากับ 1
ไม่ใช่ นิสิต นักศึกษา	กำหนดค่าเท่ากับ 0

อาชีพอของบิดา มีการวัดแบบอันตรายภาคชั้น โดยแบ่งออกเป็น		
รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	กำหนดค่าเท่ากับ	1
ไม่รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	กำหนดค่าเท่ากับ	0
อาชีพอของมารดา มีการวัดแบบอันตรายภาคชั้น โดยแบ่งออกเป็น		
รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	กำหนดค่าเท่ากับ	1
ไม่รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	กำหนดค่าเท่ากับ	0
ระดับการศึกษา มีการวัดแบบอันตรายภาคชั้น การวัดกระทำโดยการแบ่งระดับชั้นการศึกษาของ ผู้เรียน ดังต่อไปนี้		
มัธยมศึกษา/ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	กำหนดค่าเท่ากับ	1
ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี	กำหนดค่าเท่ากับ	0
ระดับการศึกษาของบิดา มีการวัดแบบอันตรายภาคชั้น การวัดกระทำโดยการแบ่งระดับชั้นการศึกษาของ บิดา ดังต่อไปนี้		
มัธยมศึกษา/ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	กำหนดค่าเท่ากับ	1
ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี	กำหนดค่าเท่ากับ	0
ระดับการศึกษาของมารดา มีการวัดแบบอันตรายภาคชั้น การวัดกระทำโดยการแบ่งระดับชั้นการศึกษาของ มารดา ดังต่อไปนี้		
มัธยมศึกษา/ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	กำหนดค่าเท่ากับ	1
ปริญญาตรี/สูงกว่าปริญญาตรี	กำหนดค่าเท่ากับ	0
บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล มีการวัดแบบอันตรายภาคชั้น การวัดกระทำโดยการ แบ่งออกเป็นดังนี้		
สื่อบุคคล	กำหนดค่าเท่ากับ	1
หนังสือพิมพ์/อินเทอร์เน็ต	กำหนดค่าเท่ากับ	0

ตัวแปรตาม คือ การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนในหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ มีการวัดในระดับกลุ่ม ดังต่อไปนี้

ตัดสินใจเลือกเรียนต่อในหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ	กำหนดค่าเท่ากับ	1
ตัดสินใจไม่เลือกเรียนต่อในหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ	กำหนดค่าเท่ากับ	2

การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการสร้างเครื่องมือ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษาภาษาจีน ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปใช้ในการตั้งข้อคำถาม
2. สร้างข้อคำถามแบบปลายปิด และแบบปลายเปิด ให้เหมาะสมเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ
3. ให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ที่มีความรู้ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมของแบบสอบถาม
4. แก้วไขแบบสอบถามแล้วนำไปทดสอบ (Try out) กับกลุ่มทดลองคือ กลุ่มประชากร เพื่อหาความแม่นยำ และความถูกต้องของแบบสอบถาม
5. แก้วไข ตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถามอีกครั้ง พร้อมนำไปใช้ในการเก็บข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บข้อมูลได้แล้ว จะทำการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม มาทำการแปลงค่า (Coding) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. นำข้อมูลมาบันทึกในแฟ้มข้อมูลเพื่อแปลงค่าแล้วมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม SPSS version

10.0.5

3. สถิติที่ใช้ในการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติต่อไปนี้

3.1 สถิติบรรยาย (Descriptive statistics) เป็นสถิติที่ใช้ในการอธิบายรายละเอียดของข้อมูลโดยภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

3.1.1 ร้อยละ (Percentage) เป็นค่าสถิติที่บอกถึงสัดส่วนจำนวนต่อร้อย ซึ่งเป็นการอธิบายข้อมูลเบื้องต้น เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรดังนี้ (กานดา พูนลาภทวี. 2530 : 15)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

โดย	P	แทน	ค่าร้อยละ
	F	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.1.2 ค่าเฉลี่ยหรือมัธยฐานเลขคณิต (Mean) ใช้สูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

โดย	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เป็นสถิติที่ใช้ในการวัดการเข้าสู่ส่วนกลาง เป็นการวัดการกระจายที่ได้จากการแก้ไขเครื่องหมายของส่วนเบี่ยงเบนเฉลี่ย โดยใช้สูตรดังนี้ (กานดา พูนลาภทวี. 2530 : 70-71)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}}$$

โดย	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum fx$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของค่า x
	$\sum fx^2$	แทน	ผลรวมของค่า x แล้วยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนคะแนนทั้งหมด

3.2 สถิติอนุมาน หรือสถิติอ้างอิง (Inferential Statistics) ซึ่งเป็นการสรุปข้อเท็จจริงของข้อมูลในลักษณะการประมาณค่าเพื่อที่จะอธิบายลักษณะของประชากรที่ใช้ในการ ศึกษา ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้จะใช้การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis)

เป็นเทคนิคทางสถิติที่ใช้วิเคราะห์ที่จะช่วยให้ทราบว่า จะจำแนกกลุ่มอย่างไรจึงจะจำแนกได้ดีที่สุดตามตัวแปรต่างๆที่นำมาใช้ในการจำแนก โดยมีกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป และมีตัวแปรตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป การวิเคราะห์วิธีนี้นอกจากจะสามารถจำแนกระหว่างกลุ่มได้อย่างสูงสุดแล้วยังสามารถบอกธรรมชาติของการจำแนกนั้นได้ด้วย เช่นบอกว่าตัวแปรใดจำแนกได้ดีมากน้อยกว่ากัน นั่นคือสามารถบอกประสิทธิภาพหรือน้ำหนักในการจำแนก

ในการวิเคราะห์ด้วยวิธีนี้ จะได้สมการจำแนกกลุ่มเรียกว่า Discriminant Function หากเมื่อต้องการแบ่งตัวแปรตามออกเป็น 2 ตัว จะได้สมการจำแนกกลุ่มเพียง 1 สมการ ซึ่งมีรูปแบบการดังนี้ (กลายาวนชัยบัญชา : 2544.148-149)

$$D = a + b_1 x_1 + b_2 x_2 + \dots b_p x_p$$

D	=	ตัวแปรตาม หรือเรียกว่า Discriminant Score
b_i	=	สัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกกลุ่ม
x_i	=	ตัวแปรอิสระหรือเรียกว่าตัวแปรจำแนกกลุ่ม
p	=	ตัวแปรจำแนกกลุ่ม
a	=	ความผันแปรระหว่างกลุ่ม / ความผันแปรภายในกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม

1. เพื่อหาสมการเชิงเส้นหรือฟังก์ชันจำแนกกลุ่มซึ่งแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรแยกกลุ่มหรือตัวแปรตาม (D) กับตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัว โดยการสร้างสมการเชิงเส้นดังกล่าวจะต้องใช้ข้อมูลจริงที่ทราบกลุ่มอยู่แล้ว
2. เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป โดยการเปรียบเทียบค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroid) โดยหากค่ากลางของกลุ่มมีค่าแตกต่างกันมากกว่า 1 ขึ้นไปถือว่ามีความแตกต่างกันมาก
3. เพื่อนำสมการหรือฟังก์ชันจำแนกกลุ่มที่สร้างในข้อ 1 มาใช้ในการพยากรณ์ว่า Case ใหม่ที่ยังไม่ทราบกลุ่มว่าควรจะอยู่ในกลุ่มใด
4. เพื่อพิจารณาว่าตัวแปรอิสระตัวใดบ้างเป็นตัวแปรที่สำคัญที่ใช้ในการแบ่งกลุ่ม
5. สามารถใช้ฟังก์ชันจำแนกกลุ่มที่สร้างขึ้นในข้อ 1 มาใช้ในการประเมินเปอร์เซ็นต์ความถูกต้องของการจำแนกกลุ่ม

หลักเกณฑ์ของ Discriminant Analysis

เทคนิคของ Discriminant Analysis ใช้หลักเกณฑ์ของการวิเคราะห์ความแปรปรวน และการวิเคราะห์ความถดถอย โดยต้องเริ่มจาก

1. มีข้อมูลจริงที่ทราบจำนวนกลุ่มและทราบว่าแต่ละ case อยู่ในกลุ่มใดบ้าง ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ของการวิเคราะห์ความแปรปรวน
 2. หลังจากนั้นจึงใช้หลักเกณฑ์ของการวิเคราะห์ความถดถอยในการสร้างสมการจำแนกกลุ่มโดยให้อัตราส่วนของความแตกต่างระหว่างกลุ่มต่อความแตกต่างภายในมีค่ามากที่สุดซึ่งแสดงว่า case ที่อยู่ต่างกลุ่มมีความแตกต่างกันมากกว่า case ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน
 3. ใช้สมการจำแนกกลุ่มในการจำแนกกลุ่มหรือกำหนดกลุ่มของ case ใหม่
- ลักษณะของข้อมูลที่ต้องการ

สำหรับข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม ตัวแปรอิสระ อาจจะเป็นได้ทั้งข้อมูลช่วง (interval scale) หรือข้อมูลกลุ่ม (categorical scale) ถ้า เป็นข้อมูลกลุ่มต้องแปรสภาพให้เป็นตัวแปรหุ่น

สำหรับตัวแปรตาม อาจจะมี 2 กลุ่มหรือหลายกลุ่มก็ได้ โดยไม่ต้องแปรสภาพ ให้เป็นตัวแปรหุ่น สถิติที่ได้จากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม

สถิติที่ได้จากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม มีดังต่อไปนี้

1. จำนวนสมาชิกของแต่ละกลุ่มว่ามีเท่าใด
2. ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของตัวแปรแต่ละตัวในกลุ่ม
3. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในแต่ละกลุ่ม
4. เมตริกซ์ของค่าความผันแปรร่วมภายในกลุ่ม (Within Groups Variance Matrix)
5. ค่าสถิติต่างๆของสมการจำแนกกลุ่ม ซึ่งได้แก่ Eigenvalue , Relative percentage , Wilk's Lambda , Significance Level
6. ค่าสัมประสิทธิ์สมการจำแนกกลุ่มมาตรฐาน
7. ค่าสัมประสิทธิ์สมการจำแนกยังไม่ปรับมาตรฐานหรือจากคะแนนดิบ
8. ค่าศูนย์กลางของกลุ่ม

ผลของการนำสมการไปคาดประมาณความเป็นสมาชิกของกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะเป็นการแสดงผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยจะมีเนื้อหาดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูล
2. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศของนักศึกษาในระดับกลางและสูง วิทยาลัยนานาชาติวัฒนธรรมตะวันออก โดยแบ่งเนื้อหาในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสาเหตุของการเลือกเรียนและไม่เลือกเรียน

2. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ประกอบการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งแทนค่าต่าง ๆ ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean)
N	แทน	จำนวนนักศึกษา (Number of Student)
%	แทน	ค่าร้อยละ (Percentage)
Wilk's λ	แทน	ค่าสถิติแลมบ์ดาของวิลค์ (Wilk's Lambda)
χ^2	แทน	ค่าสถิติไคสแควร์ (Chi-square Statistic)
Sig.	แทน	ค่านัยสำคัญจากการคำนวณ (Significant Value)
F	แทน	ค่าสถิติเอฟ (F – Statistic)
df1	แทน	ค่าองศาแห่งความเป็นอิสระของกลุ่มที่ 1 (Degree of Freedom of group 1)
df2	แทน	ค่าองศาแห่งความเป็นอิสระของกลุ่มที่ 1 (Degree of Freedom of group 1)
-r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในฟังก์ชันการจำแนกกลุ่ม
*	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรต่าง ๆ ในฟังก์ชันการจำแนกกลุ่ม หรือ Discriminant function ได้

แก่

D	แทน	การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีน
C	แทน	ค่าคงที่
Sex	แทน	เพศ
Age	แทน	อายุ
Bro	แทน	จำนวนพี่น้อง
Fam	แทน	จำนวนคนในครอบครัว
Inc	แทน	รายได้ของผู้เรียน
Fa-inc	แทน	รายได้รวมของครอบครัว
F-inc	แทน	รายได้บิดา
M-inc	แทน	รายได้มารดา
Misc	แทน	ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด
Day	แทน	จำนวนวันที่เรียน
Occ	แทน	อาชีพของผู้เรียน
F-occ	แทน	อาชีพบิดา
M-occ	แทน	อาชีพมารดา
Edu	แทน	ระดับการศึกษาของผู้เรียน
F-edu	แทน	ระดับการศึกษาของบิดา
M-edu	แทน	ระดับการศึกษาของมารดา
PM	แทน	บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล
e	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อน
Y	แทน	กลุ่มที่เลือกเรียนภาษาจีน
N	แทน	กลุ่มที่ไม่เลือกเรียนภาษาจีน

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ผลสรุปดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากการสำรวจข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ นักศึกษาภาษาจีนระดับกลางและสูง ของวิทยาลัยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก จำนวน 266 คน ได้ผลดังตาราง 1

ตาราง 1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

หัวข้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
1. เพศ		
ชาย	65	24.4
หญิง	201	75.6
รวม	266	100.0
2. อายุ		
18 - 22	60	22.6
23 - 27	72	27.1
28 - 32	55	20.7
33 - 37	38	14.3
38 ขึ้นไป	41	15.4
รวม	266	100.0
3. จำนวนพี่น้อง		
0 - 2 คน	75	28.2
3 - 4 คน	102	38.3
5 คนขึ้นไป	89	33.5
รวม	266	100.0

ตาราง 1 (ต่อ)

หัวข้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
4. จำนวนคนในครอบครัว		
0 - 4 คน	77	28.9
5 - 8 คน	166	62.4
9 คน ขึ้นไป	23	8.6
รวม	266	100.0

ตาราง 1 แสดงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับ เพศ อายุ จำนวนพี่น้อง และจำนวนคนในครอบครัวดังนี้

เพศ นักศึกษาส่วนใหญ่ เป็นเพศ หญิง จำนวน 201 คน (คิดเป็นร้อยละ 75.6) และ เพศชาย จำนวน 65 คน (คิดเป็นร้อยละ 24.4)

อายุ นักศึกษาส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 23-27 ปี จำนวน 72 คน (คิดเป็นร้อยละ 27.1) รองลงมา อายุ 18-22 ปี จำนวน 60 คน (คิดเป็นร้อยละ 22.6) อายุ 28-32 จำนวน 55 คน (คิดเป็นร้อยละ 20.7) อายุ 38 ขึ้นไป จำนวน 41 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.4) และ อายุ 33-37 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3)

จำนวนพี่น้อง นักศึกษาส่วนใหญ่มีพี่น้อง 3-4 คน จำนวน 102 คน (คิดเป็นร้อยละ 38.3) รองลงมามีพี่น้อง 5 คน ขึ้นไป จำนวน 89 คน (คิดเป็นร้อยละ 33.5) และ พี่น้อง 0-2 คน มีจำนวน 75 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.2)

จำนวนคนในครอบครัว นักศึกษาส่วนใหญ่ มีคนในครอบครัว 5-8 คน จำนวน 166 คน (คิดเป็นร้อยละ 62.4) รองลงมา มีคนในครอบครัว 0-4 คน จำนวน 77 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.9) และ มีคนในครอบครัว 9 คนขึ้นไป มีจำนวน 23 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.6)

ตาราง 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม

หัวข้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
1. รายได้ของผู้เรียน		
น้อยกว่า 10,000 บาท	64	24.1
10,001 - 15,000 บาท	79	29.7
15,001 - 20,000 บาท	77	28.9
มากกว่า 20,000 บาท	46	17.3
รวม	266	100
2. รายได้รวมของครอบครัว		
น้อยกว่า 10,000 บาท	19	7.1
10,001 - 20,000 บาท	67	25.2
20,001 - 30,000 บาท	48	18.0
30,001 - 50,000 บาท	42	15.8
มากกว่า 50,000 บาท	90	33.8
รวม	266	100.0
3. รายได้บิดา		
น้อยกว่า 15,000 บาท	22	8.3
15,001-20,000 บาท	79	29.7
20,001-25,000 บาท	57	21.4
25,001-30,000 บาท	12	4.5
30,001-35,000 บาท	50	18.8
มากกว่า 35,000 บาท	46	17.3
รวม	266	100.0

ตาราง 2 (ต่อ)

หัวข้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
4. รายได้มารดา		
น้อยกว่า 15,000 บาท	46	17.3
15,001-20,000 บาท	65	24.4
20,001-25,000 บาท	49	18.4
25,001-30,000 บาท	16	6.0
30,001-35,000 บาท	47	17.7
มากกว่า 35,000 บาท	43	16.2
รวม	266	100.0
5. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด		
0 - 50 บาท	108	40.6
51 - 100 บาท	118	44.4
มากกว่า 100 บาท ขึ้นไป	40	15.0
รวม	266	100.0
6. จำนวนวันที่เรียน		
1 วัน	181	68.0
2 วัน	79	29.7
มากกว่า 2 วัน	6	2.3
รวม	266	100.0
7. อาชีพของผู้เรียน		
นักเรียน/นักศึกษา	94	35.3
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	21	7.9
บริษัทเอกชน	102	38.3
ธุรกิจส่วนตัว	33	12.4
อาชีพอิสระ	16	6.0
รวม	266	100.0

ตาราง 2 (ต่อ)

หัวข้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
8. อาชีพบิดา		
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	20	7.5
บริษัทเอกชน	38	14.3
ธุรกิจส่วนตัว	161	60.5
อาชีพอิสระ	47	17.7
รวม	266	100.0
9. อาชีพมารดา		
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	12	4.5
บริษัทเอกชน	24	9.0
ธุรกิจส่วนตัว	133	50.0
อาชีพอิสระ	83	31.2
แม่บ้าน	14	5.3
รวม	266	100.0
10. ระดับการศึกษาของผู้เรียน		
มัธยมต้น/เทียบเท่า	10	3.8
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	20	7.5
อนุปริญญา	10	3.8
ปริญญาตรี	126	47.4
สูงกว่าปริญญาตรี	100	37.6
รวม	266	100.0
11. ระดับการศึกษาของบิดา		
มัธยมต้น/เทียบเท่า	177	66.5
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	40	15.0
อนุปริญญา	36	13.5
ปริญญาตรี	10	3.8
สูงกว่าปริญญาตรี	3	1.1
รวม	266	100.0

ตาราง 2 (ต่อ)

หัวข้อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
12. ระดับการศึกษาของมารดา		
มัธยมต้น/เทียบเท่า	167	62.8
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	42	15.8
อนุปริญญา	30	11.3
ปริญญาตรี	17	6.4
สูงกว่าปริญญาตรี	10	3.8
รวม	266	100.0
13. บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล		
เพื่อน	76	28.6
ญาติ	61	22.9
หนังสือพิมพ์	68	25.6
อินเทอร์เน็ต	48	18.0
คู่สมรส	13	4.9
รวม	266	100.0

ตาราง 2 แสดงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับรายได้ของผู้เรียน รายได้ครอบครัว รายได้บิดา รายได้มารดา ค่าใช้จ่าย อาชีพของผู้เรียน อาชีพบิดา อาชีพมารดา ระดับการศึกษาของผู้เรียน ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา

รายได้ของผู้เรียน นักศึกษาส่วนใหญ่ มีรายได้ 10001-15000 บาท จำนวน 79 คน (คิดเป็นร้อยละ 29.7) รายได้ 15001-20000 บาท จำนวน 77 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.9) มีรายได้ น้อยกว่า 10000 บาท จำนวน 64 คน (คิดเป็นร้อยละ 24.1) และ รายได้มากกว่า 20000 บาท จำนวน 46 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.3)

รายได้รวมของครอบครัว นักศึกษาส่วนใหญ่ ครอบครัวมีรายได้รวม มากกว่า 50000 บาท จำนวน 90 คน (คิดเป็นร้อยละ 33.8) รองลงมา รายได้รวม 10001-20000 บาท จำนวน 67 คน (คิดเป็นร้อยละ 25.2) รายได้รวม 20001-30000 บาท จำนวน 48 คน (คิดเป็นร้อยละ 18.0) รายได้รวม 30001-50000 บาท จำนวน 42 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.8) และ รายได้ร่วมน้อยกว่า 10000 บาท จำนวน 19 คน (คิดเป็นร้อยละ 7.1)

รายได้ของบิดา นักศึกษาส่วนใหญ่ บิดามีรายได้ 15,001-20,000 บาท จำนวน 79 คน (คิดเป็นร้อยละ 29.7) รองลงมา มีรายได้ 20,001-25,000 บาท จำนวน 57 คน (คิดเป็นร้อยละ 21.4) รายได้ บิดา 30,001-35,000 บาท จำนวน 50 คน (คิดเป็นร้อยละ 18.8) รายได้มากกว่า 35,000 บาท จำนวน 46 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.3) รายได้น้อยกว่า 15,000 บาท จำนวน 22 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.3) และ รายได้ 25001-30000 บาท จำนวน 12 คน (คิดเป็นร้อยละ 4.5)

รายได้ของมารดา นักศึกษาส่วนใหญ่ มารดามีรายได้ 15,001-20,000 บาท จำนวน 65 คน (คิดเป็นร้อยละ 24.4) รองลงมา มารดามีรายได้ 20,001-25,000 บาท จำนวน 49 คน (คิดเป็นร้อยละ 18.4) รายได้ 30,001-35,000 บาท จำนวน 47 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.7) รายได้น้อยกว่า 15,000 บาท จำนวน 46

คน (คิดเป็นร้อยละ 17.3) รายได้มากกว่า 35,000 บาท จำนวน 43 คน (คิดเป็นร้อยละ 16.2) และ รายได้ 25,001-30,000 บาท จำนวน 16 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.0)

ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด นักศึกษาส่วนใหญ่ ใช้จ่ายระหว่างมาเรียน เป็นจำนวน 51-100 บาท จำนวน 118 คน (คิดเป็นร้อยละ 44.4) ใช้จ่าย 0-50 บาท จำนวน 108 คน (คิดเป็นร้อยละ 40.6) และ ใช้จ่าย มากกว่า 100 บาท จำนวน 40 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.0)

จำนวนวันที่เรียน นักเรียนส่วนใหญ่จะเรียนภาษาจีน 1 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 68 รองลงมาเรียนภาษาจีน 2 วันต่อสัปดาห์และมากกว่า 2 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 79 คน และ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7 และ 2.3 ตามลำดับ

อาชีพของผู้เรียน นักศึกษาส่วนใหญ่ทำงานบริษัทเอกชน จำนวน 102 คน (คิดเป็นร้อยละ 38.3) นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 94 คน (คิดเป็นร้อยละ 35.3) ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 33 คน (คิดเป็นร้อยละ 12.4) รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 21 คน (คิดเป็นร้อยละ 7.9) และ อาชีพอิสระ จำนวน 16 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.0)

อาชีพของบิดา นักศึกษาส่วนใหญ่มีบิดา ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวน 161 คน (คิดเป็นร้อยละ 60.5) อาชีพอิสระ จำนวน 47 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.7) บริษัทเอกชน จำนวน 38 คน (คิดเป็นร้อยละ 14.3) รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 20 คน (คิดเป็นร้อยละ 7.5)

อาชีพของมารดา นักศึกษาส่วนใหญ่มีมารดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวน 133 คน (คิดเป็นร้อยละ 50.0) อาชีพอิสระ จำนวน 83 คน (คิดเป็นร้อยละ 31.2) ทำงานบริษัทเอกชน จำนวน 24 คน (คิดเป็นร้อยละ 9.0) แม่บ้าน จำนวน 14 คน (คิดเป็นร้อยละ 5.3) รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 12 คน (คิดเป็นร้อยละ 4.5)

ระดับการศึกษาของผู้เรียน นักศึกษาส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 126 คน (คิดเป็นร้อยละ 47.4) สูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 100 คน (คิดเป็นร้อยละ 37.6) มัธยมศึกษา จำนวน 20 คน (คิดเป็นร้อยละ 7.5) อนุปริญญา จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.8) และ มัธยมต้น จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.8)

ระดับการศึกษาของบิดา บิดาของนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับ ระดับมัธยม จำนวน 177 คน (คิดเป็นร้อยละ 66.5) รองลงมา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 40 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.0) อนุปริญญา จำนวน 36 คน (คิดเป็นร้อยละ 13.5) ระดับปริญญาตรี จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.8) และ สูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 3 คน (คิดเป็นร้อยละ 1.1)

ระดับการศึกษาของมารดา มารดาของนักศึกษาส่วนใหญ่ มีการศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 167 คน (คิดเป็นร้อยละ 62.8) รองลงมา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 42 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.8) ระดับอนุปริญญา จำนวน 30 คน (คิดเป็นร้อยละ 11.3) ระดับประถมศึกษา จำนวน 22 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.3) ระดับปริญญาตรี จำนวน 17 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.4) และ สูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.8)

บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล นักศึกษาส่วนใหญ่ นั้นจะได้รับอิทธิพลจาก เพื่อน มีจำนวน 76 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.6) รองลงมาคือหนังสือพิมพ์ จำนวน 68 คน (คิดเป็นร้อยละ 25.6) ญาติ จำนวน 61 คน (คิดเป็นร้อยละ 22.9) อินเทอร์เน็ต จำนวน 48 คน (คิดเป็นร้อยละ 18.0) และ คู่สมรส จำนวน 13 คน (คิดเป็นร้อยละ 4.9)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีน หลักสูตรการคำนวณระหว่างประเทศ

ในการวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีน หลักสูตรการคำนวณระหว่างประเทศของนักเรียนวิทยาลัยนานาชาติวันออก ใช้การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม โดยมีผลการวิเคราะห์ โดยมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ดังนี้

1. การวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (ตาราง 3)
2. การทดสอบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระระหว่างกลุ่ม (ตาราง 4 - 5)
3. การทดสอบความค่าความแตกต่างของความแปรปรวนร่วม (ตาราง 6)
4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (ตาราง 7)
5. สัมประสิทธิ์ของตัวแปรในการจำแนกกลุ่ม (ตาราง 8)
6. การระบุฟังก์ชันการแบ่งกลุ่ม (ตาราง 9)
7. การหาฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มจากฟังก์ชันการแบ่งกลุ่ม (ตาราง 10)
8. การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ตาราง 11)
9. การวิเคราะห์ศูนย์กลางของกลุ่ม (ตาราง 12)
10. การวิเคราะห์ผลการพยากรณ์การจำแนกกลุ่ม (ตาราง 13)

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม ได้ผลตามตาราง 3

ตาราง 3 การวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม

ตัวแปร	การตัดสินใจเรียนภาษาจีน					
	เลือกเรียน (N = 153)		ไม่เลือกเรียน (N = 113)		รวม (N = 266)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
เพศ	.25	.44	.23	0.42	0.24	0.43
อายุ	25.68	7.21	29.86	7.01	27.45	7.41
จำนวนพี่น้อง	4.05	1.91	4.00	2.16	4.03	2.02
จำนวนคนในครอบครัว	5.93	2.11	5.44	2.40	5.72	2.24
รายได้ของผู้เรียน	16830.07	7493.67	17407.08	8229.56	17075.19	7804.81
รายได้รวมของครอบครัว	38594.77	9875.17	17964.60	5694.50	29830.83	13191.96
รายได้บิดา	42287.58	19245.53	35663.72	18986.65	39473.68	19379.65
รายได้มารดา	39542.48	18185.44	22831.86	14788.33	32443.61	18724.58

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวแปร	การตัดสินใจเรียนภาษาจีน					
	เลือกเรียน (N = 153)		ไม่เลือกเรียน (N = 113)		รวม (N = 266)	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	86.64	82.02	92.64	113.31	89.19	96.40
จำนวนวันที่เรียน	1.43	0.62	1.31	0.79	1.38	0.70
อาชีพของผู้เรียน	.41	0.49	0.27	0.45	0.35	0.48
อาชีพบิดา	0.0523	0.22	0.11	0.31	0.0752	0.26
อาชีพมารดา	0.0392	0.19	0.0531	0.23	0.0451	0.21
ระดับการศึกษาของผู้เรียน	0.0850	0.28	0.15	0.36	0.11	0.32
ระดับการศึกษาของบิดา	0.84	0.36	0.64	0.48	0.76	0.43
ระดับการศึกษาของมารดา	0.79	0.41	0.66	0.47	0.74	0.44
บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล	0.88	0.33	0.80	0.40	0.84	0.37

ตาราง 3 แสดงการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) โดยการพิจารณาจากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มซึ่งในที่นี้ประกอบด้วยกลุ่มผู้เรียนที่ตัดสินใจเรียนภาษาจีนกับกลุ่มที่ตัดสินใจไม่เรียนภาษาจีน

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเลขคณิตของทั้งสองกลุ่ม พบว่า ค่าเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมากในหลายตัวแปร เช่น ตัวแปรอายุ จำนวนคนในครอบครัว รายได้ของผู้เรียน รายได้รวมของครอบครัว รายได้บิดา รายได้มารดา จำนวนวันที่เรียน อาชีพของผู้เรียน และบุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล ซึ่งจะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยของตัวแปรดังกล่าวของสองกลุ่มตัวอย่าง มีความแตกต่างกันมาก เช่น ค่าเฉลี่ยของตัวแปรอายุของกลุ่มผู้ตัดสินใจเลือกเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาจีน มีค่าเท่ากับ 25.68 และ 29.86 ซึ่งมีค่าต่างกัน 4.18 หน่วย หรือในตัวแปรรายได้มารดา จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยของตัวแปรดังกล่าวของสองกลุ่มมีความแตกต่างกัน 16710.62 (139542.48-22831.86) แสดงให้เห็นว่าตัวแปรดังกล่าวในสองกลุ่มสามารถแบ่งแยกกลุ่มตัวอย่างออกจากกันได้อย่างชัดเจน ดังนั้น ตัวแปรดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มได้

เมื่อพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทั้งสองกลุ่ม พบว่า ตัวแปรที่มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างสองกลุ่มน้อยจะมีความแตกต่างของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยกว่าตัวแปรที่มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างสองกลุ่มมาก แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีการกระจายตัวของข้อมูลไม่มากนัก ดังนั้น ตัวแปรข้างต้นสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มได้

ขั้นที่ 2 การทดสอบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระระหว่างกลุ่ม หรือ Tests of Equality of Group Means ซึ่งเป็นการทดสอบว่าค่าเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ สามารถนำไปใช้ในฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มได้หรือไม่ ซึ่งได้ผลตามตาราง 4

ตาราง 4 การทดสอบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระระหว่างกลุ่ม

ตัวแปร	Wilk's λ	F	df1	df2	Sig.
เพศ (Sex)	0.999	0.215	1	264	.643
อายุ (Age)	0.922	22.341	1	264	.000*
จำนวนพี่น้อง (Bro)	1.000	0.044	1	264	.835
จำนวนคนในครอบครัว (Fam)	0.989	3.065	1	264	.081**
รายได้ของผู้เรียน (Inc)	0.999	.354	1	264	.552
รายได้รวมของครอบครัว (Fa-inc)	0.400	395.722	1	264	.000*
รายได้บิดา (F-inc)	0.971	7.788	1	264	.006*
รายได้มารดา (M-inc)	0.805	64.091	1	264	.000*
ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด (Misc)	0.999	0.251	1	264	.617
จำนวนวันที่เรียน (Day)	0.993	1.988	1	264	.160
อาชีพของผู้เรียน (Occ)	0.980	5.442	1	264	.020*
อาชีพบิดา (F-occ)	0.990	2.724	1	264	0.100**
อาชีพมารดา (M-occ)	0.999	0.289	1	264	.591
ระดับการศึกษาของผู้เรียน (Edu)	0.990	2.793	1	264	.096**
ระดับการศึกษาของบิดา (F-edu)	0.944	15.702	1	264	.000*
ระดับการศึกษาของมารดา (M-edu)	0.980	5.489	1	264	.020*
บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล (PM)	0.988	3.091	1	264	.080**

ตาราง 4 แสดงการทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มซึ่งเป็นการพิจารณาว่า ตัวแปรใดบ้างที่ทำให้เกิดความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มและสามารถนำไปใช้ในฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มได้

เมื่อพิจารณาค่าสถิติแลมบ์ดาของวิลค์ Wilk's λ Statistic ซึ่งเป็นค่าอัตราส่วนระหว่างความแปรปรวนรวมภายในกลุ่มกับความแปรปรวนรวมทั้งหมด พบว่า ค่าสถิติแลมบ์ดาของวิลค์ มีค่าเท่ากับ 1.000 สำหรับตัวแปรจำนวนพี่น้องและอาชีพมารดา แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรดังกล่าวไม่สามารถแบ่งแยกหรือจำแนกกลุ่มได้ ส่วนตัวแปรอื่นสามารถจำแนกกลุ่มได้ เช่น ตัวแปรรายได้ของมารดาหรือตัวแปรรายได้รวมของครอบครัว ซึ่งมีค่าสถิติแลมบ์ดาของวิลค์เท่ากับ 0.805 และ 0.400 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าสามารถจำแนกกลุ่มผู้เรียนได้ดี

เมื่อพิจารณาค่าสถิติเอฟ พบว่า ตัวแปรที่มีค่าสถิติเอฟมาก จะมีความสามารถในการจำแนกกลุ่มผู้เรียนได้สูง อันได้แก่ ตัวแปรอายุ จำนวนคนในครอบครัว รายได้รวมของครอบครัว รายได้บิดา รายได้มารดา อาชีพของผู้เรียน อาชีพบิดา ระดับการศึกษาของผู้เรียน ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และบุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล แสดงว่าตัวแปรดังกล่าวมีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม

ในการพิจารณาค่านัยสำคัญที่ได้จากการคำนวณ (Sig.) เพื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระ มีสมมติฐาน ดังนี้

$$H_0 : \mu_{\text{size},1} = \mu_{\text{size},2}$$

$$H_1 : \mu_{\text{size},1} \neq \mu_{\text{size},2}$$

นั่นคือ H_0 : ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 = ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 2 (ไม่มีความแตกต่างกัน)

H_1 : ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 $\neq$ ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 2 (มีความแตกต่างกัน)

จากการวิเคราะห์ พบว่า ค่านัยสำคัญที่ได้จากการคำนวณ มีค่าน้อยกว่า .1 และ .05 ทำให้ยอมรับสมมติฐานรอง ในตัวแปรต่าง ๆ ได้แก่ ตัวแปรอายุ จำนวนคนในครอบครัว รายได้รวมของครอบครัว รายได้บิดา รายได้มารดา อาชีพของผู้เรียน อาชีพบิดา ระดับการศึกษาของผู้เรียน ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดาและบุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของตัวแปรดังกล่าวของระหว่างสองกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกัน ดังนั้น ตัวแปรดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในฟังก์ชันการจำแนกได้ ซึ่งตัวแปรดังกล่าวแสดงดังตาราง 5

ตาราง 5 ตัวแปรที่เหมาะสมในการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม

ตัวแปร	Wilk's λ	F	df1	df2	Sig.
อายุ	.922	22.341	1	264	0.000*
จำนวนคนในครอบครัว	.989	3.065	1	264	0.081**
รายได้รวมของครอบครัว	.400	395.722	1	264	0.000*
รายได้บิดา	.971	7.788	1	264	0.006*
รายได้มารดา	.805	64.091	1	264	0.000*
อาชีพของผู้เรียน	.980	5.440	1	264	0.020*
อาชีพบิดา	.944	2.724	1	264	0.100**
ระดับการศึกษาของผู้เรียน	.990	2.793	1	264	0.096**
ระดับการศึกษาของบิดา	.944	15.702	1	264	0.000*
ระดับการศึกษาของมารดา	.980	5.489	1	264	0.020*
บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล	.988	3.091	1	264	0.080**

ตาราง 5 แสดงตัวแปรที่เหมาะสมในการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม ซึ่งจะเห็นได้ว่า ค่านัยสำคัญที่ได้จากการคำนวณมีค่าน้อยกว่า 0.1 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยหรือตัวแปรดังกล่าวมีอำนาจในการจำแนกกลุ่มผู้เรียนภาษาจีนได้ ควรนำไปพิจารณาในการเขียนฟังก์ชันการจำแนกต่อไป

ขั้นที่ 3 การทดสอบความค่าความแตกต่างของความแปรปรวนร่วม เป็นการทดสอบค่าล็อกของการจำแนกกลุ่ม (Log Determinant) ของกลุ่มผู้เลือกเรียนภาษาจีนและกลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเรียนภาษาจีน แสดงผลดังตาราง 6

ตาราง 6 การทดสอบความค่าความแตกต่างของความแปรปรวนร่วม

การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีน	อันดับ (Rank)	ค่า Log Determinant
เลือกเรียน	17	69.081
ไม่เลือกเรียน	17	70.328
ระหว่างกลุ่ม (Pooled within-groups)	17	70.807

ตาราง 6 แสดงการทดสอบความค่าความแตกต่างของความแปรปรวนร่วม ซึ่งค่าอันดับ (Rank) แสดงค่าสูงสุดของตัวแปรอิสระที่สามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์การจำแนก ซึ่งจากข้อมูลตามตาราง พบว่ามีค่าเท่ากับ 17 ดังนั้น ตัวแปรอิสระที่สามารถนำไปวิเคราะห์ในเบื้องต้นในกรณีมีความเป็นไปได้ทุกตัวแปร

เมื่อพิจารณาค่าล็อกของการจำแนกกลุ่มระหว่างสองกลุ่ม (Pooled within-groups) พบว่า ค่าดังกล่าวมีค่าเท่ากับ 70.807 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับค่าความแตกต่างภายในกลุ่มจะเห็นได้ว่ามีความใกล้เคียงกัน คือ ในกลุ่มผู้ที่ตัดสินใจเรียนและไม่เรียนมีค่าล็อกของการจำแนกเท่ากับ 69.081 และ 70.328 ตามลำดับ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ขั้นต่อไปได้

ขั้นที่ 4 การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม โดยการวิเคราะห์ค่าไอเกนแวลู (Eigenvalue) ซึ่งแสดงผลดังตาราง 7

ตาราง 7 การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

ฟังก์ชัน (Function)	ค่าไอเกนแวลู (Eigenvalue)	ร้อยละของความแปรปรวน (% of Variance)	ค่าสัมประสิทธิ์แคนนอนิคัล (Canonical Correlation)
1	1.971	100.0	.815

ตาราง 7 แสดงการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม โดยจะพิจารณาจากค่าไอเกนแวลู ซึ่งค่าดังกล่าวได้มาจากอัตราส่วนระหว่างความแปรปรวนภายในกลุ่มกับความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม ซึ่งหากค่าไอเกนแวลูมีค่ามากแสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มมาก

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ค่าไอเกนแวลูมีค่าเท่ากับ 1.971 ซึ่งมีค่าค่อนข้างสูง ดังนั้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มผู้เลือกเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาจีน มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน สามารถจำแนกออกจากกันได้ สำหรับร้อยละของความแปรปรวนมีค่าเท่ากับ 100 เสมอ เพื่อความถูกต้องในการวิเคราะห์ความแตกต่าง

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์แคนนอนิคัล (Canonical Correlation) พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.815 ซึ่งสามารถอธิบายผลได้เช่นเดียวกับสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) ซึ่งค่าดังกล่าวแสดงอำนาจการจำแนกระหว่างคะแนนการจำแนกกลุ่มกับกลุ่มที่ 1 และ 2 ดังนั้น จากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าความสามารถในการจำแนกของฟังก์ชันการจำแนกอยู่ในระดับสูง คือ ร้อยละ 81.5

ขั้นที่ 5 การทดสอบตัวแปรอิสระ เป็นการทดสอบว่าตัวแปรอิสระที่นำมาวิเคราะห์สามารถจำแนกกลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ ซึ่งในที่นี้มีกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ดังนั้น ฟังก์ชันที่ใช้ในการวิเคราะห์จึงมีฟังก์ชันเดียว แสดงผลดังตาราง 8

ตาราง 8 การทดสอบตัวแปรอิสระ

การทดสอบฟังก์ชัน (Test of Function)	Wilk's λ	χ^2	df	Sig.
1	0.337	278.253	17	.000

ตาราง 8 แสดงการทดสอบตัวแปรอิสระโดยพิจารณาจากค่าสถิติแลมบ์ดาของวิลค์และค่าสถิติไคสแควร์

ค่าสถิติแลมบ์ดาของวิลค์ในการทดสอบตัวแปรอิสระได้มาจากอัตราส่วนความแปรปรวนภายในกลุ่มและความแปรปรวนทั้งหมด ซึ่งค่าที่ได้แสดงถึงค่าอำนาจจำแนก (Discriminant Score) ที่ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ซึ่งค่าสถิติแลมบ์ดาที่ได้มีค่าเท่ากับ 0.337 ซึ่งมีค่าน้อยมาก แสดงให้เห็นว่าค่าอำนาจจำแนกสามารถจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่มได้เป็นอย่างดีเนื่องจากค่าสถิติแลมบ์ดามีค่าเข้าใกล้ศูนย์

เมื่อพิจารณาค่าสถิติไคสแควร์ พบว่า ค่าที่ได้มีค่าเท่ากับ 278.253 โดยมีค่านัยสำคัญที่ได้จากการคำนวณเท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 ทำให้ค่าไคสแควร์ที่ได้สามารถจำแนกกลุ่มออกเป็นสองกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .05

ขั้นที่ 6 การระบุฟังก์ชันการแบ่งกลุ่ม เป็นการนำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้จากการคำนวณมาเขียนเป็นฟังก์ชันการจำแนกกลุ่ม ซึ่งจะได้ฟังก์ชันการแบ่งกลุ่มด้วยกันสองฟังก์ชัน ได้แก่

1. ฟังก์ชันการแบ่งกลุ่มผู้ที่ตัดสินใจเลือกเรียน
2. ฟังก์ชันการแบ่งกลุ่มผู้ที่ตัดสินใจไม่เลือกเรียน

ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ที่ได้จากการคำนวณแสดงดังตาราง 9

ตาราง 9 สัมประสิทธิ์ของตัวแปรในการแบ่งกลุ่ม

ตัวแปร	การตัดสินใจเลือกเรียน	
	เลือกเรียน (N = 153)	ไม่เลือกเรียน (N = 113)
อายุ	0.724	0.730
จำนวนคนในครอบครัว	1.143	1.021
รายได้รวมของครอบครัว	0.0007493	0.0004085
รายได้บิดา	0.0001336	0.0001213
รายได้มารดา	0.000002933	0.00002218
อาชีพของผู้เรียน	6.077	5.968
อาชีพบิดา	5.351	6.097
ระดับการศึกษาของผู้เรียน	2.500	3.650
ระดับการศึกษาของบิดา	7.516	5.218
ระดับการศึกษาของมารดา	1.101	2.051
บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล	7.335	6.539
ค่าคงที่ (Constant)	-43.860	-30.470

ตาราง 9 แสดงสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในการแบ่งกลุ่ม (Classification Function Coefficients) ซึ่งจากค่าดังกล่าวทำให้ได้ฟังก์ชันการแบ่งกลุ่ม (Classification Function)

1. ฟังก์ชันการแบ่งกลุ่มผู้ที่ตัดสินใจเลือกเรียน

$$\begin{aligned}\hat{D}_1 = & -43.860 + 0.724 \text{ Age} + 1.143 \text{ Fam} + 0.0007493 \text{ Fa-inc} + 0.0001336 \text{ F-inc} \\ & + 0.000002933 \text{ M-inc} + 6.077 \text{ Occ} + 5.351 \text{ F-Occ} + 2.500 \text{ Edu} + 7.516 \text{ F-Edu} \\ & + 1.101 \text{ M-Edu} + 7.335 \text{ PM} + e\end{aligned}$$

2. ฟังก์ชันการแบ่งกลุ่มผู้ที่ตัดสินใจไม่เลือกเรียน

$$\begin{aligned}\hat{D}_2 = & -30.470 + 0.730 \text{ Age} + 1.021 \text{ Fam} + 0.0004085 \text{ Fa-inc} + 0.0001213 \text{ F-inc} \\ & + 0.00002218 \text{ M-inc} + 5.968 \text{ Occ} + 6.097 \text{ F-Occ} + 3.650 \text{ Edu} + 5.218 \text{ F-Edu} \\ & + 2.051 \text{ M-Edu} + 6.539 \text{ PM} + e\end{aligned}$$

จากฟังก์ชัน $\hat{D}_1$ และ $\hat{D}_2$ เป็นฟังก์ชันการแบ่งกลุ่มของผู้ที่ตัดสินใจเลือกเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาจีน ซึ่งจะนำฟังก์ชันดังกล่าวไปใช้ในการหาฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มต่อไป

ขั้นที่ 7 การหาฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มจากฟังก์ชันการแบ่งกลุ่ม ทำได้โดยการนำฟังก์ชันการแบ่งกลุ่มทั้งสองกลุ่ม ($\hat{D}_1$ และ $\hat{D}_2$) มาหาผลต่าง ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ของฟังก์ชันที่ได้

แสดงดังตาราง 10

ตาราง 10 การหาฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มจากฟังก์ชันการจัดกลุ่ม

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปร ในฟังก์ชันการจำแนกกลุ่ม
อายุ	-0.006
จำนวนคนในครอบครัว	0.122
รายได้รวมของครอบครัว	0.000341
รายได้บิดา	0.0000123
รายได้มารดา	-0.000019
อาชีพของผู้เรียน	0.109
อาชีพบิดา	-0.746
ระดับการศึกษาของผู้เรียน	-1.15
ระดับการศึกษาของบิดา	2.298
ระดับการศึกษาของมารดา	-0.95
บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล	0.796
ค่าคงที่ (Constant)	-13.39

จากค่าที่ได้ในตารางสามารถนำมาเขียนเป็นฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มได้ เรียกว่า ฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มเชิงเส้นของฟิชเชอร์ (Fisher's Linear Discriminant Function) ซึ่งเขียนได้ดังสมการ $\hat{D}_i$

$$\begin{aligned}\hat{D}_i = & -13.39 - 0.006 \text{ Age} + 0.122 \text{ Fam} + 0.000341 \text{ Fa-inc} + 0.0000123 \text{ F-inc} \\ & - 0.000019 \text{ M-inc} + 0.109 \text{ Occ} - 0.746 \text{ F-Occ} - 1.15 \text{ Edu} + 2.298 \text{ F-Edu} \\ & - 0.95 \text{ M-Edu} + 0.796 \text{ PM} + e\end{aligned}$$

จากฟังก์ชัน $\hat{D}_i$ แสดงฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มเชิงเส้นของฟิชเชอร์ ซึ่งสามารถจำแนกกลุ่มผู้ตัดสินใจเลือกเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาจีน ซึ่งจะเห็นได้ว่าตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่ม ได้แก่ ตัวแปรอายุ จำนวนคนในครอบครัว รายได้รวมของครอบครัว รายได้บิดา รายได้มารดา อาชีพของผู้เรียน อาชีพบิดา ระดับการศึกษาของผู้เรียน ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดาและบุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล แสดงให้เห็นว่าตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากร ในการตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกเรียนภาษาจีน

ขั้นที่ 8 การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร เป็นการวิเคราะห์ว่าตัวแปรใดในสมการจำแนกกลุ่มมีผลหรือมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนหรือไม่เลือกเรียนภาษาจีนของผู้เรียนมากที่สุด โดยจะเรียงลำดับอำนาจการจำแนกตามตัวแปรที่มีอำนาจการจำแนกสูงที่สุดไปต่ำสุด ซึ่งจะได้ค่าดังตาราง 11

ตาราง 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร

ลำดับที่	ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
1.	รายได้รวมของครอบครัว	0.872
2.	รายได้มารดา	0.351
3.	อายุ	-0.207
4.	ระดับการศึกษาของบิดา	0.174
5.	รายได้บิดา	0.122
6.	ระดับการศึกษาของมารดา	0.103
7.	อาชีพของผู้เรียน	0.102
8.	บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล	0.077
9.	จำนวนคนในครอบครัว	0.077
10.	ระดับการศึกษาของผู้เรียน	-0.073
11.	อาชีพบิดา	-0.072
12.	จำนวนวันที่เรียน	0.062
13.	รายได้ของผู้เรียน	-0.026
14.	อาชีพมารดา	-0.024
15.	ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	-0.022
16.	เพศ	0.020
17.	จำนวนพี่น้อง	0.009

ตาราง 11 แสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นว่าตัวแปรดังกล่าวเรียงลำดับจากมากไปน้อย ซึ่งทำให้สามารถเขียนฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มเชิงเส้นของพีชเชอร์ เรียงตามลำดับอำนาจการจำแนกของตัวแปรอิสระได้ดังสมการ $\hat{D}_2$

$$\begin{aligned}
 \hat{D}_i = & -13.39 + 0.0000341 \text{ Fa-inc} - 0.000019 \text{ M-inc} - 0.006 \text{ Age} + 2.298 \text{ F-Edu} \\
 & \quad (0.872) \quad (0.351) \quad (-0.207) \quad (0.174) \\
 & +0.000123 \text{ F-inc} -0.95 \text{ M-Edu} + 0.109 \text{ Occ} + 0.796 \text{ PM} + 0.122 \text{ Fam} \\
 & \quad (0.122) \quad (0.103) \quad (0.102) \quad (0.077) \quad (0.077) \\
 & -1.15 \text{ Edu} -0.746 \text{ F-Occ} + e \\
 & \quad (-0.73) \quad (-0.072)
 \end{aligned}$$

จากฟังก์ชันการจำแนกกลุ่ม $\hat{D}_2$ แสดงตัวแปรที่มีอำนาจจำแนกกลุ่มประชากรในการตัดสินใจเลือกเรียนหรือไม่เลือกเรียนภาษาจีนเรียงลำดับตามระดับอำนาจการจำแนกจากมากไปน้อย อันได้แก่ ตัวแปรรายได้รวมของครอบครัว ซึ่งมีอำนาจจำแนกมากที่สุด รองลงมารายได้ของมารดา อายุ ระดับการศึกษาของบิดา

รายได้ของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพผู้เรียน อิทธิพลอื่นๆ จำนวนคนในครอบครัว ระดับการศึกษาของผู้เรียน และระดับการศึกษาของบิดา ซึ่งมีอำนาจการจำแนกน้อยที่สุด

ขั้นที่ 9 การวิเคราะห์ศูนย์กลางของกลุ่ม เป็นการตรวจสอบว่าฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มที่ได้นั้นมีอำนาจการจำแนกหรือแบ่งกลุ่มผู้ตัดสินใจเรียนออกจากกลุ่มผู้ตัดสินใจไม่เรียนได้ดีเพียงใด ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

- หากค่าความแตกต่างของค่ากลางระหว่างกลุ่มระหว่างผู้ตัดสินใจเลือกเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาจีนมีค่ามากกว่า (ในที่นี้กำหนดให้ค่ามาตรฐานเท่ากับ 1) แสดงว่าฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มที่ได้สามารถใช้ในการจำแนกกลุ่มตัวอย่างได้

- หากค่าความแตกต่างของค่ากลางระหว่างกลุ่มระหว่างผู้ตัดสินใจเลือกเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาจีนมีค่าน้อย (ในที่นี้กำหนดให้ค่ามาตรฐานเท่ากับ 1) แสดงว่าฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มที่ได้ไม่สามารถใช้ในการจำแนกกลุ่มตัวอย่างได้

ตาราง 12 การวิเคราะห์ศูนย์กลางของกลุ่ม (Centroids)

การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีน	ฟังก์ชัน
	1
เลือกเรียน	1.202
ไม่เลือกเรียน	-1.628

ตาราง 12 แสดงการวิเคราะห์ศูนย์กลางของกลุ่ม (Functions at Group Centroids Analysis) ซึ่งจะเห็นได้ว่าค่ากลางของผู้เรียนที่ตัดสินใจเลือกเรียนมีค่าเท่ากับ 1.202 ส่วนค่ากลางของผู้เรียนที่ตัดสินใจไม่เลือกเรียนมีค่าเท่ากับ -1.628 เมื่อหาค่าความแตกต่างของค่ากลางของสองกลุ่ม พบว่า มีค่าเท่ากับ 2.83 ซึ่งเป็นค่าที่สูง แสดงให้เห็นว่าฟังก์ชันการจำแนกที่ได้เป็นฟังก์ชันที่สามารถใช้ในการจำแนกกลุ่มผู้เรียนทั้งสองออกจากกันได้ ซึ่งหมายถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่อยู่ในฟังก์ชันเป็นตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากรที่มีต่อ การตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกเรียนภาษาจีนของผู้เรียนได้

ขั้นที่ 10 การวิเคราะห์ผลการพยากรณ์การจำแนกกลุ่ม เป็นการพิจารณาตรวจสอบขั้นสุดท้ายเพื่อแสดงให้เห็นผลการพยากรณ์การจำแนกกลุ่มทั้งหมด ซึ่งจะทำให้ทราบว่า ฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มที่ได้ มีความสามารถในการจำแนกมากน้อยเพียงใด โดยผลที่ได้แสดงดังตาราง 13

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์การพยากรณ์การจำแนกกลุ่ม

การพยากรณ์ การตัดสินใจ เลือกเรียนภาษาจีน		กลุ่มที่คาดคะเน (Predicted Group Membership)		รวม (Total)	ร้อยละของการจำแนก ที่ถูกต้อง (% of Correctly Classified)
		Y	N		
กลุ่มจริง (Original)	Y	135	18	153	90.2 %
	N	3	110	113	
	(% Y)	(88.2)	(11.8)	(100.0)	
	(% N)	(2.7)	(97.3)	(100.0)	
กลุ่มพยากรณ์ (Cross-validated)	Y	134	19	153	90.2%
	N	7	106	113	
	(% Y)	(87.6)	(12.4)	(100.0)	
	(% N)	(6.2)	(93.8)	(100.0)	

ตาราง 13 แสดงผลการวิเคราะห์การพยากรณ์การจำแนกกลุ่ม โดยมีการแบ่งการวิเคราะห์ความถูกต้องในการพยากรณ์ออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. การพยากรณ์จากกลุ่มจริง (Original) เป็นการพยากรณ์จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งจากตาราง 13 พบว่า ความถูกต้องในการพยากรณ์กลุ่มผู้ตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนคิดเป็นร้อยละ 88.2 นั่นคือ เกิดข้อผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์เพียงร้อยละ 11.8 และมีความถูกต้องในการพยากรณ์กลุ่มผู้ตัดสินใจไม่เลือกเรียนภาษาจีนคิดเป็นร้อยละ 97.3

2. การพยากรณ์จากกลุ่มพยากรณ์ (Cross-Validied) เป็นการพยากรณ์โดยใช้ข้อมูลส่วนหนึ่งเป็นตัวอย่างจำแนกกลุ่มเพื่อพยากรณ์ส่วนที่เหลือเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจากตาราง 13 จะเห็นได้ว่า ความถูกต้องในการพยากรณ์กลุ่มผู้ตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนคิดเป็นร้อยละ 87.6 นั่นคือ เกิดข้อผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์เพียงร้อยละ 12.4 และมีความถูกต้องในการพยากรณ์กลุ่มผู้ตัดสินใจไม่เลือกเรียนภาษาจีนคิดเป็นร้อยละ 93.8

3. จากผลการวิเคราะห์ความถูกต้องของที่เกิดจากการพยากรณ์การจำแนกกลุ่มโดยรวม สรุปได้ว่า ฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มดังกล่าว ($\hat{D}_2$) มีความสามารถในการจำแนกกลุ่มอย่างถูกต้องเมื่อ

3.1 พยากรณ์จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 90.2

3.2 พยากรณ์จากกลุ่มตัวอย่างบางส่วน คิดเป็นร้อยละ 90.2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดสรุปได้ว่า ตัวแปรอายุ จำนวนคนในครอบครัว รายได้ของผู้เรียน รายได้รวมของครอบครัว รายได้บิดา รายได้มารดา จำนวนวันที่เรียน อาชีพของผู้เรียน และบุคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล มีอำนาจการจำแนกต่อการตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีน หลักสูตรการคำนวณระหว่างประเทศของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .1 โดยมีความถูกต้องในการ พยากรณ์ คิดเป็นร้อยละ 90.2

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสาเหตุของการเลือกเรียนและเลือกไม่เรียน

จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยาลัยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก ในการเลือกเรียน และ ไม่เลือกเรียน หลักสูตรการคำนวณระหว่างประเทศ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ผู้ที่มีความสนใจในการเลือกเรียนต่อ และ เลือกไม่เรียนต่อ ในหลักสูตรการคำนวณระหว่างประเทศ โดยจากกลุ่มประชากรจำนวน 266 คน จาก นักศึกษา ในระดับกลางและสูง 800 คน ของวิทยาลัยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก แบ่งออกเป็น ผู้ที่เลือกเรียน มีจำนวน 153 คน และ ไม่เลือกเรียนจำนวน 113 คน ได้ผลดังตาราง 14

ตาราง 14 ทศนะของนักศึกษาระดับกลางและสูงที่มีต่อการเลือกเรียนต่อ

หลักสูตรการคำนวณระหว่างประเทศ

สาเหตุที่เลือกเรียน	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
อาจจะได้ใช้ในอนาคต	57	37.3
มีความสนใจในการศึกษาภาษาจีน	44	28.7
ต้องการติดต่อการค้ากับประเทศจีน	42	27.5
เพื่อนชักชวนมาเรียน	10	6.5
รวม	153	100.0

ตาราง 15 ทศนะของนักศึกษาระดับกลางและสูงที่มีต่อการเลือกไม่เรียนต่อหลักสูตร

การคำนวณระหว่างประเทศ

สาเหตุที่เลือกไม่เรียน	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ไม่ได้ใช้	45	40.0
ยากเกินไป	25	25.6
ไม่น่าสนใจ	29	22.1
ไม่มีเวลา	14	12.3
รวม	113	100

ตาราง 15 แสดงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับทศนะของนักศึกษา ในกลุ่มที่เรียนและ ไม่เรียน ดังนี้

สาเหตุของนักศึกษาที่เลือกเรียนส่วนใหญ่ มาจากสาเหตุที่ว่า อาจจะได้ในอนาคต จำนวน 57 คน (คิดเป็นร้อยละ 37.3) รองลงมา มีความสนใจในการศึกษาภาษาจีน จำนวน 44 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.7)

ต้องการมีความรู้เพื่อการติดต่อค้าขายกับประเทศจีน จำนวน 42 คน (คิดเป็นร้อยละ 27.5) และ เพื่อนชวนมาเรียน จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.5) ส่วนในทางด้านของนักศึกษาที่เลือกไม่เรียน นั้นส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจาก ความคิดที่ว่าไม่ได้นำไปใช้ ประโยชน์ จำนวน 45 คน (คิดเป็นร้อยละ 40) รองลงมาเห็นว่ายากเกินไป จำนวน 25 คน (คิดเป็นร้อยละ 25.6) คิดว่าไม่น่าสนใจ จำนวน 29 คน (คิดเป็นร้อยละ 22.1) และ ไม่มีเวลา จำนวน 14 คน (คิดเป็นร้อยละ 12.3)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด ทำให้ทราบถึงตัวแปรที่มีอำนาจการจำแนกต่อการตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกเรียนภาษาจีนของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลการวิเคราะห์ไปสรุปและอภิปรายผลต่อไป

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ต้องการทราบถึงตัวแปรที่ส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศของ นักศึกษาในระดับกลางและสูง วิทยาลัยนานาชาติแห่งวัฒนธรรมตะวันออก ว่าตัวแปรใดที่มีผลต่อการตัดสินใจในการเลือกเรียนอย่างไร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล เศรษฐกิจและสังคม ของผู้เรียนภาษาจีน
2. เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากร ในการตัดสินใจเลือกเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาจีนในหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ
3. เพื่อรวบรวมเหตุผลที่มีต่อการตัดสินใจในการศึกษาภาษาจีนในหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิเคราะห์การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศของ นักศึกษาในระดับกลางและสูงวิทยาลัยนานาชาติแห่งวัฒนธรรมตะวันออกศูนย์ภาษาตะวันออก (Oriental Language Center) สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนทางการศึกษาของสถาบันภาษา เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการลงทุนเป็นการช่วยในการมองเห็นถึงตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากร ที่มีต่อการตัดสินใจในการศึกษาภาษาจีนซึ่งมีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจในปัจจุบัน นอกจากนี้ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสามารถนำผลที่ได้ไปใช้ในการวางแผนปรับปรุงการศึกษาจัดหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจและเพื่อให้มีความเหมาะสมกับความต้องการของตลาดแรงงานภายในประเทศได้อย่างเหมาะสม

สมมติฐานในการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศของนักศึกษาในระดับกลางและสูง วิทยาลัยนานาชาติแห่งวัฒนธรรมตะวันออก

ขอบเขตของการวิจัย

ด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ ของ นักเรียนในระดับกลางและสูงวิทยาลัยนานาชาติแห่งวัฒนธรรมตะวันออกศูนย์ภาษาตะวันออก แบ่งตัวแปรทางการวิจัยไว้ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ (Independent variable) ได้แก่

ตัวแปรส่วนบุคคล ประกอบด้วย

- 1.1 เพศ
- 1.2 อายุ
- 1.3 จำนวนพี่น้อง
- 1.4 จำนวนคนในครอบครัว

2. ตัวแปรทางเศรษฐกิจและสังคม

- 1.1 รายได้ของผู้เรียน
- 1.2 รายได้ครอบครัว
- 1.3 รายได้บิดา
- 1.4 รายได้มารดา
- 1.5 ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด
- 1.6 อาชีพของผู้เรียน
- 1.7 อาชีพบิดา
- 1.8 อาชีพมารดา
- 1.9 ระดับการศึกษาของผู้เรียน
- 1.10 ระดับการศึกษาของบิดา
- 1.11 ระดับการศึกษาของมารดา
- 1.12 บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล

2. ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่ การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีน

หลักสูตรการศึกษาระหว่างประเทศ ใช้การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

- 2.1 การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการศึกษาระหว่างประเทศ
- 2.2 การตัดสินใจไม่เลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการศึกษาระหว่างประเทศ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1.1 แบบสอบถามปลายปิด (Close form) เป็นแบบสอบถามที่มีข้อความที่ผู้วิจัยกำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบ (Check list) เช่น

- เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

1.2 แบบสอบถามปลายเปิด (Open form) เป็นแบบสอบถามที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนคำตอบอย่างอิสระ หรือเขียนแสดงข้อแนะนำหรือความคิดเห็นต่าง ๆ

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลแบ่งออกเป็นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นส่วนชี้แจงรายละเอียดของแบบสอบถาม ซึ่งจะระบุชื่อเรื่องที่จะทำการวิจัย และอธิบายการตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล และลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ของนักศึกษาในระดับกลางและสูง

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียนภาษาจีน เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ตัดสินใจศึกษาหลักสูตรภาษาจีนระหว่างประเทศ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลในระหว่างวันที่ 19-27 กุมภาพันธ์ 2547 ตามกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจาแบบสอบถามและตรวจสอบความสมบูรณ์ของ แบบสอบ ตามจากนั้น จึงทำการแปลงและถอดรหัส เพื่อดำเนินการการประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS โดยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ
2. การวิเคราะห์ตัวแปรที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียน หลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ โดยวิธีการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant)
3. การวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ศึกษาระดับกลางและสูง วิทยาลัยสถานแห่งวัฒนธรรม ตะวันออก เกี่ยวกับสาเหตุของการเลือกเรียนและ ไม่เลือกเรียน หลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ

สรุปผลการค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่มีผลต่อการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ ของนักศึกษาในระดับกลางและสูง วิทยาลัยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก สรุปได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

พบว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 266 คน ทางด้านข้อมูลส่วนบุคคล นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศ หญิง จำนวน 201 คน (คิดเป็นร้อยละ 75.6) และ เพศชาย จำนวน 65 คน (คิดเป็นร้อยละ 24.4)

เพศ นักศึกษาส่วนใหญ่ เป็นเพศ หญิง จำนวน 201 คน (คิดเป็นร้อยละ 75.6) และ เพศชาย จำนวน 65 คน (คิดเป็นร้อยละ 24.4)

อายุ นักศึกษาส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 23-27 ปี จำนวน 72 คน (คิดเป็นร้อยละ 27.1) รองลงมา อายุ 18-22 ปี จำนวน 60 คน (คิดเป็นร้อยละ 22.6) อายุ 28-32 จำนวน 55 คน (คิดเป็นร้อยละ 20.7) อายุ 33 ขึ้นไป จำนวน 41 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.4) และ อายุ 33-37 จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3)

จำนวนพี่น้อง นักศึกษาส่วนใหญ่มีพี่น้อง 3-4 คน จำนวน 102 คน (คิดเป็นร้อยละ 38.3) รองลงมา มีพี่น้อง 5 คน ขึ้นไป จำนวน 89 คน (คิดเป็นร้อยละ 33.5) และ พี่น้อง 0-2 คน มีจำนวน 75 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.2)

จำนวนคนในครอบครัว นักศึกษาส่วนใหญ่ มีคนในครอบครัว 5-8 คน จำนวน 166 คน (คิดเป็นร้อยละ 62.4) รองลงมา มีคนในครอบครัว 0-4 คน จำนวน 77 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.9) และ มีคนในครอบครัว 9 คนขึ้นไป มีจำนวน 23 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.6)

ในส่วนของข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ในส่วนของ รายได้ของผู้เรียน นักศึกษาส่วนใหญ่ มีรายได้ 10001-15000 บาท จำนวน 79 คน (คิดเป็นร้อยละ 29.7) รายได้ 15001-20000 บาท จำนวน 77 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.9) มีรายได้ น้อยกว่า 10000 บาท จำนวน 64 คน (คิดเป็นร้อยละ 24.1) และ รายได้มากกว่า 20000 บาท จำนวน 46 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.3)

รายได้รวมของครอบครัว นักศึกษาส่วนใหญ่ ครอบครัวมีรายได้รวม มากกว่า 50000 บาท จำนวน 90 คน (คิดเป็นร้อยละ 33.8) รองลงมา รายได้รวม 10001-20000 บาท จำนวน 67 คน (คิดเป็นร้อยละ 25.2) รายได้รวม 20001-30000 บาท จำนวน 48 คน (คิดเป็นร้อยละ 18.0) รายได้รวม 30001-50000 บาท จำนวน 42 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.8) และ รายได้ร่วมน้อยกว่า 10000 บาท จำนวน 19 คน (คิดเป็นร้อยละ 7.1)

รายได้ของบิดา นักศึกษาส่วนใหญ่ บิดามีรายได้ 15,001-20,000 บาท จำนวน 79 คน (คิดเป็นร้อยละ 29.7) รองลงมา มีรายได้ 20,001-25,000 บาท จำนวน 57 คน (คิดเป็นร้อยละ 21.4) รายได้ บิดา 30,001-35,000 บาท จำนวน 50 คน (คิดเป็นร้อยละ 18.8) รายได้มากกว่า 35,000 บาท จำนวน 46 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.3) รายได้น้อยกว่า 15,000 บาท จำนวน 22 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.3) และ รายได้ 25001-30000 บาท จำนวน 12 คน (คิดเป็นร้อยละ 4.5)

รายได้ของมารดา นักศึกษาส่วนใหญ่ มารดามีรายได้ 15,001-20,000 บาท จำนวน 65 คน (คิดเป็นร้อยละ 24.4) รองลงมา มารดามีรายได้ 20,001-25,000 บาท จำนวน 49 คน (คิดเป็นร้อยละ 18.4) รายได้ 30,001-35,000 บาท จำนวน 47 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.7) รายได้น้อยกว่า 15,000 บาท จำนวน 46 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.3) รายได้มากกว่า 35,000 บาท จำนวน 43 คน (คิดเป็นร้อยละ 16.2) และ รายได้ 25,001-30,000 บาท จำนวน 16 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.0)

ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด นักศึกษาส่วนใหญ่ ใช้จ่ายระหว่างมาเรียน เป็นจำนวน 51-100 บาท จำนวน 118 คน (คิดเป็นร้อยละ 44.4) ใช้จ่าย 0-50 บาท จำนวน 108 คน (คิดเป็นร้อยละ 40.6) และ ใช้จ่าย มากกว่า 100 บาท จำนวน 40 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.0)

จำนวนวันที่เรียน นักเรียนส่วนใหญ่จะเรียนภาษาจีน 1 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 181 คน คิดเป็น ร้อยละ 68 รองลงมาเรียนภาษาจีน 2 วันต่อสัปดาห์และมากกว่า 2 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 79 คน และ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7 และ 2.3 ตามลำดับ

อาชีพของผู้เรียน นักศึกษาส่วนใหญ่ทำงานบริษัทเอกชน จำนวน 102 คน (คิดเป็นร้อยละ 38.3) นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 94 คน (คิดเป็นร้อยละ 35.3) ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 33 คน (คิดเป็นร้อยละ 12.4) รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 21 คน (คิดเป็นร้อยละ 7.9) และ อาชีพอิสระ จำนวน 16 คน (คิดเป็น ร้อยละ 6.0)

อาชีพของบิดา นักศึกษาส่วนใหญ่มีบิดา ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวน 161 คน (คิดเป็นร้อยละ 60.5) อาชีพอิสระ จำนวน 47 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.7) บริษัทเอกชน จำนวน 38 คน (คิดเป็นร้อยละ 14.3) รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 20 คน (คิดเป็นร้อยละ 7.5)

อาชีพของมารดา นักศึกษาส่วนใหญ่มีมารดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวน 133 คน (คิดเป็นร้อยละ 50.0) อาชีพอิสระ จำนวน 83 คน (คิดเป็นร้อยละ 31.2) ทำงานบริษัทเอกชน จำนวน 24 คน (คิดเป็นร้อยละ 9.0) แม่บ้าน จำนวน 14 คน (คิดเป็นร้อยละ 5.3) รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 12 คน (คิดเป็นร้อยละ 4.5)

ระดับการศึกษาของผู้เรียน นักศึกษาส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 126 คน (คิดเป็นร้อยละ 47.4) สูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 100 คน (คิดเป็นร้อยละ 37.6) มัธยมศึกษา จำนวน 20

คน (คิดเป็นร้อยละ 7.5) อนุปริญญา จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.8) และ มัธยมศึกษา จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.8)

ระดับการศึกษาของบิดา บิดาของนักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับ ระดับมัธยม จำนวน 177 คน (คิดเป็นร้อยละ 66.5) รองลงมา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 40 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.0) อนุปริญญา จำนวน 36 คน (คิดเป็นร้อยละ 13.5) ระดับปริญญาตรี จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.8) และ สูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 3 คน (คิดเป็นร้อยละ 1.1)

ระดับการศึกษาของมารดา มารดาของนักศึกษาส่วนใหญ่ มีการศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 167 คน (คิดเป็นร้อยละ 62.8) รองลงมา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 42 คน (คิดเป็นร้อยละ 15.8) ระดับอนุปริญญา จำนวน 30 คน (คิดเป็นร้อยละ 11.3) ระดับประถมศึกษา จำนวน 22 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.3) ระดับปริญญาตรี จำนวน 17 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.4) และ สูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 3.8)

บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล นักศึกษาส่วนใหญ่นั้นจะได้รับอิทธิพลจาก เพื่อน มีจำนวน 76 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.6) รองลงมาคือหนังสือพิมพ์ จำนวน 68 คน (คิดเป็นร้อยละ 25.6) ญาติ จำนวน 61 คน (คิดเป็นร้อยละ 22.9) อินเทอร์เน็ต จำนวน 48 คน (คิดเป็นร้อยละ 18.0) และ กลุ่มมรส จำนวน 13 คน (คิดเป็นร้อยละ 4.9)

2. การวิเคราะห์ตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากรที่มีต่อการตัดสินใจเรียนภาษาจีนหลักสูตรการคำระหว่างประเทศ

จากตัวแปรที่ใช้ในแบบจำลอง ได้แก่ เพศ(Sex) อายุ(Age) จำนวนพี่น้อง(Bro) จำนวนคนในครอบครัว(Fam) รายได้ของผู้เรียน(Inc) รายได้ครอบครัว(Fa-inc) รายได้บิดา (F-inc) รายได้มารดา(M-inc) ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด(Misc) จำนวนวันที่เรียน(Day) อาชีพของผู้เรียน(Occ) อาชีพบิดา(F-occ) อาชีพมารดา(M-occ) ระดับการศึกษาของผู้เรียน(Edu) ระดับการศึกษาของบิดา(F-edu) ระดับการศึกษาของมารดา(M-edu) บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล(PM) ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนหลักสูตรการคำระหว่างประเทศ ของนักศึกษาในระดับกลางและสูง ได้แก่ ตัวแปรรายได้รวมของครอบครัว ซึ่งมีอิทธิพลมากที่สุด รองลงมา รายได้ของมารดา อายุ ระดับการศึกษาของบิดา รายได้ของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพผู้เรียน อิทธิพลอื่นๆ จำนวนคนในครอบครัว ระดับการศึกษาของผู้เรียน และระดับการศึกษาของบิดา

จากตัวแปรที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนที่กล่าวมานั้นสามารถเรียงลำดับตัวแปรที่มีอิทธิพลจากมากมาน้อย โดยจากตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุดได้แก่ ตัวแปรรายได้รวมของครอบครัว ซึ่งมีอิทธิพลมากที่สุด รองลงมา รายได้ของมารดา อายุ ระดับการศึกษาของบิดา รายได้ของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพผู้เรียน อิทธิพลอื่นๆ จำนวนคนในครอบครัว ระดับการศึกษาของผู้เรียน และระดับการศึกษาของบิดา ตามลำดับ โดยฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มที่ได้จากการวิเคราะห์คือ

$$\begin{aligned} \hat{D}_i = & -13.39 + 0.0000123 \text{ Fa-inc} - 0.000019 \text{ M-inc} - 0.006 \text{ Age} + 2.298 \text{ F-Edu} \\ & (0.872) \quad (0.351) \quad (-0.207) \quad (0.174) \\ & +0.000341 \text{ F-inc} -0.95 \text{ M-Edu} + 0.109 \text{ Occ} + 0.796 \text{ PM} + 0.122 \text{ Fam} \\ & (0.122) \quad (0.103) \quad (0.102) \quad (0.077) \quad (0.077) \\ & -1.15 \text{ Edu} -0.746 \text{ F-Occ} + e \\ & (-0.73) \quad (-0.072) \end{aligned}$$

3. การวิเคราะห์ทัศนะของผู้เรียนเกี่ยวกับสาเหตุของการเลือกเรียนและไม่เลือกเรียน หลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ

พบว่า สาเหตุของนักศึกษาที่เลือกเรียนส่วนใหญ่ มาจากสาเหตุที่ว่า อาจจะได้ใช้ในอนาคต จำนวน 57 คน (คิดเป็นร้อยละ 37.3) รองลงมา มีความสนใจในการศึกษาภาษาจีน จำนวน 44 คน (คิดเป็นร้อยละ 28.7) ต้องการมีความรู้เพื่อการติดต่อค้าขายกับประเทศจีน จำนวน 42 คน (คิดเป็นร้อยละ 27.5) และ เพื่อนชวนมาเรียน จำนวน 10 คน (คิดเป็นร้อยละ 6.5) ส่วนในทางด้านของนักศึกษาที่เลือกไม่เรียน นั้นส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจาก ความคิดที่ว่าไม่ได้นำไปใช้ ประโยชน์ จำนวน 45 คน (คิดเป็นร้อยละ 40) รองลงมา มีความเห็นว่ายากเกินไป จำนวน 25 คน (คิดเป็นร้อยละ 25.6) คิดว่าไม่น่าสนใจ จำนวน 29 คน (คิดเป็นร้อยละ 22.1) และ ไม่มีเวลา จำนวน 14 คน (คิดเป็นร้อยละ 12)

การอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบถึงตัวแปรที่มีต่อการตัดสินใจเลือกเรียน ทั้งทางด้านข้อมูลทั่วไป และข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจและสังคม และทราบถึงทัศนะของนักศึกษาที่มีต่อการตัดสินใจเลือกเรียน โดยผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ มีบางส่วนตรงตามสมมติฐานที่วางไว้และมีบางส่วนที่ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่าง

ประเทศของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก ซึ่งมีสมมติฐานคือ “ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศของนักศึกษาในระดับกลางและสูง วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก”

จากผลการวิจัยและสมมติฐานดังกล่าว สามารถอภิปรายผล ตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากร ในการเลือกเรียนได้ดังนี้

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1.1 อายุ (Age) ของนักศึกษาพบว่า อายุของนักศึกษามีผลต่อการตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ผู้เรียนอายุ 23-27 ปี นักศึกษาที่มีอายุน้อยมีเวลาว่างพอที่จะใช้เวลาที่มีอยู่อย่างมากในการใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์ต่ออนาคต ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา. (2526 : 32-34) กล่าวถึงเหตุจูงใจในการศึกษาว่าเหตุจูงใจในการศึกษาของบุคคลในแต่ละระดับจะแตกต่างกันออกไปตามวัย สถานะ และโอกาส ในวัยเด็กส่วนใหญ่จะเรียนเพราะพ่อแม่ให้เรียน หรือเรียนตามเพื่อน ถ้าเป็นวัยรุ่นตอนปลาย และวัยที่กำลังย่างเข้าสู่ผู้ใหญ่ตอนต้น คือ อายุระหว่าง 16-25 ปี ก็อาจจะมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับการเรียนไปอีกแบบหนึ่ง เพราะผู้ที่อยู่ในวัยนี้เริ่มจะมองเห็นแนวทางในชีวิต ซึ่งเห็นได้จากบุคคลรอบข้าง บางคนอาจเริ่มมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับภาระของครอบครัวด้านต่างๆ ที่นอกเหนือไปจากความรับผิดชอบที่มีต่อตนเอง เพื่อน ญาติพี่น้องหรือผู้ใกล้ชิดอื่นๆ ความคิดเกี่ยวกับการเรียนอาจจะเริ่มมีแนวทางเห็นเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจเช่น การเรียนในสาขาที่หางานทำได้ง่าย ที่รายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล (2534 :126) ได้ศึกษาเรื่ององค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทศึกษานอกระบบในเขตกรุงเทพมหานคร ผลจากการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนมากเป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 18-35 ปี มีผลการสอบชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น มาจากครอบครัวที่ประกอบอาชีพค้าขาย นักศึกษามีพื้นฐานการศึกษาระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลายจนถึงอนุปริญญา มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่จบชั้นปริญญาตรีขึ้นไป สำหรับนักศึกษาที่ประกอบอาชีพบริการและอาชีพระดับช่างฝีมือมีระดับแรงจูงใจ ในการเรียนทุกด้านสูงกว่า

นักศึกษาที่ประกอบอาชีพผู้ใช้แรงงาน และที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ นอกจากนี้ นักศึกษาที่เรียนวิชาช่างตัดเสื้อและช่างวิทยุ โทรทัศน์ มีระดับแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ พิมพ์ดีด ในด้านการหลีกเลี่ยงสภาพที่เป็นอยู่ นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ และช่างตัดเสื้อ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนวิชาพิมพ์ดีดในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจ ในการเข้าเรียนรวมทั้ง 6 ด้าน ไม่แตกต่างกัน ผู้ที่มีอายุระหว่าง 18-35 ปี มีเหตุจูงใจในการเรียน สูงกว่า ผู้เรียนที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป

1.1.2 จำนวนคนในครอบครัว(Fam) ของนักศึกษา พบว่า จำนวนคนในครอบครัวมีผลต่อการตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา. (2526 : 32-34) กล่าวว่าบางครั้งการเลือกสาขาวิชาต่างๆของเด็กวัยรุ่นมักขึ้นอยู่กับคำแนะนำพ่อแม่พี่น้องและเพื่อน เพราะการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของคนไทย ไม่ค่อยจะเปิดโอกาสให้บุตรหลานมีโอกาสตัดสินใจด้วยตนเอง พ่อแม่ญาติพี่น้องบางคนมีคำแนะนำว่า การเรียนระดับมหาวิทยาลัย เท่านั้นที่ ทำให้บุตรหลานได้งานดีๆทำ มีเงินเดือนสูงๆ เป็นเจ้านายคน เป็นที่เชิดหน้าชูตาของพ่อแม่วงศ์ตระกูล คนในครอบครัวที่มีการสนับสนุน จะส่งผลต่อการเลือกตัดสินใจในการเลือกเรียนของ นักศึกษา

1.1.3 รายได้ครอบครัว(Fa_inc) พบว่า รายได้รวมครอบครัวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา. (2526 : 32-34) ครอบครัวใดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี มักจะพยายามส่งบุตรหลานให้ได้เรียนถึงระดับสูงสุดเท่าที่สติปัญญาจะเอื้ออำนวยให้เรียนได้ อาจเรียนจนถึงขั้นปริญญาโท ปริญญาเอก ส่วนครอบครัวใดที่ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ไม่อาจส่งบุตรหลานให้เรียนระดับอุดมศึกษาได้ ก็จำเป็นที่จะต้องให้ออกไปประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือครอบครัวก่อน เมื่อมีโอกาสในภายภาคหน้าและมีความสนใจจึงกลับเข้ามาศึกษาต่อ ในการเข้าศึกษาของกลุ่มหลังนี้มักมีความแตกต่างจากกลุ่มแรก กล่าวคือ คนกลุ่มหลังนี้มักจะเลือกเรียนในสิ่งที่ตนสนใจ และเพื่อเพิ่มพูนวิทย์ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ ด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรชร ชื่นศิริ (2509) ได้ทำการศึกษาวิจัยการเลือกสาขาอาชีพศึกษาเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร พบว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนอาชีพศึกษา เพราะนักเรียนทราบว่าตนมีปัญหาไม่ดีพอ เหตุผลต่อมาคือขาดแคลนทุนทรัพย์ และผู้ปกครองไม่ต้องการให้เรียนต่อ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2539:บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยของ เลิศพร ภาระสกุล (2527:34) ศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ปานกลางมีความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้สูง

1.1.4 รายได้บิดา(F_inc)และ อาชีพบิดา(F-Occ) พบว่า รายได้บิดามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมศรี สุขเกษม (<http://server2.tiac.or.th/thesis>) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้ตัดสินใจศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยของข้าราชการสำนักงานปลัด กระทรวงศึกษาธิการ โดยปัจจัยบุคคลรอบข้างที่เกี่ยวข้องมีผลต่อการตัดสินใจในระดับปานกลาง ซึ่งผลการัน มีหาร ได้กล่าวถึงการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อขึ้นอยู่กับกลุ่มเพื่อน และรายได้บิดามารดามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเรียนต่อ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เลิศพร ภาระสกุล (2527:34) ศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ปานกลางมีความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้สูง สอดคล้องกับงานวิจัยของ โสภณ เสือพันธ์ (2529 : 232) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักศึกษาระดับประโยควิชาชีพขั้นต้น ชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิค ดอน

เมือง สังกัดกรมอาชีวศึกษา ผลการศึกษาพบว่า อาชีพผู้ปกครอง ความคาดหวังการว่าจ้าง ในตลาดแรงงาน คำนวณของผู้ปกครอง และความคาดหวังในรายได้สูงมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือก โปรแกรมการเรียนของนักศึกษา

1.1.5 รายได้มารดา(M_inc) พบว่า รายได้มารดามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยการทำมารดามีรายได้ก็แสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนงบประมาณทางการศึกษาของบุตรและธิดา ได้มากยิ่งขึ้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ เลิศพร ภาระสกุล (2527:34) ศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ปานกลางมีความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้สูง

1.1.6 อาชีพของผู้เรียน (Occ)และระดับการศึกษาของผู้เรียน (Edu) พบว่า อาชีพของผู้เรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ สุวิมล ไชยเพชร (2536 : 79) ทำการวิจัยแรงจูงใจในการเข้าเรียนสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในกรุงเทพมหานคร พบว่าความต้องการความก้าวหน้าในอาชีพเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และ นวลฉวี วิศาลศิริกุล (2538 : 85) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการมาเรียนของนักศึกษาโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร พบว่านักศึกษามีระดับแรงจูงใจในการมาเรียนอยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือ ด้านการเรียนเพื่อรู้และด้านการประกอบอาชีพ แสดงว่า อาชีพที่ผู้เรียนได้ทำอยู่หรือพบเห็นอยู่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการเลือกเรียน ภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐภูมิ ธรรมกุลมงคล (2534 :126) ได้ศึกษาเรื่ององค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบในเขตกรุงเทพมหานคร ผลจากการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนมากเป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 18-35 ปี บิดามารดาจบชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น มาจากครอบครัวที่ประกอบอาชีพค้าขาย นักศึกษามีพื้นฐานการศึกษาระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลายจนถึงอนุปริญญา มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่จบชั้นปริญญาตรีขึ้นไป สำหรับนักศึกษาที่ประกอบอาชีพบริการและอาชีพระดับช่างฝีมือมีระดับแรงจูงใจ ในการเรียนทุกด้านสูงกว่านักศึกษาที่ประกอบอาชีพผู้ใช้แรงงาน และที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ นอกจากนี้นักศึกษาที่เรียนวิชาช่างตัดเสื้อและช่างวิทยุ โทรทัศน์ มีระดับแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ พิมพ์ดีด ในก้านการหลักหนี้จากสภาพที่เป็นอยู่ นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ และช่างตัดเสื้อ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนวิชาพิมพ์ดีดในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น

1.1.7 บุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล(PM) พบว่า บุคคลแวดล้อมมีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากร ในการตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล ดีสัน (2521 : 45) ได้ทำการวิจัยองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยสรุปว่า องค์ประกอบทางด้านบุคคลมีอิทธิพลต่อการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่ บิดา มารดา หรือผู้อุปการะ คุณทางด้านการเงินมีฐานะดีพอที่จะอุดหนุนให้เรียนต่อจนสำเร็จการศึกษาชั้นสูงเท่าที่ต้องการ รองลงมาคือ ครู อาจารย์แนะแนว และตามพี่ ๆ น้อง ๆ หรือญาติสนิท ตามลำดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรสวรรค์ เพชรรัตน์ (2542) ศึกษาถึงแรงจูงใจในการศึกษาต่อโปรแกรมวิชาเกษตรศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันราชภัฏภาคใต้ ว่าแรงจูงใจด้านการเรียนเพื่อรู้มีอยู่ในระดับมาก และ แรงจูงใจด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง อยู่ในระดับปานกลาง และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูเพ็ญศรี วงศ์พุกตา (2514:77-78) ได้ศึกษากลุ่มวัยรุ่นไทยในชนบทในเรื่องประกอบอาชีพหรือเลือกศึกษาต่อ การศึกษาพบว่า นักเรียนที่บิดาเดินทางออกไปยังตัวเมืองหรืออำเภอหรือไปตลาดบ่อยครั้ง บิดาจะได้รับข้อมูลข่าวสารด้านการศึกษานอกชุมชน ทำให้เห็นความสำคัญของการศึกษา ประกอบกับผู้ปกครองได้รับฟังข่าวสารจากทางวิทยุ โทรทัศน์ หรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ จึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาและนำ

มานะนำต่อบุตรหลาน ทำให้เด็กได้รับทราบข้อมูล เมื่อได้ฟังได้ยินบ่อยครั้งจะมีใจเอนเอียง และมีความตั้งใจที่จะศึกษาต่อเกิดขึ้นในความนึกคิด

1.1.8 ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา (F-Edu / M-Edu)พบว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดา มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ติกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2539:บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่าระดับการศึกษาฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ วิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย (2544 : 58) ศึกษาถึงแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตเทคโนโลยีราชมนฑล วิทยาเขตบพิตรพิมุขมหาเมฆ ได้กล่าวถึงแรงจูงใจด้านปัจจัยทางเศรษฐกิจ มีแรงจูงใจมากที่สุด กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีบิดา มารดามีความรู้ ก็จะเป็นปัจจัยส่งเสริมให้ ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมให้สูงขึ้น

ผลการวิจัยโดยภาพรวมสรุปได้ว่า ตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากร ในการตัดสินใจเลือกเรียน มาจากตัวแปร อายุ จำนวนคนในครอบครัว รายได้รวมของครอบครัว รายได้บิดา รายได้มารดา อาชีพของผู้เรียน อาชีพบิดา ระดับการศึกษาของผู้เรียน ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา และบุคคลหรือสื่อที่มีอิทธิพล

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ในประเด็นต่างๆดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับสถาบัน

จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงตัวแปรที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งทำให้ทราบถึงตัวแปรต่างๆที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนหลักสูตรภาษาต่างประเทศ โดยนำเอาตัวแปรที่ส่งผลต่าง ๆมาปรับปรุงพัฒนาแผนทางการตลาดเพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้ เช่นจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการผู้เรียนทั้งในด้านจำนวนวันที่มาเรียน และจัดองค์ความรู้ให้ง่ายต่อความเข้าใจเพื่อตอบสนองต่อนักศึกษาที่มีความหัดนะที่บอกถึงความรูสึกว่าภาษาจีนเป็นสิ่งที่ยากต่อความเข้าใจ

2. ข้อเสนอแนะในด้านส่วนบุคคล สังคม และเศรษฐกิจ

จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึง ตัวแปรต่างๆที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากรที่มีต่อการตัดสินใจเลือกเรียน ของนักศึกษา และทราบว่า นักศึกษาที่มีอายุน้อยมีความคิดและการตัดสินใจในการเลือกเรียนต่อ เพราะมองเห็นถึงประโยชน์ของการศึกษา ตัวแปรที่ส่งผลส่วนมากเป็นปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ แสดงให้เห็นถึงการตัดสินใจเรียนส่วนมากมาจากความพร้อมทางด้านเศรษฐกิจ และนำผลที่ได้นั้นไปพัฒนาปรับปรุงในการประชาสัมพันธ์ เพื่อเพิ่มจำนวนบุคลากร ในประเทศให้มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาจีนให้เพิ่มมากขึ้นเพื่อให้พอเพียงกับความต้องการบุคลากร ในสาขานี้ให้ทันต่อการติดต่อค้าขายที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเนื่องมาจากการเปิดตลาดเสรีทางการค้า เพื่อให้บุคลากรมีความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารทำการค้าได้โดยสะดวกและจากผลการวิจัยทำให้ทราบถึงสภาพสังคมในปัจจุบันที่ได้มาจาก ฟังก์ชัน แยกประเภท ที่แสดงให้เห็นถึงว่ารายได้ครอบครัว รายได้บิดา มารดา มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนของนักศึกษา แสดงให้เห็นถึง สภาพสังคมยังเป็นสังคมที่มีการดูแล กันในครอบครัว และในทุกครอบครัวผู้ที่เป็นบิดา

มารดา ยังคงให้การสนับสนุนแก่บุตร ในการที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติม โดยให้การสนับสนุนทางการเงิน แก่ บุตร ธิดา เพื่อเพิ่มทักษะ ความสามารถให้มีมากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาวิจัยในสถาบันอื่นๆ เพื่อที่จะได้ทราบถึงตัวแปรที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากร ในการเลือกศึกษาและสามารถนำข้อมูลที่ได้เป็นแนวทางในการหาแผนทางการตลาด
2. ควรจะทำการวิจัยกับบุคคลทั่วไปที่ไม่เคยเรียน ภาษาจีน เพื่อให้ทราบถึงการตัดสินใจในการเลือกเรียนของบุคคลทั่วไป ว่ามีตัวแปรที่ส่งผลต่อการตัดสินใจอย่างไรบ้าง
3. ควรจะศึกษาวิจัยปัจจัยอื่นๆที่มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มประชากร ในการตัดสินใจเลือกเรียน ภาษาจีน เพิ่มเติม เช่น ค่าเล่าเรียน ปัจจัยทางด้านวัฒนธรรม ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมทางด้านการค้ากับจีน อื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กฤษฎา ภูริสินสิทธิ์.(2520) เศรษฐศาสตร์เทคโนโลยี.คณะเศรษฐศาสตร์ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง,กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์.(2529) การศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัจจุบันและปัญหาทางการศึกษา.พิมพ์ครั้งที่ 2 (ฉบับปรับปรุง).กรุงเทพฯ : กองนโยบายและแผนการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ .
- กัลยา วาณิชยปัญญา.(2544) การวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวด้วย SPSS for Windows.กรุงเทพฯ : ภาควิชาสถิติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วาณิชยปัญญา.(2546) การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Windows.กรุงเทพฯ : ภาควิชาสถิติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กานดา พูนลาภทวี.(2530)สถิติเพื่อการวิจัย.กรุงเทพฯ : ฟิสิกส์ เซนเตอร์.
- ก้านทิพย์ ชาติวงศ์.(2539,สิงหาคม). "โรงเรียนกวดวิชา", กองทุนส่งเสริมการศึกษาเอกชน7. : 13-16
- เขียน ชีระวิทย์, เจีย แยนจง.ความสัมพันธ์ไทย-จีน : เหลียวหน้าแลหลัง .(2543 : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
- เขียน ชีระวิทย์,จีน-ไทย ในศตวรรษที่ 21 . จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สถาบันเอเชียศึกษา.
- จุติมา ภิรมย์.(2523) ปัญหาการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายอาชีพ แผนกพาณิชยการ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.ถ่ายเอกสาร
- เจือจันทร์ จงสถิตย์อยู่.(2525 : 19-20)"ความต้องการทางการศึกษา" "โอกาสทางเลือก", "วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2 : 17-23 ธันวาคม 2524-มกราคม 2525.
- เจลิยว บุรีภักดี . (2527) "ปัญหาและความต้องการด้านสังคมและวัฒนธรรมของสังคมไทยในทศวรรษหน้า". : ม.ป.พ.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ณัชชา ประกฤตพงศ์.(2545) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนต่อภาษาญี่ปุ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น:กรณีศึกษา ณ สถาบันภาษา เขตกรุงเทพฯ.ปริญญาานิพนธ์ ศ.ม.(เศรษฐศาสตร์การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมั่งจล(2534) . องค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนอาชีวเอกชน ประเภทศึกษานอกระบบ ในเขต กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา.(2527)โครงสร้างประชากรศึกษา : เป้าหมาย แนวคิดรวมและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม = A structure for population education : goals, generalizations, and behavioral objectives.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เทียนฉาย กิระนันท์.(2519)เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์และกำลังคน.(กรุงเทพฯ) : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธำรงค์ อุดมไพจิตรกุล.(2543).เศรษฐศาสตร์การศึกษา.กรุงเทพฯ:เอกสารประกอบการสอน
- นวลฉวี วิศาลศิริกุล. (2538) แรงจูงใจในการมาเรียนของนักศึกษาโรงเรียนอาชีพกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์. กศ.ม .(บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- นวลทิพย์ ควกุล. (2527). เศรษฐศาสตร์การศึกษา.กรุงเทพฯ : คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- บรรจง ชูสกุลชาติ.(2530). การบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ กระทรวงศึกษาธิการ.
- บุญคง หันจางสิทธิ์.(2541) เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์ : ประชากร แรงงาน การศึกษา ฝึกอบรม ศาสนา วัฒนธรรม จริยธรรม สุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม.กรุงเทพฯ : คณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.
- บุญพุ่ม เสนารักษ์.(2531) เศรษฐศาสตร์การศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.บางแสน.
- บุญรัตน์ อภิชาติไตรสรณ์. (2538) จีนเขย่าโลก.กรุงเทพฯ : เดอะเนชั่น.
- ปฐม นิคมานนท์.(2528) การศึกษานอกโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร..
- ประจักษ์ บุญอารีย์.(2522)ความต้องการและการได้โอกาสศึกษาในระดับอุดมศึกษาเขตการศึกษา 10. ปรินญานิพนธ์ (กศ.ม.) – มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ประหยัด ทองมาก.(2529) ความวิตกกังวล นิสัยในการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ.บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ปราณี รามสูต.(2528) จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูธนบุรี.
- เปรมชัย สโรบล (2542) “แรงจูงใจในการศึกษาต่อโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ของนักเรียนเตรียมทหาร”.ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร
- พจน์ สะเพียรชัย. “การศึกษากับการพัฒนาเยาวชน,” วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2 : 7-35 : ธันวาคม 2525 – มกราคม 2526.
- พรวมาศ นนทยาธ.(2522) “ความคาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพมหานคร” .ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- พฤทธิ ศิริบรรณพิทักษ์.(2544) รายงานการวิจัยเรื่องภาวะวิกฤตและยุทธศาสตร์การพัฒนาคณะครุศาสตร์ /ศึกษาศาสตร์เพื่อปฏิรูปการศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 9-10(พ.ศ. 2545-2554). กรุงเทพฯ : สำนักงานปฏิรูปวิชาชีพครู สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- พล แสงสว่าง. (2521) องค์ประกอบในการศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อของนักเรียนไทยมุสลิมชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในจังหวัดยะลา.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ภาวิต ประภาสิต.พลิกแผนการตลาด = Bottom up marketing. [กรุงเทพฯ] : ครีเอทีฟพับลิชชิงเฮาส์, 2534.
- ภิญโญ สาธร.(2525) การลงทุนเพื่อการศึกษา .โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์
- เมตตา ศรีสุข (2546) ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย-ญี่ปุ่น).ปรินญานิพนธ์. บธ.ม. (บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร
- รังรอง สีทองดี (2535) “แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนิสิตปริญญาโทภาคพิเศษ.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร”ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์.(2519) เศรษฐศาสตร์การคลังว่าด้วยการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์.(2544). การศึกษา ทุนนิยม และโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ : โครงการจัดพิมพ์คปไฟ.
- รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์.(2519) สังคมกับเศรษฐกิจ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

- ลัดดาวัลย์ ไคว้ตระกูล.(2528). การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของการเลือกและไม่เลือกแผนการเรียน วิชาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดโรงเรียนรัฐบาล. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(บริหารการ ศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- เลิศพร ภาระสกุล.(2527) รายงานการวิจัยเรื่องทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ สัมฤทธิผลของการเรียนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในการเรียนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร
- วารินทร์ สิ้นสูงสุด.(2542) .การศึกษา: จุดมุ่งหมาย หน้าที่-ปรัชญา:พิมพ์ครั้งที่ 2 ; 2536)วิทยาลัยพาณิช การ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสาน มิตร.
- วิภา อารัมรุ่งโรจน์ชัย. (2544)แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ.สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร
- วุฒิชัย จ้างงศ์.(2523) การพัฒนาการจัดการแนวการวิจัยกึ่งทดลองในการฝึกอบรม.กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์. (2539) การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- ศุภาวดี บุญดวงศรี.(2528) เอกสารคำสอนอาชีพศึกษาเบื้องต้น.สงขลา : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2542). ศูนย์จีนศึกษา กรุงเทพฯ:สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.สกว.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย.(2540,16-21 เมษายน). “ภาษาที่ 3 ของคนกรุงเทพฯ” โพลส์ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. บทสรุปสำหรับผู้บริหาร
- สมภพ มานะรังสรรค์.(2543,พฤษภาคม-สิงหาคม) “จีนกับการเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO)” เอเชียปริทัศน์ 21(2) : 29-40
- สมศรี สุขเกษม (<http://server2.tiac.or.th/thesis>)
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน(2538) กุมภาพันธ์ :กรุงเทพฯ : สำนักงานกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2538. 51 หน้า
- สุปรียา ควระเดชะคุปต์.(2529).เอกสารคำสอนเศรษฐศาสตร์การศึกษา (ศ.ศ. 488).กรุงเทพฯ : ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุพจน์ นฤมล. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกเรียนต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 : กรณี ศึกษาจังหวัดยโสธรกับจังหวัดระยอง.2534 .
- สุพัตรา สุภาพ.(2523) พิมพ์ครั้งที่ 4 ปัญหาสังคม.กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- สุวิมล ไชยเพชร. (2536) แรงจูงใจในการเข้าเรียนสาขาคอมพิวเตอร์ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภท การศึกษานอกระบบในกรุงเทพมหานคร.ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (บริหารการศึกษา)กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิมล ดีลัน. (2526)การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนมัธยมตอนปลาย สังกัดโรงเรียนรัฐบาล ในเขตจังหวัด อุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ. ม. (เศรษฐศาสตร์) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร

- เสนห์ จามริก (2532) "การเมืองกับการศึกษาไทย" โครงการทางสังคมศาสตร์ที่เกี่ยวกับการศึกษา"
- เสาวนีย์ พันธสรณ์.(2535). เหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนในกทม. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (บริหารการศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร
- โสมอุษา เลี้ยงถนอม.(2528) เหตุจูงใจและความต้องการของผู้เรียนในโครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติในจังหวัดนครราชสีมา.วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- อภิชัย พันธเสน . (2518).การศึกษา : ปฏิรูปหรือปฏิวัติ : เศรษฐศาสตร์การศึกษากรุงเทพฯ : ดวงกมล,
- อภิชัย พันธเสน.(2544).พุทธเศรษฐศาสตร์ : วิวัฒนาการ ทฤษฎี และการประยุกต์กับเศรษฐศาสตร์สาขาต่างๆ.กรุงเทพฯ : อมรินทร์
- อัมพร วิจิตรพันธ์.(2520).เศรษฐศาสตร์การศึกษาและการวางแผนกำลังคน.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
- อารี ยังสกุล.(2514)อิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2513 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและจังหวัดพระนคร.ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร. อัดสำเนา
- อุไรวรรณ โพธิเวชเทวัญ.(2539) สิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

Blaug,Mark. (1971) *The Rate of Return to Investment in Education inThailand*.Bangkok:

Hand,D.J. ,(1981) *Discrimination and classification*, New York : John Wiley

Morrison, D.F. ,(1990).*Multivariate Statistical Method*, 3rd ed, New York, Mc Graw Hill.

Nedler , Leonard.(1990). "Human Resource Development." In the handbook of Human Resource Develop . New york : John Wiley&Sons.

Sheehan , John.(1973). *The Economics of Education*.London : George Allen and Unwin
The National Education Council.

Yamane , Taro.(1967) . *Statistics : an Introductory Analysis* New York : Harper & Row.

www.thailand-china.com (พันธมิตรเศรษฐกิจไทย-จีน)

www.dtn.moc.go.th (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ)

www.oae.go.th/TrendSituation.php (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร)

www.krc.co.th/ (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย)

ภาคผนวก ก
หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๒ กุมภาพันธ์ 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายเจตน์ โรจน์อัสวเสถียร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐภา ดันสกุล และ อาจารย์ไมตรี อภิพัฒนะมนตรี เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามการวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม ให้ นายเจตน์ โรจน์อัสวเสถียร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ณัฐภา ดันสกุล)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-2895180 มือถือ 06-3105214

ที่ ศธ 0519.12/1561

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

10 กุมภาพันธ์ 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน เลขาธิการผู้อำนวยการวิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายเจตน์ โรจน์อัสวเสถียร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฉัฐภา ตันสกุล และ อาจารย์ไมตรี อภิพัฒน์มนตรี เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามการวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม ให้ นายเจตน์ โรจน์อัสวเสถียร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นายแพทย์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-2895180 มือถือ 06-3105214

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๐ กุมภาพันธ์ 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้จัดการฝ่ายทะเบียนและประชาสัมพันธ์ วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายเจตน์ โรจน์อัสวเสถียร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐกา ตันสกุล และ อาจารย์ไมตรี อภิพัฒนะมนตรี เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามการวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยาลัยแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม ให้ นายเจตน์ โรจน์อัสวเสถียร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ภาภรณ์ หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-2895180 มือถือ 06-3105214

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/1๕๕๙

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๙ กุมภาพันธ์ 2547

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นายเจตน์ โรจน์อัสวเสถียร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์การตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศของนักศึกษาระดับกลางและสูง วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA)” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฉัฐภา คັນสกุล และ อาจารย์ไมตรี อภิพัฒนะมนตรี เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักศึกษาภาษาจีนระดับกลางและสูง ของวิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออก (OCA) จำนวน 270 คน ตอบแบบสอบถามการตัดสินใจในการเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการค้าระหว่างประเทศ ในระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายเจตน์ โรจน์อัสวเสถียร ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-2895180 มือถือ 06-3105214

ภาคผนวก ค
แบบสอบถาม

**แบบสอบถาม : เรื่อง การวิเคราะห์การตัดสินใจเลือกเรียนภาษาจีนหลักสูตรการดำรงระหว่าง
ประเทศ ของ นักศึกษาในระดับกลางและสูง
วิทยสถานแห่งวัฒนธรรมตะวันออกศูนย์ภาษาตะวันออก
(ORIENTAL LANGUAGE CENTER)**

**ผู้วิจัย : นาย เจตน์ รัตนอัครเสถียร นิสิตปริญญาโท สาขาเศรษฐศาสตร์การศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**

แบบสอบถามฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อเก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ และนำข้อมูลที่ได้ทำการวิเคราะห์เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลเหล่านี้ไว้เป็นความลับ และขอรับรองว่าข้อมูลที่ได้จะไม่ส่งผลเสียหายต่อท่านผู้ตอบแต่อย่างใด ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล
 - ตอนที่ 2 ข้อมูลทางเศรษฐกิจและสังคม
 - ตอนที่ 3 ลักษณะที่ไม่ใช่ทางส่วนบุคคล สังคมและเศรษฐกิจ และ การตัดสินใจเลือกศึกษาหลักสูตรการดำรงระหว่างประเทศ
 2. แบบสอบถามนี้ใช้เวลาในการตอบประมาณ 10 นาที โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน และตอบคำถามในช่องว่างที่เว้นไว้
-

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1. เพศ
☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ..... ปี
3. อาชีพ
☐ นักเรียน นิสิต นักศึกษา
☐ รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ
☐ รับจ้างภาคเอกชน
☐ ธุรกิจส่วนตัว
☐ อาชีพอิสระ
4. ระดับการศึกษา
☐ มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า
☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า
☐ อนุปริญญา/เทียบเท่า
☐ปริญญาตรี/เทียบเท่า
☐ สูงกว่าปริญญาตรี

ตอนที่ 2 ข้อมูลทางเศรษฐกิจและสังคม

5. รายได้ส่วนบุคคล.....บาท/เดือน
6. รายได้รวมของครอบครัว.....บาท/เดือน
7. รายได้บิดา.....บาท/เดือน
8. รายได้มารดา.....บาท/เดือน
9. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด.....บาท/ครั้ง
10. จำนวนวันที่มาเรียน.....วัน/สัปดาห์

11. อาชีพของบิดา

- ☐ รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ
- ☐ รับจ้างภาคเอกชน
- ☐ ธุรกิจส่วนตัว
- ☐ อาชีพอิสระ

12. อาชีพของมารดา

- ☐ รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ
- ☐ รับจ้างภาคเอกชน
- ☐ ธุรกิจส่วนตัว
- ☐ อาชีพอิสระ

13. ระดับการศึกษาของบิดา

- ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า
- ☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า
- ☐ อนุปริญญา/เทียบเท่า
- ☐ ปริญญาตรี/เทียบเท่า
- ☐ สูงกว่าปริญญาตรี

14. ระดับการศึกษาของมารดา

- ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น/เทียบเท่า
- ☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า
- ☐ อนุปริญญา/เทียบเท่า
- ☐ ปริญญาตรี/เทียบเท่า
- ☐ สูงกว่าปริญญาตรี

15. จำนวนคนในครอบครัว.....คน

16. จำนวนพี่น้อง.....คน

**ตอนที่ 3 ข้อมูลที่เกี่ยวกับลักษณะที่ไม่ใช่ทางส่วนบุคคล สังคมและเศรษฐกิจและ การตัดสินใจ
เลือกศึกษาหลักสูตรการค้ำระหว่างประเทศ**

17. บุคคลใดหรือปัจจัยใดที่มีส่วนให้ท่านมาศึกษาภาษาจีน

- ☐ คู่สมรส
- ☐ เพื่อน
- ☐ญาติ
- ☐ หนังสือพิมพ์
- ☐ Internet

**18. หลักสูตรภาษาจีนเพื่อการค้ำระหว่างประเทศ ที่มีการเปิดสอนนั้นท่านมีความสนใจที่จะ
ศึกษาหรือไม่**

☐ สนใจศึกษา

เพราะ.....
.....
.....
.....
.....

☐ ไม่สนใจศึกษา

เพราะ.....
.....
.....
.....
.....

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้ทำปริญญานิพนธ์

ชื่อ	เจตน์ โรจน์อัสวเสถียร
ภูมิลำเนา	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	3454/7 ซอย 4 ถนนพระรามที่ 3 แขวงบางค้อแหลม เขตบางค้อแหลม กรุงเทพฯ 10120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2532	ประถมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ กรุงเทพฯ แผนกประถม
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาตอนต้น-ปลาย โรงเรียนอัสสัมชัญ กรุงเทพฯ แผนกมัธยม
พ.ศ. 2544	ศึกษาศาสตร์ (สังคมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2547	เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์การศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร